

BURMESE
CLASSIC
COM

မိုးကျော်သူ

ဂျာနယ်ကြီး

ဝ ဝ ဝ ဝ : ဝ ဝ ဝ ဝ : ဝ ဝ

ဒုတိယပိုင်း
အတ်သိမ်းပိုင်း

မိုးကျော်သူ

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅

BURMESE
CLASSIC
.com

လမ်းခွဲ

လုံထင်းနှင့်လုံမေတို့နှစ်ယောက် ခြံဝင်းရှိရာသို့ ရောက်သော
အခါ ငေးဝိုင်း၍ရပ်ကြည့်နေသော ရှမ်းကျင်းအား တွေ့လိုက်ရလေ
သည်။

လုံထင်းသည် ရှမ်းကျင်း၏ပရုံးအားဖက်ကာ အခန်းရှိရာသို့
ပြန်လည်လျှောက်လာလေသည်။

နှစ်ဦးသား ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာကြရင်း အခန်းတွင်း
သို့ရောက်သည်နှင့် လုံထင်းသည် လုံမေအားကြည့်ကာ...

“ကဲ..သမီး၊ မြန်မြန် လုပ်စရာရှိတာလုပ်”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

လုံမေက ခေါင်းညိတ်၍ လက်နက်နှင့်ပစ္စည်းများကို သိမ်း
ဆည်းလိုက်လေသည်။

၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ရှမ်းကျင်းသည် သူတို့ဘာပြောနေသည်ကို မကြားရသော်လည်း ဤနေရာမှ ထွက်ခွာသွားတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

လုံထင်းသည် သူ၏ပန်းနှစ်ဖက်အား အသာအယာဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဂရုဏာသက်ဟန် ပေါ်လွင်နေ၏။

သူက သက်ပြင်းချ၍ စားပွဲပေါ်သို့ လက်ညှိုးဖြင့် စာရေးပြလိုက်သည်။

“တို့ ဒီနေ့ကစပြီး ခွဲခွာရတော့မယ်”

ရှမ်းကျင်းက မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

လုံထင်းက စာကို ဆက်လက် ရေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ်ချိန်က ငါတွေ့မြင်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကြောင့် သူက လူလွတ်ပြီး ငါ့ကိုသတ်ခိုင်းနေပြီ၊ အမှန်တရားပေါ်ဖို့ အချိန်ကာလတစ်ခုအထိ ငါအသက်ရှင်နေမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကိုချစ်ပါလျက်နဲ့ ငါတို့ခွဲခွာသွားရတော့မှာပါ”

ရှမ်းကျင်းသည် လုံထင်း၏သဘောထားကို နားလည်လိုက်လေသည်။

လုံထင်းသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အိတ်ရှ်လေးတစ်ခုကို ပေးလိုက်လေသည်။

ရှမ်းကျင်း အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်လိုက်ရာ ငွေစအနည်းငယ်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇

လုံထင်းက စာရေးပြလိုက်လေသည်။

“တို့နဲ့ တလျှောက်လုံး ဈေးရောင်းခဲ့တဲ့ မင်းအတွက်ဝေစုပါ၊ တို့ကိုချစ်ခင်တယ်ဆိုရင်တော့ လက်ခံပေးပါ”

ရှမ်းကျင်းက တွေ့ဝေစွာဖြင့် ယူရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

သူသည် စာပြန်ရေးပြလိုက်သည်။

“ဦးလေးတို့ အန္တရာယ်ကင်းပါစေ၊ ညီမလေးကိုလည်း ကျွန်တော် သတိရနေမှာပါ”

လုံထင်းသည် စာကိုဖတ်ပြီးနောက် ရှမ်းကျင်း၏ပန်းအား တစ်ချက်ပုတ်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

လုံမေသည် အထုပ်အဝတ်များဖြင့် သူ့အား စိုက်ကြည့်နေ၏။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များငွေ့ဝဲနေ၏။

ရှမ်းကျင်းက သူမအား စိတ်မကောင်းစွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

လုံမေသည် အခန်းထဲမှ ချာခနဲ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

ရှမ်းကျင်းသည် ရင်ထဲတွင် အလွန်ဝမ်းနည်းလာရသည်။

သူ့ချစ်ခင်အားကိုးသောလူများသည် သူ့အနားမှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

* * *

၈ ❖ မိုးကျော်သူ

အထီးကျန်

ထိုက်ယန်မြို့တော်...။

ထိုက်ယန်မြို့တော်သည် ကုန်သည်ပွဲစားများ ဖြတ်သန်းသွားလာရသော ကြားမြို့ဖြစ်နေသဖြင့် အထူးစည်ကားလှပေသည်။

ညမောင်ချိန်၌ ထိုမြို့ကလေးထဲသို့ ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်နေသော လူငယ်တစ်ဦး ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ထိုလူငယ်မှာ ရှမ်းကျင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

သူသည် လုံထင်းတို့သားအဖနှင့် ခွဲခွာပြီးနောက် ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်လာရင်း ထိုက်ယန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

ရှမ်းကျင်းသည် လမ်းကလေးများကို ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် ယာယီတံများ အစီအစဉ်ရှိနေသော ကွင်းကျယ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉

သူသည် လေကွယ်သည့် ချောင်တစ်နေရာတွင် ထိုင်ချရင်း အနားယူလိုက်လေသည်။

သူ့အား လုံထင်းပေးလိုက်သော ငွေစာအနည်းငယ်မှာလည်း ကနေ့မနက်ကပင် ကုန်သွားပြီဖြစ်သည်။

သူသည် ဗိုက်ဆာလောင်နေသော်လည်း စားစရာဝယ်ရန် ငွေမရှိပါ။

ခရီးကလည်းပန်းလာသဖြင့် မကြာခင်မှာပင် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

သူ့အိပ်ရာမှနိုးလာသောအခါ မိုးစင်စင်လင်းနေချေပြီ။

သူသည် ထထိုင်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူ၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူများစည်ကားစွာ ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူများ၏ အသံများကို မကြားနိုင်သော်လည်း ဈေးကလေးတစ်ခုဖြစ်သည်ကို သူက ကောင်းစွာနားလည်လိုက်လေသည်။

သူသည် ရောင်းဝယ်နေကြသော လူများအား ဝေဝေကြည့်နေစဉ် မလှမ်းမကမ်းတွင် သူ့အားကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားလေသည်။

ထိုလူငယ်သည် သူနှင့် အသက်ရွယ်တူဖြစ်ပြီး သူကဲ့သို့ပင် စုတ်ပြတ်သော အဝတ်များကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

လူငယ်က သူ့အားပြုံးပြကာ လက်ယပ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

၁၀ ❖ မိုးကျော်သူ

လူငယ်သည် အဝတ်အစားများ စုတ်ပြီနေသော်လည်း
သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ စူးရှတောက်ပနေပေသည်။
ရှမ်းကျင်းသည် လူငယ်အနားသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

* * *

ရှမ်းကျင်းနှင့်လူငယ်တို့သည် မြို့ပြင်ရှိ တောင်ကုန်းတစ်ခု
ပေါ်သို့ ရောက်လာကြလေသည်။

လူငယ်သည် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ခဲလုံးအချို့ကိုကောက်ယူ
ကာ မီးဖို၍တင်ထားသော ဒယ်အိုးကို ထိန်း၍ချလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြလေ
သည်။

လူငယ်သည် ဇွန်းသေးကိုကိုင်လျက် ရှမ်းကျင်းကိုမူ
ယောက်ချီဇွန်းပေးကာ ဒယ်အိုးထဲမှ ဟင်းချိုကို ခပ်သောက်လိုက်
လေသည်။

ရှမ်းကျင်းမှာ လွန်စွာဆာလောင်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်
အားမနာဘဲ ဟင်းချိုများကို ခပ်၍သောက်လိုက်လေသည်။

မကြာမီမှာပင်...

ဒယ်အိုးအပြည့်ရှိသော ဟင်းချိုများမှာ ကုန်ခမ်းသွားလေ
သည်။

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁

လူငယ်သည် အိတ်ထဲမှ ရှည်မျောမျော ဘူးတစ်လုံးကို
ထုတ်ယူကာ ဘူးဆို့ကိုဖွင့်၍ တစ်ကျိုက်မော့သောက်လိုက်လေ
သည်။

ထို့နောက် ရှမ်းကျင်းအား လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

ရှမ်းကျင်းသည် ထိုဘူးအား လှမ်းယူလိုက်သောအခါ အ
ရက်နံ့များ ထောင်းခနဲ ထွက်လာသည်ကို ရှူရှိုက်မိလေသည်။

သူသည် အရက်ကို တစ်ခါမျှ မသောက်ဖူးသောကြောင့်
အရက်ဘူးကိုကိုင်ကာ ငေးငိုင်သွားလေသည်။

ရှမ်းကျင်းသည် အရက်ဘူးကိုကိုင်ကာ ငေးငိုင်နေလေ
သည်။

လူငယ်သည် ရှမ်းကျင်း၏ပခုံးအားပုတ်၍ သောက်ရန် ဟန်
ပြလိုက်သည်။

ရှမ်းကျင်းလည်း တွေဝေမနေတော့ဘဲ တစ်ကျိုက်တည်း
မော့သောက်လိုက်လေသည်။

အရက်သည် ဝမ်းထဲသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး
ပူရှိန်းရှိန်းဖြစ်လာလေသည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်တစ်လှည့်ဖြင့် သောက်လာကြရာ
အရက်ဘူးတစ်ဝက်ခန့် ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

ရှမ်းကျင်းသည် အရက်ကို တစ်ခါမျှမသောက်ဖူးသဖြင့် ရင်
ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ကာ ဦးခေါင်းထဲ၌ မူးနောက်လာလေသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း တိမ်တိုက်ပေါ်တွင်ရှိနေသည့်

၁၂ ❖ မိုးကျော်သူ

အလား ပေါ့ပါးနေ၏။

သူသည် လူငယ်အားကြည့်လိုက်လေသည်။

လူငယ်သည် တူဖြင့် ခယ်အိုးအားခေါက်ကာ ခေါင်းမော၍ နှုတ်ခမ်းလုပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လူငယ်၏မျက်နှာ တစ်ခုလုံးမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေဟန်ရှိသည်။

ရှမ်းကျင်းသည် လူငယ်မှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲလွန်း၍ သီချင်းကို အားရပါးရ ဟစ်အော်ဆိုနေကြောင်း နားလည်လိုက်မိလေသည်။

သူ၏မျက်စိထဲတွင် လူငယ်ကိုကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်း အတိတ်ကို ပြန်၍မြင်ယောင်လာလေသည်။

မိမိမှာ ရည်မှန်းချက်အောင်မြင်အောင် မလုပ်ဆောင်နိုင်သည့်အပြင် ဆွံ့အနားမကြားသော ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်နေသည်ကို ရင်ထဲတွင် လွန်စွာဝမ်းနည်းလာလေသည်။

သူသည် တွေးရင်းတွေးရင်း ရင်ထဲတွင် တင်းကြပ်လာလေသည်။

နောက်ဆုံး သူသည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ငိုချလိုက်လေသည်။

လူငယ်သည် ရှမ်းကျင်းက ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူသည်လည်း ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်က အသံမထွက်ဘဲ ငိုကြွေးနေသည်။

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃

တစ်ယောက်က ကျယ်လောင်စွာ အော်၍ငိုကြွေးနေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာ အားရအောင် ငိုကြွေးပြီးသောအခါ လူငယ်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်မှ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းအား ချိုးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

ရှမ်းကျင်း၏ပခုံးအား တစ်ချက် ဖျစ်ညှစ်ကာ မြေပေါ်တွင် စာရေးလိုက်လေသည်။

ရှမ်းကျင်းသည် လူငယ်အား အံ့သြစွာမော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

လူငယ် ရေးသည့်စာမှာ...

“လူငယ်ချင်း...မင်းဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ”

ဟုဖြစ်သည်။

ရှမ်းကျင်း၏စိတ်ထဲ၌လည်း...

“ဟင်..ငါက မေးမလို့ကို သူက အရင်မေးလာတယ်”

ဟု တွေးမိလေသည်။

ရှမ်းကျင်းသည် ပြုံး၍ လူငယ်လက်ထဲမှ သစ်ကိုင်းခြောက်ကိုယူလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူ့ဘဝဖြစ်စဉ်များကို ရေးလိုက်လေသည်။

သူသည် ရေးလိုက်ဖျက်လိုက်ဖြင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရေးနေ၏။

လူငယ်ကလည်း ရှမ်းကျင်းရေးသမျှကို လိုက်ဖတ်နေလေ

၁၄ ❖ မိုးကျော်သူ

သည်။ မြေကြီးများ ရေးမရအောင် ပွလာသောအခါ သူတို့သည်
နေရာပြောင်း၍ ရေးပြန်သည်။

ရှမ်းကျင်းသည် စာကိုရေးနေရင်း မျက်ရည်များကျလာပြန်
သည်။

လူငယ်မှာလည်း ဖတ်ရင်း မျက်ရည်များကျနေလေသည်။

ရှမ်းကျင်းသည် ရေးနေရင်း အရက်သောက်၏။

လူငယ်မှာလည်း လိုက်ဖတ်ရင်း အရက်သောက်နေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ရှမ်းကျင်း စာရေးပြီးသောအခါ၌ အရက်များ
လုံးဝကုန်ခမ်းသွားလေသည်။

မျက်ရည်များမှာလည်း ကျရလွန်းသဖြင့် ခမ်းခြောက်သွား
လေတော့သည်။

* * *

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားချေပြီ။

ညနေစောင်းသို့ပင် ရောက်လာလေသည်။

ရှမ်းကျင်းက ထရပ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှသစ်ကိုင်းခြောက်ကို
မြေပေါ်သို့ စိုက်လိုက်လေသည်။

သူသည် ရင်ထဲတွင် သိုလှောင်ထားသော ခံစားချက်များကို
ဖော်ထုတ်လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွားလေသည်။

သူ၏ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသကဲ့သို့

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅

ခံစားလိုက်ရလေသည်။

လူရွယ်သည် ထရပ်လိုက်သော ရှမ်းကျင်း၏လက်အားဆွဲ၍
ပြန်ထိုင်ခိုင်းလေသည်။

ထို့နောက်...

စိုက်ထူထားသော သစ်ကိုင်းခြောက်ဖြင့် ရေးပြလိုက်ပြန်
သည်။

“ငါ့နာမည်က ရှောင်ရီ၊ မင်းနာမည်ကော”

ရှမ်းကျင်းက ပြန်ရေးပြလိုက်လေသည်။

“ငါ့နာမည် ရှမ်းကျင်းပါ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်ကာ ထရပ်လိုက်လေသည်။

ညအမှောင်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ တဖြည်းဖြည်း အေးစိမ့်
လာလေသည်။

လူငယ်နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ပန်း တစ်ယောက်
ဖက်ကာ ထိုတောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းသွားကြလေတော့သည်။

* * *

၁၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ထူးဆန်းသောလျှို့ဝှက်ချက်

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လမင်းသည် တစ်ဝက်ခန့်သာနေ၏။
 လူငယ်နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်
 ဆွဲကာ ခြေဦးတည့်ရာသို့ လျှောက်နေ၏။
 ထိုလူငယ်နှစ်ယောက်မှာ ရှောင်ရိနှင့်ရှမ်းကျင်းတို့ပင် ဖြစ်
 လေသည်။
 ရုတ်တရက်...
 ရှောင်ရိက ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်လေသည်။
 ရှမ်းကျင်းကလည်း ရပ်တန့်သွားလေသည်။
 ရှောင်ရိသည် ရှမ်းကျင်းအား ရှေ့သို့ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။
 သူတို့ရှေ့တွင် ကြီးမားလှသော အဆောက်အအုံတစ်ခု ရှိနေ
 သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုအဆောက်အအုံရှိရာသို့ လျင်မြန်
 စွာ လျှောက်သွားကြလေတော့သည်။

* * *

ရှောင်ရိနှင့်ရှမ်းကျင်းသည် အဆောက်အအုံရှိရာသို့ ရောက်
 လာသောအခါ တံခါးဖွင့်လျက်ရှိနေသည်ကို သတိမပြုမိပါချေ။
 သူတို့သည် အဆောက်အအုံထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားကြလေ
 သည်။

အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးမှာ မှောင်အတိကျနေ၏။
 ရှောင်ရိသည် အိတ်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ထုတ်ယူ
 ဤ မီးထွန်းလိုက်လေသည်။

ဖယောင်းတိုင်မှာ အားနည်းသော်လည်း အခန်းတစ်ခုလုံး
 အားကောင်းစွာ မြင်တွေ့နိုင်လေသည်။

ရှောင်ရိသည် ဖယောင်းတိုင်အား စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထား
 လိုက်လေသည်။

ရှမ်းကျင်းသည် အခန်းတစ်ခုလုံးအား အကဲခတ်ကြည့်နေ
 သည်။

ဤအဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုလုံးမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ
 လူမနေသဖြင့် ပျက်စီးယိုယွင်းနေ၏။
 သို့သော်...

၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

နံရံတစ်နေရာတွင် ချိတ်ထားသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်မှာ သစ်လွင်နေ၏။

ရှမ်းကျင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

သူ၏စိတ်ထဲ၌ ဤမျှအိုဟောင်းနေသော အဆောက်အအုံ ထဲ၌ ဤမျှသစ်လွင်သော ပန်းချီကားရှိနေခြင်းမှာ တူးနေ၏။

သူသည် ပန်းချီကားအား စိတ်ဝင်စားလာသဖြင့် အနီးသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ထို့နောက် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်၏။

ပန်းချီကားထဲ၌ မြင့်မားသော တောင်ကုန်းတစ်ခုပုံ ဆွဲထား ၏။

တောင်ကုန်း၏ တစ်ဖက်တွင် လွန်စွာနက်ရှိုင်းသော ချောက် ကမ်းပါးတစ်ခု ရှိနေ၏။

ထိုတောင်ကုန်းပေါ်ရှိ တစ်ပင်တည်းသော သစ်ပင်အားမှီ၍ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်က ပုလွေမှုတ်နေသည်။

ချောက်ကမ်းပါး၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် မျက်မမြင်တစ်ဦး သည် ပုလွေသံကို စိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် ချောက်ကမ်းပါးရှိနေသည် ကိုသတိမပြုမိချေ။

အကယ်၍ သူသည် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးလိုက်ပါလျှင်...

ဤပန်းချီကားအား ဆွဲထားသူမှာ အနုပညာမြောက်လှပေ သည်။

မျက်မမြင်၏ပုလွေသံကို စိတ်ဝင်စားနေပုံမှာ ပေါ်လွင်နေ

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(၃-သိမ်း) ❖ ၁၉

၏။ ရှမ်းကျင်းသည် ပန်းချီကားအား အတန်ကြာကြည့်ပြီးနောက်...

“ဒီပန်းချီဆရာက ရက်စက်လိုက်တာ”

ဟု စိတ်ထဲမှ ရွေ့တ်လိုက်သည်။

သူသည် ပင်ကိုယ် စိတ်သဘောထားပြည့်ဝပြီး သနားကြင် နာတတ်သူဖြစ်သောကြောင့် သူ့စိတ်ထဲ၌ ထိုမျက်မမြင်အား သွား ရောက်ကယ်တင်ရန် စိတ်ဆန္ဒဖြစ်မိလာလေသည်။

ရှမ်းကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူသည် ထိုပန်းချီကားအား မကြည့်ရက်တော့သဖြင့် တစ် ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

ဤတွင်...

သူ့ရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ်တွင် မင်အိုးများ၊ စုတ်တံများရှိနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရုတ်တရက်...

ရှမ်းကျင်း၏ခေါင်းထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာအား တွေးမိလေ သည်။

သူသည် တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ စုတ်တံအား ကောက်ယူလိုက် လေသည်။

ထို့နောက် မင်အိုးမှမင်ရေကိုတို့ကာ ပန်းချီကားထဲမှာ ပုံ တစ်ပုံကို ဖြည့်စွက်လိုက်သည်။

ရှမ်းကျင်းသည် ပုံဆွဲပြီးနောက် အားရကျေနပ်သွားကာ ပြီးလိုက်လေသည်။

၂၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ရှောင်ရိသည် အခန်းတစ်ခုလုံးအား အကဲခတ်ကြည့်နေရာမှ ရှမ်းကျင်းက ပန်းချီဆွဲနေသည်ကို သတိပြုမိပြီး ကြည့်နေလေသည်။

ရှမ်းကျင်း ပန်းချီဆွဲခြင်း ပြီးသွားသောအခါ သူက အနားသို့ လျှောက်လာပြီး ပန်းချီကားအား ကြည့်လိုက်လေသည်။

ပန်းချီကားထဲ၌ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ် တစ်ဦးသည် ချောက်ကမ်းပါးထဲကျမည့်ဆဲဆဲ မျက်မမြင်၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားသောပုံဖြစ်နေသဖြင့် ရှမ်းကျင်း၏ စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝပုံကို လေးစားလာမိလေသည်။

ရှမ်းကျင်းသည် ရှောင်ရိအား ပြုံးပြကာ လက်ထဲမှစုတ်တံ ကိုလွှတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ထိုတဒင်္ဂအချိန်မှာပင်...

“တူ...တူ...တူ”

စူးရှသောလေချွန်သံများ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာ သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

လေချွန်သံများသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား ပဲ့တင်သံ ထွက်ပေါ်သွားလေသည်။

ရှောင်ရိသည် လေချွန်သံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်၍ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်၌ ပင့်ကူအိမ်များ၊ ငှက်သိုက်များမှလွဲ၍ လူရိပ်မတွေ့မြင်ရပါ။

သို့သော်...

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(၃-သိမ်း) ❖ ၂၁

လေချွန်သံများမှာ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေသေး၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရယ်မောသံတစ်ခု အိမ်ရှေ့မှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ရယ်သံဆုံးသွားသည်နှင့် လူရိပ်တစ်ခုသည် ရှောင်ရိနှင့်ရှမ်း ကျင်းတို့ရှေ့သို့ လျှပ်တပြက် ရောက်လာလေသည်။

ရှောင်ရိက ထိုလူအား အကဲခတ် ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုလူမှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်အရွယ်ရှိပြီး ခန္ဓာကိုယ် ထွား ကျိုင်းကာ လက်နှစ်ဘက်နောက်ပစ်၍ လျှောက်လာသည်။

သူသည် ပိုးဖဲအပြာရောင်အင်္ကျီရှည် ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက် လုံးအစုံမှာ စူးရှတောက်ပနေ၏။

သူသည် ရှမ်းကျင်းနှင့်ရှောင်ရိအား မျက်တောင်မခတ်စိုက် ကြည့်နေသည်။

ရှောင်ရိကလည်း ထိုလူအား အကဲခတ်ကြည့်ပြီး ထိပ်တန်း သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်ကို နားလည်လိုက်လေသည်။

ထိုလူသည် ရှောင်ရိက သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူ၏ရယ်မောသံသည် ရှောင်ရိ၏နားထဲတွင် တအုန်းအုန်း မြည်နေ၏။

ရှောင်ရိ၏စိတ်ထဲတွင်...

“အောင်မယ်လေး၊ ဒီလူရဲ့အတွင်းအားက ငါ့ထက် အနည်း ဆုံးတော့ တစ်ဆသာမှာပဲ”

၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ရှမ်းကျင်းမှာ မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရဘဲ နံရံပေါ်မှ
ပန်းချီကားကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေ၏။

ထိုလူက ရယ်မောခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ရှောင်ရဲအားဖြိုး
၍ စိတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်နာမည်က ကုန်းမုပါ။ ဒီက စိတ်ဆွေကကော”

ရှောင်ရဲ၏ရင်ထဲတွင် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ဟင်...သူက သံမဏိကုန်းမုကိုး”

ကုန်းမုသည် ရှောင်ရဲ၏အဖြေကို မစောင့်တော့ဘဲ ပန်းချီ
ကားအား စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေသာ ရှမ်းကျင်းအနားသို့ လျှောက်
လာလေသည်။

သူသည် မှတ်ဆိတ်မွေးပွတ်သပ်ကာ ပန်းချီကားအား စိတ်
ဝင်စားစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ပြုံးလိုက်ပြီး...

“တော်တယ်ဟေ့...စိတ်ကူးကောင်းတယ်”

သူသည် ရှမ်းကျင်းအား စိတ်ပါလက်ပါ ချီးကျူးလိုက်လေ
သည်။

* * *

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၃

ရှမ်းကျင်းသည် ပန်းချီကားအား စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေရာ
မှ နံရံပေါ်သို့ လူရိပ်တစ်ခု ထိုးကျလာသဖြင့် နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်
လိုက်လေသည်။

သူ၏နောက်တွင် အသက်ငါးဆယ်ခန့် လူကြီးတစ်ဦးသည်
ပန်းချီကားအား ပြုံး၍စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လူရိပ်သုံးခုသည် အခန်းထဲသို့ လျှပ်တပြက်
ရောက်ရှိလာလေသည်။

ရှောင်ရဲသည် ထိုလူများ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့
ရသည်နှင့် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လျှင် ရှမ်းကျင်းအား ကာကွယ်ပေးနိုင်ရန်
ရှမ်းကျင်းရှေ့၌ ကာ၍ရပ်လိုက်လေသည်။

* * *

၂၄ ❖ မိုးကျော်သူ

လူသုံးယောက်အနက် ပထမဆုံး ဝင်ရောက်လာသူမှာ အဘိုးအိုတစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူ့နောက်တွင် အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါး လူတစ်ယောက်ပါလာ၏။

ထိုလူ၏နောက်တွင်မူ ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်းသော လူတစ်ဦးပါလာလေသည်။

၎င်းတို့သုံးယောက်သည် ရှမ်းကျင်းရှေ့သို့ လျှောက်လာကြသည်။

သူတို့ မျက်လုံးခြောက်လုံးသည် ရှမ်းကျင်းအား ထက်အောက်စုန်ဆန် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ကြပြီး ပန်းချီကားအား မော့ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ရှမ်းကျင်းသည် ထိုလူများက မိမိအား အကဲခတ်သလို ကြည့်နေခြင်းကို မနှစ်မြို့ပါ။

သူသည် ရှောင်ရိအား 'ဘာဖြစ်နေတာလဲ' ဟူသောအဓိပ္ပါယ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

ရှောင်ရိက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြန့်၍ ပခုံးတွန့်ကာ ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။

အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါးလူက ရှောင်ရိအားကြည့်ကာ...

“ဪ...မင်းလည်း ဒီရောက်နေတာကိုး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှောင်ရိသည် ထိုလူအား သေချာစွာကြည့်ပြီး နောက်မှ လူ

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၅

ထွားကြီးကိုလည်း တစ်ဆက်တည်း ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဪ...သုံးပွင့်ဆိုင်ကိုဏ်းက အမှတ်တစ်ခေါင်းဆောင်နဲ့ အမှတ်နှစ်ခေါင်းဆောင်တို့ပါလား”

ထိုစကား ကြားလိုက်ရသောအခါ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့်လူက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါဗျာ”

သူသည် နောက်သို့လှည့်၍ အဘိုးအိုအား မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဓားပျံစန်းယု...သူက အခုသိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ လူငယ်သိုင်းသမားရှောင်ရိပါ”

သူက တဖန် ရှောင်ရိအား...

“ဒီမှာရှောင်ရိ...သူကတော့ ဓားပျံစန်းယုဆိုတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှောင်ရိက ခေါင်းညိတ်၍...

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်ထားပါမယ်”

ထိုစဉ်...

“ဟေ့...ကျုပ်ကျန်သေးတယ်”

ကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခုသည် အခန်းထဲသို့ လျှပ်တပြက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဝင်ရောက်လာသူမှာ ပိန်ပါးပြီး နှာခေါင်းအလွန်ကောက်ကာ မျက်လုံးအစုံသည် စူးရှကျဉ်းမြောင်းသောလူဖြစ်လေသည်။

၂၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ရှောင်ရိသည် ထိုလူအား ဆီး၍နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ဟေ့..ဝံပုလွေကြီး နေကောင်းလား”

ဝင်ရောက်လာသော ဝံပုလွေကြီးဆိုသူက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား..ဟား..ဟား..မင်းနဲ့မှ လာတွေ့တာကိုး”

ရှောင်ရိသည် ယခုရောက်လာသောလူအားလုံးမှာ သိုင်းလောကတွင် ဆိုးမိုက်နေကြသော အနက်ရောင်သိုင်းသမားများဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာ သိရှိထား၏။

သို့သော်..

သူတို့အားလုံး ဤအဆောက်အအုံထဲ၌ လာရောက်စုဝေးခြင်းကိုမူ သူက အလွန်အံ့အားသင့်နေ၏။

ရှောင်ရိသည် သိချင်လာသဖြင့် ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ဟဲ..ဟဲ..အခုလို တောင်ပိုင်းတခွင်က နာမည်ကြီးဂိုဏ်းတွေ ဒီမှာလာစုနေတာ အကြောင်းတော့ရှိမယ် ထင်တယ်နော်”

အမှတ်တစ်က မျက်လုံးပြူး၍ ခက်ထန်စွာဖြင့်..

“ဟေ့..ဒီကိစ္စ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဟုပြောလေသည်။

အမှတ်နှစ်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး ရှောင်ရိအားကြည့်ကာ ပြောလေသည်။

“ဒီလိုပါ။ ကျုပ်တို့က သံမဏိကုန်းမုရဲ့ ဖိတ်ကြားချက်

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၇

ကြောင့် ရောက်လာတာပါ။ ခင်ဗျားကကော ဖိတ်ကြားခံရလို့ လာတာလား”

ရှောင်ရိက ပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က ကျုပ်မိတ်ဆွေနဲ့လျှောက်သွားနေရင်း ရောက်လာတာပါ”

သံမဏိကုန်းမုက ပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် အားလုံးကိုကြည့်ကာ..

“မိတ်ဆွေတို့..ကျုပ်တို့ ကတိပြုထားတဲ့ကိစ္စကို လိုက်နာကြမယ်လို့ ထင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝံပုလွေကြီးက..

“နေပါဦး၊ သူကကော သဘောတူရဲ့လားဆိုတာ မေးကြည့်ပါဦး”

ဓားပျံစန်းယုကလည်း..

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ဝံပုလွေကြီး၏စကားကို ထောက်ခံလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရှမ်းကျင်းသည် စိတ်မရှည်လာဟန်ဖြင့် ရှောင်ရိအား တံခါးဝဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေသည်။

ရှောင်ရိသည် ရှမ်းကျင်းက အပြင်သို့သွားချင်နေသည်ကို နားလည်လိုက်လေသည်။

သူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး အိတ်ကြီးကိုကောက်ယူလိုက်

၂၈ ❖ မိုးကျော်သူ

လေသည်။

“ကဲ...ကျွန်တော်ရှိရင် ခင်ဗျားတို့ တိုင်ပင်တာ လွတ်လပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခွင့်ပြုပါဗျာ”

သူကပြောရင်း ရှမ်းကျင်း၏လက်ကိုဆွဲကာ တံခါးရှိရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။

* * *

ရှောင်ရိသည် ရှမ်းကျင်း၏လက်ကိုဆွဲကာ တံခါးသို့လျှောက် သွားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

လူရိပ်တစ်ခုက တံခါးပေါက်အားဝိတ်၍ ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရှောင်ရိ ရင်ထိတ်သွားသည်။

တံခါးပေါက် ဝိတ်ထားသူအား ကြည့်ကာ...

“သံမဏိကုန်းမု...ဒါက ဘာလုပ်တာလဲဗျ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

သံမဏိကုန်းမုက ယပ်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း ပြော လိုက်သည်။

“မင်းတို့ မသွားပါနဲ့ဦး၊ ကျုပ် ပြောစရာရှိသေးလို့ပါ”

ရှမ်းကျင်းသည် ထိုလူမှာ မိမိတို့အား အဘယ်ကြောင့် ဟန့်

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(၃-သိမ်း) ❖ ၂၉

တားနေသည်ကို နားမလည်နိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။

ကုန်းမုက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဟဲ့..ဟဲ့..ကျုပ်တို့က သေသေချာချာ ရှင်းပြမှ ရှောင်ရိက လက်ခံမှာပေါ့၊ ကဲ..ကဲ..အခန်းထဲကို ပြန်ဝင်ပါဗျာ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

ရှောင်ရိသည် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ရှမ်းကျင်း၏ လက်ကိုဆွဲကာ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာလေသည်။

ရှမ်းကျင်းသည် ရှောင်ရိအား မျက်လုံးပင့်၍မေးဆတ်လိုက် လေသည်။

ရှောင်ရိကလည်းခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

သူတို့သည် ဘုမသိဘမသိဖြင့် အခန်း၏အလယ်တွင် ထိုင် ချလိုက်လေသည်။

ကျန်လူများကလည်း ထိုင်ချလိုက်ကြလေသည်။

ဝံပုလွေကြီးက ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်၍ စကားစလိုက်လေ သည်။

“ဒီလိုပါ ရှောင်ရိ၊ ကျုပ်တို့ကောက်ကျင်းနယ်မှာ ဂိုဏ်းအဖွဲ့ အစည်းတွေ တော်တော်များများ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အင်အားအ ကြီးဆုံးဂိုဏ်းတွေကတော့ သံမဏိဂိုဏ်း၊ သုံးပွင့်ဆိုင်ဂိုဏ်း၊ ဓားပျံ ဂိုဏ်းရယ်၊ ကျုပ်တို့ ဝံပုလွေဂိုဏ်းရယ် စုစုပေါင်း လေးဂိုဏ်းပဲရှိပါ တယ်”

သူသည် ကုန်းမုအား မထိတရီ လှောင်ပြောင်သောအပြုအ

၃၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ဖြင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ပြီးနောက် ဆက်ပြောလေသည်။

“ဒီဂိုဏ်းလေးဂိုဏ်းထဲမှာ ကုန်းမုက သူ့သံမဏိဂိုဏ်းက အင်အားနည်းနည်းပိုများတော့ သူသာလျှင် ဒီဂိုဏ်းလေးဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သင့်တယ်ဆိုပြီး ကျုပ်တို့နဲ့တိုင်ပင်တယ်။ ကျုပ်တို့ကလည်း ကျုပ်တို့ထက် သိုင်းပညာတော်တဲ့လူကိုသာ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် လက်ခံချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့လေးယောက် သိုင်းပညာချင်း ယှဉ်ပြိုင်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ အနိုင်မရကြဘူး”

သူသည် ပန်းချီကားအား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး စကားဆက်လိုက်သည်။

“အဲဒီမှာ ကုန်းမုက အကြံတစ်ခုပေးတယ်။ အဲဒါကတော့ ခင်ဗျားတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒီအဆောက်အအုံထဲမှာ ပန်းချီကားကို ချိတ်ဆွဲထားတယ်။ စုတ်တံနဲ့မင်ကို အသင့်ပြင်ထားတယ်။ တကယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက်က ဒီကိုရောက်လာပြီး ပန်းချီကားထဲကပုံကို သဘာဝကျအောင် ဖြည့်ပေးနိုင်ရင် သူ့ကိုဂိုဏ်းလေးဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်သာမကဘူး၊ ကောက်ကျင်းနယ်တစ်နယ်လုံးရဲ့ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုမယ်လို့ အားလုံး သဘောတူထားကြတယ်”

ဝံပုလွေကြီး၏စကားအဆုံးတွင် ရှောင်ရိသည် ရှမ်းကျင်းအားကြည့်ကာ အံ့သြသွားလေသည်။

“တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်နိုင်တယ်”

သူသည် စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၁

“ဒါကြောင့် အခုရှောင်ရိရဲ့မိတ်ဆွေကို ဘုရားသခင်က ကျုပ်တို့ကို အုပ်ချုပ်ဖို့ စေလွှတ်လိုက်တယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်”
ရှောင်ရိသည် စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် ရှမ်းကျင်းအား ကြည့်လိုက်လေသည်။

ရှမ်းကျင်းကလည်း သူ့အားကြည့်နေသဖြင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားလေသည်။

* * *

၃၂ ❖ မိုးကျော်သူ

အပြောင်းအလဲ

ရှောင်ရိသည် ရှမ်းကျင်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ရှမ်းကျင်းမှာလည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးနေဟန်ရှိသည်။

ကုန်းမှသည် နံရံပေါ်မှ ပန်းချီကားအား လက်ညှိုးထိုး၍ စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“ဒီမှာကြည့်ပါ။ ကျုပ်တို့တတွေဟာ မျက်မမြင်တွေလိုပဲ ရှေ့မှာချောက်ကြီးရှိနေတာကို မမြင်ဘဲ ဆက်သွားဖို့ဟန်ပြင်နေတယ်။ အခုပုံထဲကလိုပဲ တစ်ယောက်ယောက်က လာမဆွဲရင် ခေါင်းဆောင်မှုမပေးရင် ချောက်ထဲကျသွားမှာ သေချာတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီသူငယ်က သူ့ရင်ထဲကဆန္ဒကို ဖြည့်စွက်ရေးဆွဲလိုက်တယ်။ သူဟာ တို့တတွေကို အန္တရာယ်ကနေ အချိန်မီကယ်တင်မယ့် ကယ်တင်ရှင်လို့ ကျုပ်ကတော့ ယုံကြည်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့တတွေထားရှိခဲ့တဲ့ ကတိအတိုင်း...”

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၃

ကုန်းမှသည် ရှမ်းကျင်းအား လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေသည်။

“ဟောဒီသူငယ်ကို ကောက်ကျင်းနယ်တစ်ခုလုံးရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်အဖြစ် တင်မြှောက်ရလိမ့်မယ်”

သူ၏စကားအဆုံးတွင်...

“ဟား..ဟား..ဟား”

ဝံပုလွေကြီးသည် ရယ်စရာပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်သည့်အလား အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေကြီးကုန်းမှ..ဒီလိုဖြစ်ဖို့ တော်တော်စီစဉ်ထားပုံ ရတယ်။ ဟဲ့..ဟဲ့..ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ အကြံအစည်က နုပါသေးတယ်ဗျာ”

ကုန်းမှသည် ဝံပုလွေကြီး၏စကားကြောင့် လွန်စွာဒေါသထွက်လာလေသည်။

“ဟေ့..ဝံပုလွေကြီး၊ မင်းက ဘာစကားပြောတာလဲကွ”

ဝံပုလွေကြီးက အေးဆေးစွာဖြင့်...

“ကျုပ်ပြောတာ ဘာစကားလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်၊ ဒီလောက်လည်း ဒေါသမကြီးပါနဲ့ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကုန်းမှမှာ ပို၍ ဒေါသထွက်လာလေသည်။

“မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း”

ဝံပုလွေကြီးက သူ၏စကားကို အရေးမစိုက်ပါ။

၃၄ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် ကုန်းမုအား ကျဉ်းမြောင်းသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“ဒီမှာကုန်းမု...ဒီသူငယ်က သိုင်းပညာလည်းမတတ်ဘူး၊ ဆွံ့အနားမကြားတဲ့ ဒုက္ခိတတစ်ယောက်၊ မင်းက ဘာကြောင့် သူ့ကို ခေါင်းဆောင် တင်ချင်တာလဲ”

သူက စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“အဖြေက ရှင်းနေတာပဲ၊ မင်းက သူ့ကိုခေါင်းဆောင်ဆိုပြီး ဗန်းပြမယ်၊ ခေါင်းဆောင်ရဲ့အဓိကနေရာကို မင်းကချုပ်ကိုင်ချင်လို့ ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ”

ကုန်းမုမှာ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ပါ။

“မင်း”

ဒေါသတကြီးဖြင့် ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာ၏။

ဝံပုလွေကြီးသည် ကုန်းမု အမှန်တကယ် ဒေါသထွက်လာ သည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် နောက်သို့ ခြေသုံးလေးလှမ်းဆုတ်ကာ ခါးထဲမှ ဓားကိုရင်ဘတ်ရှေ့သို့ ကန့်လန့်ဖြတ်ကာကွယ်ထားလိုက်လေသည်။

* * *

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၅

ဝံပုလွေကြီးက ခါးထဲမှဓားထုတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ကုန်းမုသည် ဝံပုလွေကြီးအားကြည့်ကာ...

“ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုတွေ စုဝေးပြီး ကောက်ကျင်းနယ်တခွင် ကရိုဏ်းတွေ အင်အားကြီးလာအောင် မဟာမိတ်အဖွဲ့ဖွဲ့မယ်ဆိုတာ အားလုံးသိပြီးနေပါပြီ၊ တို့သာ ဒီလိုမဖွဲ့ခဲ့ရင် မိုးကြိုးလက်ဝါး ကျူးစုရိရဲ့ သုတ်သင်ရှင်းလင်းခြင်းကို တစ်နေ့နေ့ခံရတော့မှာ သေ ချာတယ်၊ အကယ်၍များ ကျုပ်ဦးဆောင်တဲ့ မဟာမိတ်ဂိုဏ်းဖွဲ့မယ့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်မယ်ဆိုရင်တော့...”

သူက စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။

ထိုစကားကြောင့် ဝံပုလွေကြီးသည် လွန်စွာဒေါသထွက်လာ လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးများမှာ ကောက်ကျစ်လာသည်။

“ဟေ့...ကုန်းမု၊ မင်း စကားပြောတာ ဆင်ခြင်စမ်း”

သူ၏အသံမှာလည်း မာကြောခက်ထန်နေ၏။

အခြေအနေမှာ အလွန်တင်းမာနေသဖြင့် သုံးပွင့်ဆိုင်ဂိုဏ်း အမှတ်တစ်ခေါင်ဆောင်က မနေနိုင်တော့ဘဲ ကြားဝင်ဖြန်ဖြေပေး လိုက်လေသည်။

“ကဲ...ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် တော်ပါတော့ဗျာ၊ ခေါင်းအေး အေးထားပြီး ဆွေးနွေးကြပါ၊ တော်ကြာ မဟာမိတ်မဖွဲ့ဖြစ်ဘဲ မဟာ ရန်သူတွေဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော ဓားပျံစန်းပျံ

၃၆ ❖ မိုးကျော်သူ

က အားလုံးအားဝေကြည့်ကာ...

“ကျုပ် အကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်၊ အခု ကုန်းမှလုပ်တဲ့ကိစ္စကို ကျုပ်တို့အားလုံးက သဘောတူကြတယ်ဆိုတော့”

ဝံပုလွေကြီးက ပျာပျာသလဲပင်...

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျုပ်တို့ကတိအတိုင်း လုပ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျုပ်လည်း တခြားလူဆို မကန့်ကွက်ပါဘူး၊ အခု ဒီသူငယ်က သိုင်းပညာလည်းမတတ်ဘူး၊ ဆွံ့အနားမကြားတဲ့ ဒုက္ခိတလည်းဖြစ်တယ်၊ သူဟာ ကောက်ကျင်းနယ် မဟာမိတ်ဂိုဏ်းရဲ့ခေါင်းဆောင်ဆိုတာကို မိုးကြိုးလက်ဝါးကျူးစုရိသာသိသွားရင်” ဘယ်လောက်ဟားလိမ့်မလဲ ဟင်”

ဟု ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဓားပျံစန်းယူက...

“ဒီမှာ ဝံပုလွေကြီး...မင်းမှာသစ္စာ၊ လူမှာကတိတဲ့၊ ကျုပ်တို့ကယောက်ျား၊ ကတိပြုထားကြတယ်လေ၊ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ မဖျက်ရဘူးဆိုတာလည်း သတိထားပါဦးဗျ”

အမှတ်နှစ်ခေါင်းဆောင်ကလည်း...

“က...ဝံပုလွေကြီး၊ ခင်ဗျားငြင်းနေလည်း အပိုပဲ၊ ကျုပ်တို့အားလုံးက ကတိကိုတည်ရမယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ဒီသူငယ်က တို့ရဲ့ခေါင်းဆောင်လုပ်ဖို့ သဘောတူ မတူဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကုန်းမှက ရှောင်ရိဘက်သို့လှည့်၍ အကူအညီတောင်းလိုက်

လေသည်။

“ရှောင်ရိ...သူက ငါတို့ကောက်ကျင်းနယ် မဟာမိတ်ဂိုဏ်းအဖွဲ့ရဲ့ခေါင်းဆောင် လုပ်မလားဆိုတာ မေးပေးပါ”

ရှောင်ရိသည် ကုန်းမှ၏စကားကြောင့် စိတ်ထဲတွင် စဉ်းစားမိလေသည်။

“အင်း...ရှမ်းကျင်းရဲ့ဘဝဟာ သနားဖို့ကောင်းတယ်၊ အခုလည်း ကုသိုလ်ကံကောင်းလို့ ဒီအခွင့်အရေးရတာ၊ ဒါကို လက်မလွှတ်သင့်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရင် သူကလက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့ဘဝကောင်းစားဖို့ ကြံဖန်ပေးတာပေါ့”

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ပြောပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့အားလုံးက သဘောတူရဲ့လား”

ဝံပုလွေကြီးမှလွဲ၍ အားလုံးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

* * *

၃၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ရှမ်းကျင်းသည် ရှောင်ရိအား ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်
နေ၏။
သူသည် ရှောင်ရိအား မျက်လုံးပင့်၍ မေးဆတ်ပြလိုက်လေ
သည်။
ရှောင်ရိက သူ့အား လက်ဟန်ခြေဟန်များ ပြလိုက်လေ
သည်။
ရှမ်းကျင်းသည် ရှောင်ရိက ဘာကိုဆိုလိုမှန်း သဘောမ
ပေါက်၍ ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။
ရှောင်ရိက ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားလေသည်။
သို့သော်...
သူသည် လက်ဟန်ခြေဟန်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြနေ၏။
သူ့ကိုယ်သူလည်း ဘာအဓိပ္ပါယ်မှမရှိဘဲ ပြချင်သလိုပြနေ
ခြင်းဖြစ်၏။
ရှမ်းကျင်းကလည်း ဘာမှနားမလည်သဖြင့် ခေါင်းခါယမ်း
မြဲယမ်းနေ၏။
ရှောင်ရိသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။
ထို့နောက် သူ့ကိုယ်သူ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။
အဝတ်အိတ်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ အခန်းတွင်းရှိ လူအား
လုံးအား လက်ညှိုးပြကာ တံခါးပေါက်ဝသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေ
သည်။
ရှမ်းကျင်းသည် ရှောင်ရိဆိုလိုသည်မှာ ဤအခန်းထဲတွင်

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၉

လူများနေသဖြင့် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ရန်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်
လေသည်။
သူက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။
ရှောင်ရိသည် ယခုမှပင် သက်ပြင်းကို လေးပင်စွာချနိုင်၏။
သူက လေမှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...
“ကျုပ် မနည်းရှင်းပြမှပဲ သူကလက်ခံတော့တယ်”
ဟု ပြောလိုက်သည်။
ကုန်းမှသည် ရှမ်းကျင်းက ခေါင်းဆောင်အဖြစ် လက်ခံသည်
ဟုထင်မှတ်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားလေတော့သည်။

* * *

၄၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ကုန်းမှသည် အခန်းတွင်းရှိသူ အားလုံးကို ဝေကြည့်လိုက်
လေသည်။

ပြီးနောက်...

“ကဲ...မိတ်ဆွေတို့၊ ဒီသူငယ်က တို့တွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်လုပ်ဖို့
သဘောတူလိုက်ပြီ၊ အားလုံးလာပြီး ဂါရဝပြုကြပေတော့”

ဟု ကျယ်လောင်စွာပြောပြီး ရှမ်းကျင်းရှေ့သို့ လျှောက်လာ
ကာ ခူးထောက်၍ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကျုပ်ကုန်းမက ဂါရဝပြုပါတယ်ဗျာ”

ဓားပျံစန်းယု၊ အမှတ်တစ်နှင့်အမှတ်နှစ်တို့ကလည်း ဝင်
ရောက်၍ဂါရဝပြုကြလေသည်။

ရှမ်းကျင်းသည် အခန်းထဲရှိလူများက မိမိအား လာရောက်
၍ဂါရဝပြုနေခြင်းကို စိတ်ထဲတွင် ထူးဆန်းနေသည်။

သူသည် ရှောင်ရိအား ‘ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ’ ဟူသော
အမေးမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

ရှောင်ရိက ‘အသာနေ’ ဟူသောသဘောဖြင့် လက်ကာပြု
လိုက်လေသည်။

ဝံပုလွေကြီးအလှည့် ရောက်သောအခါ သူသည် ရှမ်းကျင်း
ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာ၏

သူသည် ရှမ်းကျင်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ လက်နှစ်ဖက်
ဆုပ်၍ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၁

ရုတ်တရက် လက်နှစ်ဖက်ကို ရှမ်းကျင်း၏ရင်ဝတည့်တည့်
သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ရှောင်ရိသည် ရှမ်းကျင်းအနားတွင် ရှိသဖြင့် ဝံပုလွေကြီး၏
အပြုအမူကိုတွေ့လိုက်လေသည်။

“ဟင်”

ရှောင်ရိ ရင်ထိတ်သွေးသည်။

ကပ္ပာကယာဖြင့် ရှမ်းကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်အား တွန်းဖယ်
လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

ဝံပုလွေကြီး၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်သည် ရှမ်းကျင်း၏ရင်ဝမှ လွဲ
ချော်၍ ပနုံးပေါ်သို့ ထိသွားလေသည်။

“ဖုတ်”

“အင့်”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ရှမ်းကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေ
ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

ဝံပုလွေကြီးသည် ရုတ်တရက် ခြေတစ်ချက်ဆောင့်ကာ
အခန်းတံခါးအပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

ကုန်းမှသည် ခြေတစ်ချက်ဆောင့်ကာ အခန်းတံခါးအပြင်
ဘက်သို့ ရောက်သွားသော ဝံပုလွေကြီးနောက်သို့ တဟုန်ထိုးပြော
လိုက်သွားလေသည်။

ကုန်းမှ၏ ကိုယ်ဖော့ပညာသည် ထိပ်တန်းအဆင့်ရောက်

၄၂ ❖ မိုးကျော်သူ

နေပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ဝံပုလွေကြီးကလည်း သူ့ထက်မညံ့ပါချေ။

သူတို့သည် ဝါးနှစ်ရိုက်ခန့်အကွာတွင် တစ်ယောက်ကပြေး
၍တစ်ယောက်ကလိုက်နေ၏။

ကုန်းမုသည် ရှမ်းကျင်း၏ အခြေအနေကို စိုးရိမ်လာမိသ
ဖြင့် ဝံပုလွေကြီးနောက်သို့ မလိုက်တော့ဘဲ ပြန်လှည့်လာခဲ့လေ သည်။

* * *

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၃

ဝံပုလွေကြီးသည် သိုင်းပညာအဆင့် ထိပ်တန်းရှိနေသူဖြစ်
သည်။

သူသည် ရှမ်းကျင်းအား အသေသတ်ရန် ကြံစည်ထားသ
ဖြင့် တိုက်ခိုက်ရာ၌ အတွင်းအားကို ပြင်းထန်စွာအသုံးပြုထားလေ
သည်။

အကယ်၍သာ ရှောင်ရိက အချိန်မီ မတွန်းပစ်ပါလျှင် ရှမ်း
ကျင်းသည် မုချ သေလူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ယခုမူ ရှောင်ရိက တွန်းလိုက်သဖြင့် သူ၏ပခုံးကိုသာ ထိမှန်
သွားရ၏။

သို့သော်...

ဝံပုလွေကြီး တိုက်ခိုက်လိုက်သောအားက ပြင်းထန်လွန်း
လှသဖြင့် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားရလေသည်။

သူသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျပြီးနောက် အရှိန်မသေသေးဘဲ
လေးငါးပတ်မျှလိမ့်ကာ နောက်ဆုံး လုံးဝမေ့မြောသွားလေတော့
သည်။

* * *

တွေ့ဆုံခြင်း

ကုန်းမုသည် အခန်းထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ယခု...

ရှမ်းကျင်းသည် အခန်းထောင့်ရှိ ကွပ်ပျစ်တစ်ခုပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေလေသည်။

ရှောင်ရိသည် မေ့မြောနေသော ရှမ်းကျင်း၏အနားတွင် ထိုင်ကာ စိုးရိမ်စွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အမှတ်နှစ်ခေါင်းဆောင်သည် ဆေးထုပ်တစ်ထုပ်ကိုဖြည့်လျက် ရှမ်းကျင်း၏ဒဏ်ရာထဲထည့်ရန် ဟန်ပြင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူရောက်ရှိလာသည်ကို မည်သူကမျှ သတိမထားမိကြပါ။

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၅

ကုန်းမုက နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကာ အမှတ်နှစ်၏လက်ထဲမှဆေးကို လှူလိုက်လေသည်။

“ဟွန်း...ဒီဆေးက ဒဏ်ရာပျောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

သူသည် ဆေးထုပ်ကိုကြည့်ပင်မကြည့်ဘဲ လွှင့်ပစ်လိုက်လေသည်။

အမှတ်နှစ်သည် သူ၏လက်ထဲမှ စွဲဆာထွက်တို ကုန်းမုက ယူကာ လွှင့်ပစ်လိုက်သည့်အတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ကုန်းမုသည် ရှမ်းကျင်း၏ဒဏ်ရာကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

အင်္ကျီစအား ဆွဲဖြထားသဖြင့် ဒဏ်ရာမှာ ညိုမည်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူသည် ဒဏ်ရာအား လက်နှစ်ချောင်းဖြင့် အသာနှိပ်ကြည့်ကာ...

“ဟင်..အရိုးများ ကြေသွားသလား မသိဘူး”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ရှောင်ရိသည် ကုန်းမုမှာ အမှတ်နှစ်၏ဆေးထုပ်အား ကြည့်ပင်မကြည့်ဘဲ လွှင့်ပစ်ခြင်းမှာ သုံးပွင့်ဆိုင်လှိုက်အား မယုံကြည်သောကြောင့်ဖြစ်မည်ဟု နားလည်လိုက်လေသည်။

အမှတ်တစ်နှင့် အမှတ်နှစ်တို့သည် ကုန်းမု၏အပြုအမူကို မကျေမနပ်ဖြင့် လုပ်ကြံရန် အိတ်ထဲသို့ ဖြိုငှက်လက်နှိက်လိုက်လေသည်။

၄၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုအချိန်မှာပင်...

“အထဲက သုံးပွင့်ဆိုင်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်နှစ်ယောက် အခု အမြန်ဆုံး ထွက်လာခဲ့စမ်း”

အေးစက်သော စကားသံတစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ ထွက် ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

* * *

အပြင်ဘက်မှ အေးစက်သောအသံ တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာ သည်။

အမှတ်တစ်တို့နှစ်ယောက်၏ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန်ခါ သွားလေသည်။

အသံရှင်မှာ အတွင်းအား အလွန်ဖြင့်မှန်း ချက်ချင်းနားလည် လိုက်လေသည်။

အိတ်ထဲသို့ လျှို့ဝှားသောလက်များကို ကမန်းကတန်း ထုတ်လိုက်လေသည်။

အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်လေ သည်။

အခန်းဝတွင် တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင် ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူမသည် တံခါးဝတွင် ခါးထောက်၍ တစ်ခန်းလုံးရှိလူများ

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၇

ကိုဝေကြည့် အကဲခတ်နေ၏။

ဤအခန်းတွင်းရှိ လူများသည် ရှမ်းကျင်းမှလွဲ၍ အားလုံး သည် ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

သို့သော်...

ထိုမိန်းကလေးသည် မည်သည့်အချိန်က ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်ကိုမူ မည်သူကမျှ မသိပါ။

ကုန်းမု၊ ဓားပျံစန်းယု၊ အမှတ်တစ်နှင့် အမှတ်နှစ်၊ ရှောင်ရိ အားလုံးတို့သည် ထိုမိန်းကလေးအား ငေး၍ကြည့်မိကြလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ကုန်းမုအားကြည့်လိုက်ပြီး ခက်ထန် စွာဖြင့်...

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ သုံးပွင့်ဆိုင်ဂိုဏ်းထဲက မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်သည်။

ကုန်းမုက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ သုံးပွင့်ဆိုင်ဂိုဏ်း ကဘယ်သူဆိုတာတောင် မသိဘဲ လာရှာရတာဟာ မဟုတ်လား”

သူကပြောရင်း သုံးပွင့်ဆိုင်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ရှိရာသို့ မျက် လုံးစွေကြည့်လိုက်လေသည်။

ရှောင်ရိသည် အလွန်ညာဏ်ကောင်းသော လူငယ်ဖြစ်သဖြင့် ကုန်းမုက အမှတ်တစ်နှင့် အမှတ်နှစ် ဘယ်သူဖြစ်သည်ကို မိန်းက လေးအား မျက်စိစုံဖြင့်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

အမှတ်တစ်တို့နှစ်ယောက်မှာလည်း မိမိတို့မသိသော

၄၈ ❖ မိုးကျော်သူ

မိမိတို့ကိုလည်း မသိသော မိန်းကလေးက သူတို့အား လာရောက်ရှာဖွေခြင်းကို စိတ်ထဲတွင် အံ့အားသင့်နေ၏။

ထို့ကြောင့်...

အမှတ်တစ်က ရှေ့သို့ထွက်ရပ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က အမှတ်တစ်ခေါင်းဆောင်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အမှတ်နှစ်ကလည်း ထွက်ရပ်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က အမှတ်နှစ်၊ ကိစ္စရှိရင်ပြော”

သူ၏အသံသည် မိန်းကလေးအား အရေးမထားသောဟန် ပေါ်လွင်နေ၏။

ထိုစဉ်...

ဓားပျံစန်းယူက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်...

“ဟဲ့..ဟဲ့..သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့မင်းက ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေလို့လဲ၊ အစ်ကိုကြီးကို ရှင်းပြစမ်းပါကွယ်”

မိန်းကလေးသည် ဓားပျံစန်းယူအား စူးရှစွာကြည့်လိုက်ပြီး..

“ရှင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း”

သူမသည် တစ်ခန်းလုံးရှိလူများကို ဝေ့ကြည့်ကာ အခန်းအပြင်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေသည်။

“မင်းတို့အားလုံး အခန်းအပြင် ထွက်သွားစမ်း”

ကုန်းမု၊ စန်းယုနှင့်ရှောင်ရီတို့၏ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် တင်းမာသွားလေသည်။

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၉

ကုန်းမုက...

“ယခုအခါက သုံးပွင့်ဆိုင်ခေါင်းဆောင်နဲ့ တွေ့ချင်တာ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့ အပြင်မှာသွားတိုင်ပင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့က ထွက်ပေးဖို့မလိုဘူးထင်တယ်”

အမှတ်တစ်နှင့် အမှတ်နှစ်သည် ကုန်းမုမှာ မိမိတို့အား မကူညီနိုင်ကြောင်း အရိပ်အမြွက် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် အပြင်ဘက်သို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လျှောက်သွားရင်း..

“ကဲ..မိန်းကလေး ကျုပ်တို့နဲ့ နှစ်ကိုယ်ကြား တွေ့ချင်ရင် အပြင်ကိုလိုက်နဲ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မိန်းကလေးသည် ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်လာသော်လည်း တံခါးဝမှ ခန္ဓာကိုယ်ကိုယှိ၍ ဖယ်ပေးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ကုန်းမုရှေ့သို့ လျှောက်သွားပြီး...

“ကျုပ်က သူတို့နဲ့ဘာကိစ္စမှ ပတ်သက်စရာမရှိဘူး၊ သူတို့ဟာ မကောင်းမှုကို အကုန်လုပ်တဲ့အတွက် သူတို့အတွက်နဲ့ သေသွားရတဲ့လူတွေအစား လက်စားချေမလို့ရှင့်၊ ရှင်းပြီလား”

ဟု ပြောလေသည်။

တံခါးဝသို့ ရောက်နေသော အမှတ်တစ်တို့မှာ ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်သွားလေသည်။

သူတို့သည် မိန်းကလေးအား လုပ်ကြံရန် အိတ်ထဲသို့ ဂြိုဟ်တူလက်နှံကိုင်လိုက်ကြလေသည်။

၅၀ ❖ မိုးကျော်သူ

သူတို့၏လက်လေးဖက်သည် အပြင်သို့ထွက်လာသည်နှင့် မိန်းကလေးထံသို့ လက်ကိုဆန့်တန်းလိုက်ကြလေသည်။

အလင်းတန်းများသည် မိန်းကလေးထံသို့ ပြိုင်တူပြေးဝင် လာလေသည်။

မိန်းကလေးသည် ခါးကို တစ်ချက်နဲ့ လိုက်သည်နှင့် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အပေါ်သို့ ရုတ်တရက် မြောက်တက်သွားလေသည်။

မိန်းကလေးအောက်သို့ ပြန်ကျလာသည်နှင့် အလင်းတန်း များသည် မေ့မြောနေသော ရှမ်းကျင်းရှိရာသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

ရှောင်ရိသည် ထိတ်လန့်စွာဖြင့်...

“ရှမ်းကျင်း...သတိထား”

သူက အော်ရင်း ရှမ်းကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ မှောက် ချလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးသည် ရှောင်ရိ၏အော်သံ ကြားလိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟင်”

သူမသည် လွန်စွာအံ့သြသွားပြီး အင်္ကျီလက်ဖြင့် တစ်ချက် ခတ်လိုက်ရာ အလင်းတန်းအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

သုံးပွင့်ဆိုင်ဂိုဏ်း၏ အသက်ခြွေရွှေအပ်ကလေးများမှာ အဆိပ်သုတ်ထား၏။

ဤလက်နက်ဖြင့် သူတို့၏ သိုင်းလောကသားများ၏ အ သက်ကို ခြွေနိုင်ခဲ့လေသည်။

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၁

သူတို့ပစ်သောအားနှင့် လက်နက်များ၏ပေါ့ပါးမှုကြောင့် မည်သူကမျှ ဤလက်နက်ကို မရှောင်နိုင်ကြပါ။

ယခုတွင်မူ မိန်းကလေးက လက်ဖြင့်တစ်ချက်ခတ်ရုံဖြင့် လက်နက်များအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

အားလုံး၏ရင်ထဲတွင်...

“ဒီမိန်းကလေး ဘယ်သိုင်းပညာကို သုံးတာလဲ”

ဟု တွေးမိကြလေသည်။

ကုန်းမုက ရုတ်တရက် ထအော်လိုက်လေသည်။

“လေလှိုင်းလက်ညှိုး”

ဤသိုင်းပညာရပ်သည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးတွင် တတ် မြောက်သူ နှစ်ဦးသာရှိ၏။

တစ်ဦးမှာ ‘လေဒီကြမ်း’ ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဦးမှာမူ...

ခေးပျံစန်းယုက...

“လေညှင်းဒေဝီ”

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ အော်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ကုန်းမှာ စန်းယု၊ ရှောင်ရုံ၊ အမှတ်တစ်နှင့်နှစ်တို့သည် သူတို့ ရှေ့မှ မိန်းကလေးမှာ သိုင်းလောကတွင် လှမ်းလှမ်းကောက် နာမည် ကြီးနေသော လေညှင်းဒေဝီဖြစ်နေသဖြင့် အံ့သြစွာကြည့်နေမိ၏။
လေညှင်းဒေဝီသည် ကွပ်ပျစ်ဖော်တွင် နေထိုင်နေသော ရှမ်းကျင်းအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

❖ “ငါ့ကလေး ဂွမ်းကလေး”
သူမသည် နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားလေသည်။
သူမသည် ကွပ်ပျစ်အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး ရှမ်းကျင်း၏ ဒဏ်ရာကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။
“သူဘာကြောင့် ဒဏ်ရာရသွားတာလဲ”
သူမသည် လူအားလုံးအား ခက်ထန်စွာ မေးလိုက်လေသည်။
“မင်းက သူနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်လို့ အသက်စွန့်ကာကွယ်ပေးရတာလဲ”

သူမ၏အသံသည် အတန်ငယ် သိမ်မွေ့လာ၏။
ရှောင်ရုံသည် သိုင်းလောကတစ်ခု နာမည်ကျော်ကြားနေသော လေညှင်းဒေဝီက ရှမ်းကျင်းအား တပည့်ဟုခေါ်ကာ ကြင်နာစွာ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲ အံ့သြလာလေသည်။
“ရှမ်းကျင်းက လေညှင်းဒေဝီရဲ့တပည့်ဆိုပါလား၊ ဒါပေမယ့် သူက ဘာသိုင်းလောကမှ မကပ်ဘူးလေ”
သူမသည် ဤသို့တွေ့ရသဖြင့် အဖြေမပေးနိုင်မိမှာပင်

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၃

ကုန်းမှသည် လေညှင်းဒေဝီရှေ့သို့သွားရောက်ရပ်လိုက်ပြီး ဦးညွတ်ကာ...

“ဪ...လေညှင်းဒေဝီက ကျုပ်တို့ကောက်ကျင်းနယ်ခေါင်းဆောင်ရဲ့ ဆရာဖြစ်နေတာကိုး”

“ဘာ..ကောက်ကျင်းနယ်ရဲ့ ခေါင်းဆောင် ဟုတ်လား”

သူမသည် မိမိနားကိုပင် မယုံနိုင်အောင် အံ့သြသွားရသဖြင့် နှုတ်မှ ရေရွတ်မိလေသည်။

ဓားပျံစန်းယုက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီသူငယ်က ကျုပ်တို့ကောက်ကျင်းနယ်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

* * *

၅၄ ❖ မိုးကျော်သူ

လေညှင်းဒေဝီသည် အမှတ်သုံးခါးဆောင်အား သတ်ပြီး
နောက် တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်လာသောအခါ ဆရာတူမောင်နှစ်မ
လေနီကြမ်း၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။

လေနီကြမ်းက သူမအား ကျောက်ဂူတစ်ခုထဲ၌ ပိတ်ထားခဲ့
လေသည်။

သို့သော် ရက်မကြာမီပင် သူမသည် လေနီကြမ်းအလစ်ကို
စောင့်၍ ပြန်လည် လွတ်မြောက်လာလေတော့သည်။

လေနီကြမ်းသည် လေညှင်းဒေဝီနှင့် သိုင်းပညာချင်းယှဉ်
ပြိုင်ကြရာမှ အနည်းငယ် ရှုံးနိမ့်ရသည်ကို မကျေနပ်၍ ယခုကဲ့သို့
လိုက်လံရှာဖွေကာ ယှဉ်ပြိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

လေညှင်းဒေဝီသည် လေနီကြမ်းအား အစ်ကိုသဖွယ် ခင်
တွယ်နေသောကြောင့် မယှဉ်ပြိုင်လိုပေ။

ထို့ကြောင့် သူမသည် တစ်နေရာတည်း မနေနိုင်ဘဲ ရှောင်
ပုန်းနေရ၏။

ထိုသို့ ရှောင်တိမ်းရင်းမှ မိမိက တပည့်အဖြစ်သတ်မှတ်
ထားသော ရှမ်းကျင်းအား သိုင်းပညာသင်ပေးရန် လိုက်လံရှာဖွေနေ
ရ၏။

ယခုလည်း သူမသည် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်လာရင်း
ဤအဆောက်အဦး၏ ဝန်းကျင်၌ လျှို့ဝှက်ပုန်းအောင်းနေသော
လူများစွာကို တွေ့ရလေသည်။

သူမက မသင်္ကာ၍ အနီးသို့ရောက်လာသောအခါ သုံးပွင့်

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(၃-သိမ်း) ❖ ၅၅

ဆိုင်ဂိုဏ်း၏ အမှတ်အသားကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူမသည် မမျှော်လင့်ဘဲ တပည့်ရှမ်းကျင်းဒဏ်ရာဖြင့် လဲ
နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် စိုးရိမ်သွားလေသည်။

“တပည့်..ရှမ်းကျင်း”

သူသည် သတ်လစ်မေ့မြောနေသော ရှမ်းကျင်းအား အိတ်
ထဲမှဆေးတစ်လုံးထုတ်၍ ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ရှမ်းကျင်း၏သွေးကြောနေရာများကို စမ်း၍ ဖွင့်
ပေးလိုက်လေသည်။

ရှမ်းကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ် အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွားလေ၏။
လေညှင်းဒေဝီက သက်ပြင်းချကာ...

“အင်း...ရှမ်းကျင်းကို တွေ့ခဲ့တုန်းက လူတကာ အထင်သေး
ခံရတဲ့ဘဝနဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မက သူ့ကိုသိုင်းပညာ
သင်ပေးမလို့၊ အစ်ကိုကြီးလေနီကြမ်းက ကျွန်မကို လိုက်ဖမ်းနေလို့
အခုတော့ ကျွန်မတို့ခွဲခွာတာ တစ်နှစ်တောင်မပြည့်သေးဘူး၊ သူက
ရှင်တို့ရဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာတယ်ဆိုတော့”

သူမ၏အသံမှာ သိမ်မွေ့ပျော့ပျောင်းနေ၏။ ကုန်းမူက...
“ဒီလိုပါ”

သူက အကျိုးအကြောင်းပြောပြရန် စကားစလိုက်သည်။
ရုတ်တရက်...

“ဟား...ဟား...ဟား...ညီမလေးရေ၊ မင်းဘယ်ပြေးမလို့လဲ

ကွ”

၅၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျယ်လောင်သော အော်သံသည် အဆောက်အဦးအပြင်
ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လေညှင်းဒေဝီ၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။

ရှောင်ရဲအားကြည့်ကာ...

“လေနီကြမ်းတော့ လိုက်လာပြီ၊ ကျုပ်လာသွားတဲ့အ
ကြောင်း ရှမ်းကျင်းကို ပြောလိုက်ပါ”

သူမသည် ခြေတစ်ချက်ဆောင့်၍ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်လှုပ်
ရှားလိုက်လေသည်။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အဖြူရောင်အလင်းတန်းတစ်ခု ပမာ
အဆောက်အဦးအပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

“ဒီလိုပြေးလို့ ရမှာလား ညီမလေးရဲ့၊ ဟား...ဟား...ဟား”

အဆောက်အဦး အပြင်ဘက်မှ ထိုအသံသည်တဖြည်းဖြည်း
ဝေး၍ဝေး၍ သွားလေတော့သည်။

* * *

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၇

သတင်းကောင်း

ကုန်းမှ၊ ဓားပျံစန်းယု၊ ရှောင်ရဲနှင့် အမှတ်တစ်တို့ ငေးငိုင်း
နေသည်။

လေညှင်းဒေဝီ ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့အားလုံး မည်မျှကြာအောင် ငေးငိုင်းနမိကြသည်မသိ။

ရုတ်တရက်...

“အင်း”

ညည်းတွားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူတို့သည် ယခုမှ ရှမ်းကျင်းအား သတိရကာ ပြိုင်တူလှည့်
ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

တစ်ချိန်လုံး သတိလစ်နေသော ရှမ်းကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်
သည် လူးလွန်လှုပ်ရှားလာ၏။

“ဟင်...ရှမ်းကျင်း သတိရလာပြီ”

၅၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ရှောင်ရိက ဝမ်းသာအားရ ထအော်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူသတိရလာပြီ”

ကုန်းမုကလည်း ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

သူတို့အားလုံးသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ
ဝီတိဖြစ်နေမိလေသည်။

မေ့မြောသတိလစ်နေရာမှ ပြန်လည်သတိရလာသော ရှမ်း
ကျင်း၏နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ပြုံးနေသည်ကို သူတို့အားလုံးက တွေ့မိ
လိုက်လေသည်။

“ဟင်”

အားလုံးမှာ အံ့အားသင့်သွားကြလေသည်။

* * *

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၉

ရှမ်းကျင်းက ပြုံးနေ၏။

သူ၏အပြုံးမှာ လွန်စွာဝမ်းသာဝီတိ ဖြစ်နေဟန်ပေါ်လွင်
နေ၏။

ရှောင်ရိသည် ရှမ်းကျင်းအားကြည့်ကာ အံ့အားသင့်နေ၏။

ရှမ်းကျင်းသည် အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ အားရပါးရပြုံးနေ
သည်ကို သူက နားမလည်ချေ။

အမှန်တကယ်တွင်မူ...

ရှမ်းကျင်းသည် သတိရလာလာချင်းမှာပင် မျက်လုံးမဖွင့်မီ
နားထဲ၌..

“ရှမ်းကျင်း သတိရလာပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူသတိရလာပြီ”

စသောအသံများကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ထိုစကားသံများမှာ ရိုးစင်းလှသော်လည်း သူ၏နားထဲတွင်
နတ်စောင်း တီးခတ်လိုက်သကဲ့သို့ ချို့သာလှသည်

သူ၏နားများသည် အကြားအာရုံကို ပြန်ခံစားလာနိုင်ပြီ
ဖြစ်သည်။

“ငါ အသံကြားနိုင်ပြီ၊ ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ကြားရတာ”

သူသည် ရင်ထဲ၌ လှုပ်ခတ်လာ၏။

သူသည် နှုတ်ခမ်းအတွင်းသားကို သွားဖြင့်ဖိကိုက်လိုက်
သည်။

နာကျင်သည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

၆၀ ❖ မိုးကျော်သူ

အိပ်မက်မဟုတ်ပေ။

ရှမ်းကျင်း၏ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ရှင်းလင်းနေပေသည်။

သူသည် မည်သို့ဖြစ်သည်ကို လုံးဝမစဉ်းစားပေ။

သူ့အာရုံထဲတွင် ကြားလိုက်ရသော စကားနှစ်ခွန်းကိုသာ အထပ်ထပ် ကြားယောင်မိသည်။

တုခဏအကြာတွင် သူ့ခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည် မူးဝေလာသည်။

နောက်ဆုံး မည်သည့်အာရုံကိုမျှ မခံစားမိတော့ဘဲ ပြန်လည် မေ့မြောသွားလေတော့သည်။

* * *

ရှမ်းကျင်း၏ အခြေအနေအား တစ်ချိန်လုံး အကဲခတ်နေသော ရှောင်ရိက တစ်ချက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

သက်ပြင်း အသာချကာ...

“သတိပြန်လစ်သွားပြန်ပြီ၊ ထူးဆန်းတာက သူဘာကြောင့်”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ကုန်းမုက...

“သူဘာကြောင့် ပြုံးတာလဲဆိုတာ သိချင်လို့ မဟုတ်လား” ဟုပြောလိုက်သည်။

ရှောင်ရိ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ထိုစဉ်...

“ကဲ..ကဲ..ဒီကိစ္စ ခဏထားပါ။ အခု မိုးလင်းတော့မယ်၊ ကျုပ်တို့ ရှေ့ဆက်ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ မိတ်ဆွေကုန်းမုဆီမှာ အစီအစဉ်များ ရှိသလား”

စန်းယုက ဝင်ရောက်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုမှပင် ရှောင်ရိနှင့်ကုန်းမုသည် ဤနေရာတွင် ဆက်လက်မနေသင့်တော့မှန်း နားလည်လက်လေသည်။

ရှောင်ရိက ရှမ်းကျင်းအားကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားတို့မှာ ဘာအစီအစဉ်ရှိရှိ၊ ရှမ်းကျင်းဒဏ်ရာကိုဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကုန်းမုက...

၆၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“စိတ်မပူပါနဲ့ရှောင်ရီ၊ အခုဆိုရင် ရှမ်းကျင်းဟာ ကောက်
ကျင်းနယ် မဟာမိတ်အဖွဲ့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖြစ်လာပြီ၊ ဒီတော့ သူ
အတွက် အစစအရာရာ ကျုပ်တာဝန်ယူမှာပါ၊ စိတ်ချပါ”

သူက ပြောပြီး စန်းယုအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ပြော
လိုက်ပြန်သည်။

“ကဲ...ခင်ဗျားလည်း ကိုယ့်ဂိုဏ်းကို အရင်ပြန်နှင့်ပါ၊ ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးကို ကျုပ်တို့ သံမဏိဂိုဏ်းကိုခေါ်သွားပြီး ဆေးကုပေးမယ်၊
လာမယ့် ငါးလပိုင်း ဆယ့်ငါးရက်နေ့မှာ ကောက်ကျင်းနယ်က ဂိုဏ်း
အသီးသီးက ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုခေါ်ပြီး မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ် တင်မြှောက်
ပွဲကို ကျင်းပမယ်”

စန်းယုက...

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် သဘောတူပါတယ်၊ ပြန်ခွင့်ပြုပါ၊ ရှောင်
ရီ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

အဆောက်အအုံ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သည်နှင့် အင်္ကျီ
အိပ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ကာ တစ်စုံတစ်ခုအားထုတ်ယူပြီး ကောင်းကင်
ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။

“ရွီး”

“ဂုန်း”

ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ လှပသော ရောင်စုံမီးပွင့်များ ဖြာ

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၃

ထွက်လင်းလက်သွား၏။

အလင်းရောင်ဆုံးသည်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် မြင်းခွာ
သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

မကြာပါချေ။

တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မြင်းစီး
သမားနှစ်ဆယ်ခန့် လေ၏အဟုန်ဖြင့် ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

* * *

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်စုသည် စန်းယုရှေ့သို့
ရောက်လျှင် မြင်းကို တိခန့်ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

မြင်းပေါ်မှလူများ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလာကြသည်။

သူတို့၏ ကျောပေါ်တွင် ဓားကိုယ်စီလွယ်ပိုးထားကြသည်။

မိမိ၏မြင်းနံဘေး၌ အသီးသီးရပ်ကာ စန်းယုအား အရှိအ
သေပေးလိုက်ကြသည်။

ရှေ့ဆုံးမှလူသည် အဝိုခေါ်ဆောင်လာသော ထွားကျိုင်း
သည့်မြင်းနက်ကြီး၏ဇက်ကြိုးအား စန်းယုလက်ထဲသို့ ရှိသေစွာ
တည့်လိုက်၏။

စန်းယုသည် သူ၏တပ်ဖွဲ့အား ကျေနပ်စွာပြုံး၍ ကြည့်

၆၄ ❖ မိုးကျော်သူ

လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်လေသည်။

လက်တစ်ဖက်မြှောက်ကာ...

“သွားကြမယ်”

အမိန့်သံဆုံးသည်နှင့် မြင်းတပ်ဖွဲ့သည် ညီညီညာညာဖြင့်

ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မကြာပါချေ။

မြင်းတပ်ဖွဲ့များ အဝေးသို့ ရောက်ရှိကာ မြင်ကွင်းမှ

ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

* * *

* ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၅

ဓားပျံစန်းယုတို့ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

ကုန်းမုန့်ရှောင်ရိတို့သည် ဓားပျံရိုက်သားများ စည်းကမ်းလိုက်နာပုံကိုကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်၍ ချီးကျူးမိကြသည်။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦးသည် ရှမ်းကျင်းအနီးသို့ ပြန်လည်လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ရှမ်းကျင်းမှာ ပြန်လည်သတိမေ့မြောသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ရှောင်ရိမှာ ရှမ်းကျင်းအားကြည့်ကာ သနားဂရုဏာသက်မိလေသည်။

ကုန်းမုက...

“ရှောင်ရိ..သိပ်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ ကျုပ် သူ့ကိုပျောက်ကင်းအောင် အကောင်းဆုံး သမားတော်တွေနဲ့ ကုသပေးမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှောင်ရိက ဘာမှပြန်မပြောချေ။

ထိုစဉ်...

“ဦး”

စူးရှသောလေခွန်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအသံကိုကြားလျှင် ကုန်းမု၏မျက်နှာပြုံးသွားလေတော့သည်။

ရုတ်တရက်...

“ဝင်ခဲ့”

၆၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သူ၏အသံမှာ ဟိန်းထွက်သွား၏။

ရှောင်ရိပ်ပင် ထိပ်လန့်သွားသည်။

သူ၏အသံဆုံးသည်နှင့် ခေါင်မိုးပေါ်မှ လူရိပ်တစ်ဦးက
လာသည်။

သူ၏ပေါ့ပါးပုံမှာ ကြောင်တစ်ကောင်အလားပင် ထင်မှတ်ရ
သည်။

ထိုလူက ကုန်းမှအား ခူးထောက်၍...

“ဦးစီးချုပ်ကြီးကို ဂရုပြုပါတယ်”

ပြောပြီး အရှိအသေပေးလိုက်၏။

ကုန်းမှက...

“မြင်းလည်းအသင့်ပြန်၊ တို့အဖွဲ့သားတွေအားလုံး ခရီးထွက်
မယ်လို့ပြောလိုက်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုလူက..

“ကောင်းပါပြီ”

ပြောပြီး ချက်ချင်းပင် တံခါးဝသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။

ခရာသံ နှစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာ၏။

ခရာသံဆုံးသည်နှင့် မြင်းခွာသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မြင်းစီးသမား
များ ရောက်ရှိလာ၏။

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၇

သူတို့နောက်တွင် အလွန်ခန့်ညားသော မြင်းလှည်းတစ်စီး
ပါလာသည်။

ကုန်းမှသည် ရှမ်းကျင်းနှင့်ရှောင်ရိအား မြင်းလှည်းဖြင့်
သယ်ဆောင်ခေါ်သွားရန် သူ၏လူများအား အမိန့်ပေးလိုက်လေ
သည်။

သူကိုယ်တိုင်မှာမူ ရှေ့ဆုံးမှမြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ ထို
နေရာမှထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ယခု...

အိမ်ပျက်ကြီးမှာ ပုကတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ကျန်
ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

* * *

၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

နံနက်ခင်း...။

နေဦးနံနက်ခင်းသည် အရာရာအား လှပရွှင်လန်းစေသည်။

နေခြည်နုနုသည် သစ်ကိုင်းကြားမှ ထိုးထွက်တောက်ပနေ
သည်မှာ ပန်းချီကားများ ရေးဆွဲထားသည့်အလား တင့်တယ်လှပနေ
သည်။

လေပြည်ကလေးကလည်း တသွေးသွေး တိုက်ခတ်နေ၏။

တိတ်ဆိတ်သော တောလမ်းကလေးတွင် မြင်းခွာသံများ၊

မြင်းလှည်းဘီးလိမ့်သံများသည် ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။

မြင်းလှည်းသည် ကွေ့ကောက်ကြမ်းတမ်းသော လမ်းပေါ်
တွင် နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြင့် ခုန်လိုက် စောင်းလိုက်ဖြင့် အပြင်းနှင်နေ
သည်။

ထိုမြင်းလှည်းတစ်စုမှာ ကုန်းမတို့အဖွဲ့ပင် ဖြစ်သည်။

ရှမ်းကျင်းနှင့်ရှောင်ရိတို့က မြင်းလှည်းအတွင်း လိုက်ပါလာ

ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ရှမ်းကျင်းမှာ မြင်းလှည်းထဲတွင် သတိ မရတစ်ချက် ရတစ်
ချက် ဖြစ်နေ၏။

နောက်ဆုံး ကောင်းစွာ သတိရလာသည်။

သူက မျက်လုံးများအား ဖွင့်လိုက်သည်။

သူ၏နားထဲတွင် ဘီးသံတကျီကျီနှင့် မြင်းဟိသံတစ်ချို့ကို

ကြားနေရသည်ဟု ခံစားမိ၏။

ထိုအသံသည် ဝေးလံသောနေရာမှ ထွက်ပေါ်လာလိုက်

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၉

အနီးလေးမှကပ်၍ ထွက်ပေါ်လာလိုက်နှင့်ဖြစ်နေသည်ဟု သူခံစား
မိသည်။

သူက ကြိုးစား၍ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်။

ဝေဝါးသော သဏ္ဌာန်အပိုင်းများကို ဦးစွာတွေ့လိုက်ရ
သည်။

ထိုသဏ္ဌာန်သည် ဝေးသွားလိုက်၊ နီးလာလိုက်နှင့် နောက်
ဆုံးလူတစ်ယောက်၏သဏ္ဌာန် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

အရင်ဆုံး တွေ့ရသည်မှာ မျက်နှာတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

ရှောင်ရိ၏ စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်နှာဖြစ်သည်။

ရှမ်းကျင်းက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

သူသည် မေ့မြောနေရာမှ ပြန်လည်သတိရလာသောအခါ
အလွန်ရင်းနှီးသော မျက်နှာကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာဝမ်းသာ
အားတက်သွားရလေသည်။

သူ၏မျက်ခွံများမှာလည်း အလွန်လေးလံနေ၏။

ရှမ်းကျင်းသည် ရှောင်ရိ၏မျက်နှာအား ပီပြင်စွာမြင်တွေ့
နိုင်ရန် မျက်လုံးအား ကြိုးစားဖွင့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် အသံများအား ကြားလိုက်ရ၏။

မြင်းခွာသံ၊ ဘီးကြိတ်သံများအပြင် ယခုကြားလိုက်ရသော
အသံမှာ စကားသံများဖြစ်သည်။

အသံအား ပီပီပြင်ပြင် ကြားလိုက်ရသော်လည်း မည်သည့်
စကားပြောနေသည်ကိုမူ မသိကွဲပါ။

၇၀ ❖ မိုးကျော်သူ

သူက လွန်စွာ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

သူသည် လပေါင်းအတန်ကြာ မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြား
ခဲ့ရချေ။

မည်သည့်အသံမျှ မကြားရသဖြင့် လောကကြီးတစ်ခုလုံး
သည် အဓိပ္ပါယ်ကင်းမဲ့ကာ သေဆုံးသွားသကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်နေ၏။
သူသည် ရက်ပေါင်းအတန်ကြာ ဘာသံမှမကြားရပါချေ။
စကားတစ်လုံးမျှ မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။

ယခုမူ...

သေဆုံးသည်နှင့်မခြားသော ဆွဲအနားမကြား ဘဝဆိုးမှ
သူလွတ်မြောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ဤတစ်ကြိမ် ဝမ်းသာခြင်းအား မည်သို့မျှ ဖော်ပြနိုင်စွမ်း
မရှိချေ။

ရှမ်းကျင်း၏မျက်နှာအား စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ကြည့်နေသော
ရှောင်ရိသည် ရှမ်းကျင်း၏နှုတ်ခမ်းများ ပြုံးလာခြင်း၊ မျက်လုံးတစ်
ဝက်တစ်ပျက် ပွင့်လာခြင်းတို့ကို တွေ့ရသောအခါ အားရဝမ်းသာစွာ
ဖြင့်...

“ဟင်..သူသတိရလာပြီ”

ဟု အားရဝမ်းသာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

ရှမ်းကျင်း၏မျက်လုံးအစုံ ကောင်းစွာပွင့်လာ၏။

သူ၏နှုတ်ခမ်းများ တရွရွလှုပ်လာသည်။

နောက်ဆုံး အားနည်းသောလေသံဖြင့်...

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(၃-သိမ်း) ❖ ၇၁

“အစ်ကိုရှောင်ရိ...ကျွန်တော်..ကျွန်တော့်ရဲ့နား ပြန်ကြား
နိုင်ပြီ”

သူပြောလိုက်သောအသံမှာ အလွန်တိုးညှင်းလှပေသည်။
သို့သော်...

ရှောင်ရိ၏နားထဲတွင် ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသည့်
အလား ထိုင်ရာမှပင် ထခုန်မိမတတ် ဖြစ်သွား၏။

သူသည် ဝမ်းသာလွန်းကာ ရှမ်းကျင်းအား အတန်ကြာ
စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သူ့ဘဝတွင် ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ကြုံတွေ့လိုက်
ရသဖြင့် အံ့အားသင့်မိခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် အတန်ကြာ မှင်သက်နေရာမှ ပြန်လည်သတိဝင်
လာပြီး မြင်းလည်းပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြု၍...

“ဦးလေးကုန်းမှ...သူနားကြားနိုင်ပြီလို့ ပြောနေတယ်ဗျ”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်၏။

တခဏအကြာတွင် မြင်းလည်းပြတင်းပေါက်တွင် ကုန်းမု၏
မျက်နှာပေါ်လာသည်။

သူသည် လဲလျောင်းနေသော ရှမ်းကျင်းအား တစ်ချက်
အကဲခတ်ကြည့်ကာ ရှောင်ရိအား မေးလိုက်သည်။

“သူ စကားပြောနိုင်ပြီ ဟုတ်လား”

ရှောင်ရိမှာ ဝမ်းသာနေ၍ ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ ခေါင်းကို တွင်
တွင်ညှိတ်လိုက်၏။

၇၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

ကျင်းမုမှာ လွန်စွာအံ့အားသင့်နေ၏။

“သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က သွေးကြောတွေပိတ်သွား
တာလား၊ လေညှင်းဒေဝီက သွေးကြောဖွင့်ပေးလို့ သူပြန်ကောင်း
သွားတာလား”

ကုန်းမုသည် တွေးသာတွေးနေသော်လည်း အဖြေမရပါ။

နောက်ဆုံး သူက ဘာမှမတွေးတော့ဘဲ မြင်းကို ရှေ့ဆုံးထိ
မောင်းနှင်သွားလေသည်။

မကြာမီ...

မြင်းလှည်းနှင့် မြင်းတပ်ဖွဲ့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် သဲ
မှုန်ဝါဝါများကြားထဲတွင် ရောနှောပျောက်ကွယ်သွားလေတော့
သည်။

* * *

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၃

သတင်း

လှယန်းမြို့...။

လှယန်းမြို့သည် ကောက်ကျင်းနယ်တွင်ရှိသော မြို့တစ်မြို့
ဖြစ်သည်။

လှယန်းမြို့၏ နေရာသီမှာ အရောက်စော၍ အပြန်နောက်
ကျ၏။

‘မြစ်ဝါမြစ်’ရေသည် စိမ်းမြရောင်သန်းနေ၏။

မြစ်ကမ်းပါးတလျှောက်တွင် စားသောက်ဆိုင်များ၊ တည်း
ခိုခန်းများ ပြည့်နေ၏။

ထိုစားသောက်ဆိုင်များသည် နံနက်ပိုင်းတွင် သာမန်မျှသာ
စည်ကားပြီး ညနေချိန်ရောက်သည်နှင့် အထူးစည်ကားလှသည်။

ခရီးသည်များ၊ ကုန်သည်များ၊ အစိုးရအမှုထမ်းများ၊ သူ
ဌေးသူကြွယ်များသည် တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းသမျှ ထိုနေရာတွင် လာ
ရောက်စုဝေးကာ ပျော်ရွှင်စွာ စားသောက်ရင်း တစ်ညတာ အပန်း
ဖြေကြ၏။

၇၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ဤရက်ပိုင်းတွင် တောင်ပိုင်း၌ ပြောနေကြသောအကြောင်း အရာမှာ တစ်ခုတည်းသာဖြစ်သည်။

ကောက်ကျင်းနယ်ရှိ ဂိုဏ်းအားလုံး၏ မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ် အဖြစ်တင်မြှောက်ရန် လူတစ်ယောက် တွေ့ထားပြီဟူ၍ဖြစ်သည်။

ထိုသတင်းသည် စားသောက်ဆိုင်၊ တည်းခိုခန်းများမှတစ်ဆင့် ကောက်ကျင်းနယ်တစ်ဝှမ်းသို့ ကျယ်ပြန့်စွာ ပျံ့လွင့်နေ၏။

ထိုသတင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဝေဖန်သံအမျိုးမျိုး ထွက်လာသည်။

“သံမဏိဂိုဏ်း၊ ဓားပျံဂိုဏ်း၊ သုံးပွင့်ဆိုင်ဂိုဏ်းနဲ့ ဝံပုလွေ ဂိုဏ်းတို့ မဟာမိတ်ဖွဲ့လိုက်ပြီး ကောက်ကျင်းနယ်က ဂိုဏ်းအားလုံး ကိုအုပ်ချုပ်ဖို့ ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက် လျာထားပြီးပြီ”

“ပွဲကြီးပွဲကောင်းတော့ ကြိုဦးမယ်ဟေ့”

“ကောက်ကျင်းနယ်က ဂိုဏ်းချုပ်တွေက ထိတ်ထိတ်ကြဲပဲ၊ အုပ်ချုပ်ရမယ့် ဂိုဏ်းချုပ်က သိုင်းပညာ အလွန်အဆင့်မြင့်မယ်ထင်တယ်”

“ငါးလပိုင်း ဆယ့်ငါးရက်မှာ သံမဏိဂိုဏ်းဌာနချုပ်မှာ ဂိုဏ်းချုပ်အသစ် တင်မြှောက်ပွဲရှိတယ်ဟေ့”

“မိုးကြိုးလက်ဝါးကျူးစုရီနဲ့တော့ ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီပေါ့”

“ဖိတ်စာတွေတောင် ဝေပြီးပြီ”

“မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်ရင် အဲဒီနေ့ မိုးထိတောင်ခြေမှာ သွားကြည့်ပေါ့”

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၅

“ကျုပ်တော့ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ရောက်အောင် သွားကြည့်မယ်”

အချင်းချင်း ဝေဖန်သောစကားများသည် တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်ပြန့်လာ၏။

စားသောက်ဆိုင်ရှေ့တွင် ကပ်လျက်နီရဲသော ဖရဲသီးများ ရောင်းချနေသော လူကြီးနှစ်ဦးသည် အရောင်းအဝယ်ပါးသောကြောင့် မြက်ဦးထုပ်များကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းကာ အိပ်ငိုက်နေကြလေသည်။

သို့သော်...

စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ပြောနေသော စကားများကို တစ်လုံးမကျန် နားထောင်နေ၏။

ရုတ်တရက်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မကြာပါချေ။

မြင်းငါးကောင်သည် အဟုန်ပြင်းစွာ ဒုန်းစိုင်းလာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ငိုက်နေသော ဖရဲသီးသည်နှစ်ယောက်မှာ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်၏။

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်သည်။

၇၆ ❖ မိုးကျော်သူ

မျက်ခုံးပင့်ကာ မေးဆတ်၏။

ပရုံးတွန့်ကာ ခေါင်းခါလိုက်ကြသည်။

ရှေ့ဆုံးမြင်းပေါ်မှလူက လက်တစ်ချက်ပြကာ မြင်းကိုရပ်
တန့်လိုက်သည်။

မြင်းငါးကောင်းစလုံး ဖရဲသီးသည်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်သွားကြ
သည်။

မြင်းများမှာ ထွားကျိုင်းကာ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများစို
နေသဖြင့် အလွန်ဝေးလံသောခရီးမှ လာရမုန်းသိသာ၏။

သူတို့သည် မည်သည့်ကိစ္စကြောင့် ဤနေရာသို့ ရောက်လာ
ကြပါသနည်း။

* * *

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၇

မြင်းပေါ်မှလူလေးယောက်သည် ခန္ဓာကိုယ် ထွားကျိုင်း ၏။

ခါးတွင် ဓားကိုယ်စီချိတ်ဆွဲထားသဖြင့် သိုင်းသမားဖြစ်မှန်း
သိသာသည်။

ရှေ့ဆုံးမြင်းပေါ်မှ တစ်ယောက်မှာ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။

သူမ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ပေကျဲနေသော်
လည်း လွန်စွာ ချောမောလှပနုပျိုမှန်း သိသာလှ၏။

သူမနားရှိ မြင်းပေါ်မှ အသက်လေးဆယ်ခန့်လူ တစ်
ယောက် ဆင်းလာ၏။

မိန်းကလေးရှေ့တွင် ဦးညွတ်ကာ...

“သခင်မလေး အနားယူမလို့လား”

ထိုလူသည် စားသောက်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်သဖြင့်
မိန်းကလေးအား မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

မိန်းကလေးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

သူမက ဖရဲသီးများအား မေးဆတ်ပြကာ...

“ကျွန်မ ဖရဲသီးစားချင်လို့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူမ၏အသံမှာ ကြည်လင်ပြီး မြောက်ပိုင်းနယ်မှလေသံ
ဖြစ်သည်။

သူမ၏စကားကြောင့် ထိုလူ ချက်ချင်းပင် ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟေ့..ဖရဲသီးသည် အကောင်းဆုံး ဖရဲသီးဆယ်လုံးပေး”

၇၈ ❖ မိုးကျော်သူ

စမ်း”

သူက ခက်ထန်စွာ ပြောရင်း ငွေစများပေးလိုက်လေသည်။

ဖရဲသီးသည်နှစ်ယောက်က ကပ္ပာကယာပင် ခေါင်းညိတ်
ကာ အကောင်းဆုံး ဖရဲသီးများရွေးပေးလိုက်သည်။

ဖရဲသီးသည်နှစ်ယောက်သည် မိန်းကလေး၏နောက်ဘက်
မှ မြင်းနှစ်ကောင်ပေါ်ရှိ လူများအားတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင်
ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

မြင်းနှစ်ကောင်းမှာ ယှဉ်၍ရပ်နေ၏။

မြင်းပေါ်မှလူနှစ်ယောက်မှာ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူနေ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်၏မျက်နှာမှာ ဖြူ၍စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင်
ရှိသည်။

မသိလျှင် လူသေအလောင်းနှစ်လောင်းအား အဝတ်အစား
ဝတ်ပေးကာ မြင်းပေါ်တင်ထားသကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက်ဖြင့် တွေ့ရ
သည်မှာ ကျောစိမ့်ဖွယ်ကောင်းနေ၏။

ဖရဲသီးများယူပြီးနောက် မြင်းငါးကောင်မှာ ဆက်လက်
ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

သူတို့သည် ဖုန်များကြားထဲမှ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်
သွားလေတော့သည်။

* * *

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၉

“ဦး”

ဖရဲသီးသည်တစ်ယောက်သည် ဈေးရောင်းလိုက်ရသဖြင့်
ဝမ်းသာအားရဟန်ဖြင့် အပျင်းတစ်ချက်ဆန့်ကာ လေချွန်လိုက်၏။

မြစ်ကမ်းပါးအနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှ မြင်ပြင်ကို ငေး
ကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ သူ
တို့ထံလျှောက်လာကာ ဖရဲသီးလာဝယ်၏။

ဈေးသည်တစ်ယောက်က ဖရဲသီးပေးရင်း အသံတိုးတိုးဖြင့်

“အမှတ်ကို...မိုးကြိုးလက်ဝါးရဲ့သမီးနဲ့ အဖွဲ့သားလေး
ယောက် ရောက်လာတယ်လို့ ဌာနချုပ်ကို သတင်းပို့စမ်း”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဖရဲသီးလာဝယ်သူက...

“ကောင်းပါပြီ”

ဟုပြောကာ ဖရဲသီးဖိုးငွေပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် လမ်း၏တစ်ဖက်သို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်
ခွာသွားလေသည်။

ဖရဲသီးသည် နှစ်ယောက်မှာ ဦးထုပ်ကို မျက်နှာထိဆွဲချကာ
ဖရဲသီးခြင်းကိုမှီထိုင်ကာ ပြန်လည်ခိုက်နေ၏။

* * *

၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ယနေ့...

ယနေ့တွင် ခရီးသည်များ စည်ကားနေ၏။

နံနက်အချိန်မှ ညနေအထိ လမ်းပေါ်တွင် လူမပြတ်ပါချေ။

ထိုခရီးသွားများမှာ ကုန်သည်များမဟုတ်ပါ။

ဂိုဏ်းအသီးသီးမှ သိုင်းသမားများဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အနီးအဝေး အရပ်ပေါင်းစုံမှ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ချို့သည် ကုန်းမှ၏ဖိတ်ခေါ်ချက်ကြောင့် မဟာမိတ် ဂိုဏ်းချုပ်တင်မြှောက်ပွဲသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အချို့မှာ မိုးကြိုးလက်ဝါးကျူးစုရီ၏ လျှို့ဝှက်စေလွှတ် လိုက်သော သူလျှို့များဖြစ်သည်။

ညမှောင်စပြုလာပြီဖြစ်၍ ခရီးသွားများ ကျပါးလာ၏။

ဖရဲသီးသည်တစ်ဦးက အပျင်းဆန့်ကာ ကျန်တစ်ယောက်

က...

“ကဲ...တာဝန်ကျေပြီ၊ ပြန်ကြစို့”

ဟုပြောလျှင်...

ကျန်တစ်ယောက်က ထရပ်၍...

“ဟုတ်တယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကုန်းမှ တို့ကို စောင့်နေလောက်

ပြီ”

ဖရဲသီးသည် နှစ်ယောက်သည် ပတ်ဝန်းကျင်အား မသိမ သာ တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ကာ ဖရဲသီးတောင်းထမ်း၍ ထိုနေရာမှ

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၁

ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

* * *

ည...။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ကြေးတိုင်မြင့်ပေါ်တွင် ထွန်းညှိထားသော ဖယောင်းတိုင် နှစ်တိုင်၏ အလင်းရောင်သည် အခန်း၏သစ်ရပ်ထည်ဝါနေပုံကို ဝိ ပြင်စေသည်။

စားပွဲ၏ကပ်လျက် ကုလားထိုင်တွင် ရှမ်းကျင်းသည် မေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ထောက်ကာ ဖယောင်းတိုင်အား ငေးနေသည်။

အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းချကာ မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်နေ သော ရှောင်ရီအား...

“ရှောင်ရီ...ဒီကိစ္စမလွယ်ဘူးထင်တယ်၊ မင်းပဲစဉ်းစားကြည့် လေ၊ ငါက သိုင်းပညာမတတ်ဘူး၊ တခြားပညာလည်း ဘာမှမတတ် ဘူး၊ ဒီတော့ ဒီနေရာကိုလက်ခံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ရှောင်ရီက ဘာမှပြန်မပြောပါ။

ရှမ်းကျင်းက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍ ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“အခုလို မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်တင်မြှောက်ပွဲရက်က နီးလာ လေလေ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်လာလေပဲ၊ အဆိုးဆုံးကတော့ ဒီလူစုဟာ

၈၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ကိုယ့်နိုင်ငံအတွက် ပြည်သူ့အတွက်ဆိုလို့ ကောင်းတာတစ်ခုမှ မလုပ်ဘူး၊ ဒုက္ခပေးတဲ့လူဖြစ်လို့ သူ့လုပ်ချင်တာလုပ်နိုင်အောင် ငါ့ကို ရုပ်သေးရုပ်လို သဘောထားနေတာ မင်းသိရဲ့လား”

ရှောင်ရီက ရှမ်းကျင်းအားကြည့်လာသည်။

ရှမ်းကျင်းက အသံကိုနှိမ့်ချကာ...

“ရှောင်ရီ-ငါတို့နှစ်ယောက် တိတ်တိတ်လေး ထွက်ပြေးရင် မကောင်းဘူးလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“မကောင်းဘူး”

ရှောင်ရီက ခေါင်းသွက်သွက်ခါယမ်းကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ရှမ်းကျင်းက နားမလည်နိုင်ဘဲ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှောင်ရီ၏မျက်နှာ တည်ကြည်ကာ...

“မင်းကို အသုံးမကျဘူးလို့ ဘယ်သူကပြောသလဲ၊ အခုလို ကိစ္စတွေကို စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်တာ မင်းဟာ ဉာဏ်ကောင်းလို့ပေါ့၊ နောက်ပြီး ကုန်းမုက သူ့လုပ်ချင်တာလုပ်လို့ရအောင် မင်းကို အသုံးပြုမယ်ဆိုတာလည်း မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းက ဒီဂိုဏ်းတွေကို လမ်းမှန်ပေါ်ရောက်အောင် စွမ်းဆောင်မယ်ဆိုရင် တိုင်းပြည်ကို အကျိုးပြုရာရောက်တယ်၊ တကယ်လို့သာ ဒီဂိုဏ်းချုပ်နေရာကို မသမာသူလက်ထဲ အပ်လိုက်ရင်”

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၃

ရှမ်းကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကို ငါနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

ရှောင်ရီက လက်ကာပြလိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းက စိတ်သဘောထားပြည့်ဝတဲ့ လူတော်တစ်ယောက်၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်စမ်းပါ၊ အားမငယ်နဲ့ အချိန်တန်ရင် မင်းကခြင်သို့လား၊ မြေခွေးလားဆိုတာ လုပ်ဆောင်ချက်က ဆုံးဖြတ်ပေးလိမ့်မယ်၊ ကဲ မင်းအိပ်တော့၊ ငါတော့ အိပ်ချင်ဖို့”

ရှောင်ရီသည် အားပေးစကားပြောပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့သွားကာ လဲလျောင်းလိုက်သည်။

မကြာမီ ဟောက်သံများထွက်ပေါ်လာကာ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

* * *

၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

မရဏညီနောင်

ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်တွင် အမှောင်ထုက လွှမ်းမိုးနေသည်။

ရှမ်းကျင်းမှာ ယခုအချိန်အထိ အိပ်မပျော်နိုင်သေးပါချေ။

နောက်ဆုံး မည်သို့မျှ အိပ်မရသဖြင့် ပျင်းတွဲသောခြေလှမ်းဖြင့် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်လေသည်။

လခြမ်းကလေး၏ အလင်းရောင်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ထိုးကျလာသည်။

ယခု...

သူရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ မိုးထိတောင်ခြေရှိ ကုန်းမှ၏ပိုင်နက် အိမ်ဂေဟာတွင်ဖြစ်သည်။

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၅

အိမ်ဂေဟာ၏ အနောက်ဘက်ခြံဝင်းသို့သွားရန် ကျောက်တုံးကလေးများ ခင်းထားသည့်လမ်းရှိ၏။

ရှမ်းကျင်းသည် ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်သွား၏။
ခြံဝင်းတံခါးပေါက်သို့ အရောက်တွင်...

“ဟင်”

သူ၏မျက်လုံး ပြူးသွား၏။

ခြံဝင်းတံခါးမှာ ဟင်းလင်းပွင့်၍ တံခါးရွက်အားမှီကာ လူနှစ်ယောက်လဲကျနေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ မိမိအား စောင့်ရှောက်ရန် လွှတ်ပေးထားသော ကုန်းမှ၏ထိပ်တန်း သိုင်းသမားနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ရှမ်းကျင်းသည် အနီးသို့ တိုးကပ်ကြည့်လိုက်ရာ ပို၍ပင် ထိတ်လန့်သွားသည်။

ထိုသိုင်းသမားနှစ်ယောက်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ထိတ်လန့်သည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်ကာ ပါးစပ်ဟ၍သေဆုံးနေကြခြင်းဖြစ်၏။

ရှမ်းကျင်းသည် ထိုအလောင်းများအား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် ရှေ့သို့ ဆက်သွားလိုစိတ် ဗရှိတော့ဘဲ နောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။

ဤတွင်...

သူ့ရှေ့တွင် လူရိပ်တစ်ရိပ် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

လရောင်အောက်တွင် ထိုလူမှာ အရိုးပေါ်အရေဖုံးကာ လူရိုးစုတစ်ခုနှင့်ပင် တူနေတော့သည်။

သူဝတ်ဆင်ထားသောအင်္ကျီမှာ အလွန်ပွကာ လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် တလူးလူး တလွန်လွန်ဖြစ်နေသည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ အေးစက်မာကျောနေသည်။

အကယ်၍သာ စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးကိုမတွေ့ရလျှင် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသည်ဟု ထင်မှတ်မှားမည်ဖြစ်သည်။

ယခုမူ ထိုလူသည် လူသေအလောင်းကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက်ရပ်ကာ ဟန်မူရာကင်းမဲ့သော စူးရှသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ရှမ်းကျင်းအားစိုက်ကြည့်နေ၏။

ရှမ်းကျင်းသည် ထိုလူအား တွေ့လိုက်ရသောအခါ နှလုံးသွေးများ ရပ်တန့်သွားသည့်အလား ခံစားရသည်။

သူသည် ထိုလူအား ရင်မဆိုင်လို၍ အလိုအလျှောက်ပင် နောက်သို့လှည့်လိုက်မိ၏။

ထိုလှည့်လိုက်သောဘက်တွင်လည်း လူရိပ်တစ်ခု ရပ်နေသည်။

သေသေချာချာကြည့်လျှင် စောစောက အရိုးစုလူဖြစ်သည်။

ရှမ်းကျင်းမှာ မျက်လုံးပြူးကာ အံ့အားသင့်သွားရသည်။

သူသည် မျက်လုံးမှားသည် ထင်မှတ်ကာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၇

သူ့နောက်မှလူသည် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

ရှမ်းကျင်းသည် ဝဲဘက်သို့ ခြေသုံးလှမ်းဆုတ်ကာ အရှေ့နှင့်အနောက်သို့ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါမှပင် လွန်စွာရပ်ရည်တူသော လူနှစ်ယောက်သည် မိမိအား အရှေ့အနောက် ပိတ်ရပ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

ရှမ်းကျင်းသည် ထိတ်လန့်နေသဖြင့် ထိုလူနှစ်ယောက်အား အတန်ကြာ ငေးကြည့်မိလေသည်။

အနောက်ဘက်တွင် ရပ်နေသောလူက ရုတ်တရက် ခန္ဓာကိုယ်ကို တည့်မတ်စွာ တစ်ပတ်လှည့်လိုက်၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တံခါးပေါက်ဘေး၏ တစ်ဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။

ထိုလူသည် ခါးကုန်းကာ အရိုးပေါ်အရေတင်နေသောလက်ဖြင့်...

“ကြွပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှမ်းကျင်းသည် ရှေ့ဘက်မှလူအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူမှာလည်း သူ့ရှေ့တွင်မရှိတော့ဘဲ တံခါးပေါက်၏ တစ်ဘက်သို့ ရောက်ရှိနေကာ...

“ကြွပါ”

ရှမ်းကျင်းသည် ထိုလူနှစ်ယောက်၏ အနိမ့်အမြင့်မရှိသော

၈၈ ❖ မိုးကျော်သူ

အသံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် ကြက်သီးများထလာ၏။

သူသည် ထိုလူနှစ်ယောက်အနား နေရသည်မှာ စိတ်ကျဉ်း
ကြပ်၍ အော်ဟစ်ငိုချလိုက်ချင်သောစိတ်များ ဖြစ်လာသည်။

သို့သော်...

ယခု သူလုပ်ဆောင်ရမည့် အခြေအနေမှာ လိုက်သွားရန်မှ
တပါးမရှိတော့ပါ။

ရှမ်းကျင်းသည် ထိုလူနှစ်ယောက်အား မကြည့်ဘဲ ခြံဝင်း
တံခါးဆီသို့သာ လျှောက်သွားလေတော့သည်။

* * *

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၉

မမျှော်လင့်သောသူ

စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုသည် အနောက်ဘက်မှ အရှေ့
ဘက်သို့ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေ့ကာ စီးဆင်းနေသည်။

ချောင်းရေစီးသံမှာ ညအခါဝယ် ဂီတသံအလား သာယာနာ
ပျော်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

စမ်းချောင်းလေးနံဘေးတလျှောက်တွင် ဝါးရုံပင်များ ထူ
ထပ်ကာ လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် အချင်းချင်းထိတွေ့ကာ တရဲရဲ
အသံများမြည်နေ၏။

စမ်းချောင်းအတိုင်း တွန့်လိမ်ကောက်ကွေ့နေသော လမ်း
ကျဉ်းကလေးအပေါ်တွင် လူသုံးယောက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်
လျှောက်နေသည်။

လူသေကောင်နှင့်တူသူ နှစ်ယောက်သည် ရှမ်းကျင်းအား
အလယ်တွင်ထားကာ လျှောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

၉၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝါးရံပင်များ ခြံရံထားသော မြေကွက်လပ်သို့အရောက်တွင်
ရှေ့ဆုံးမှသွားနေသူက ရပ်တန့်လိုက်၏။

ရှမ်းကျင်းနှင့် နောက်ဘက်မှလူကလည်း ရပ်တန့်လိုက်
သည်။

ရှေ့ဆုံးမှလူက နောက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

ရှမ်းကျင်းအား ဟန်မူရာကင်းမဲ့သော မျက်လုံးအစုံဖြင့်
စူးစူးကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ကောက်ကျင်းနယ်ဂိုဏ်းချုပ်လုပ်မယ့် ရှမ်းကျင်း
လား။”

သူ၏စကားသံမှာ ကျယ်လောင်ခြင်းမရှိသော်လည်း ပီပီသ
သကြားနိုင်၏။

သို့သော်...

ပြောလိုက်သည့် အသံနေအသံထားမှာ အနိမ့်အမြင့် အတိုး
အကျယ်မရှိသဖြင့် ကြားရသူအဖို့ ငရဲပြည်မှ မကောင်းဆိုးဝါးပြောနေ
သည်ဟု ထင်မှတ်မှားနိုင်သည်။

ရှမ်းကျင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

“သည်လူက ငါ့နာမည်တောင် သိနေပါလား၊ ကုန်းမှရဲ့ရန်
သူတွေများ ဖြစ်နေမလား။”

သူက ထိုသို့တွေးမိ၍ မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်မဟုတ်ကြောင်း
ငြင်းဆိုရန် စဉ်းစားမိ၏။

သို့သော်...

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၁

သူသည် မာန်မာနရှိသော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။

“အို...ငါက သူ့ကိုကြောက်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ညာပြောရမှာ
လဲ၊ အခုဆိုရင် အားလုံးက ငါ့ကို မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်အဖြစ် သတ်
မှတ်ထားကြပြီ၊ အဲဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောမယ်၊
သတ်ချင်လည်း သတ်ကြတော့”

သူက ထိုသို့တွေးမိလိုက်သည်နှင့် ရင်ကိုကော့၍...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ရှမ်းကျင်းပါ၊ ဒါပေမယ့် မဟာမိတ်
ဂိုဏ်းချုပ်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“ဟုတ်လား၊ မင်းက အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ အခုလိုမဟာမိတ်
ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက်ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတော့ ကျုပ်က ချီးကျူးပါ
တယ်ကွာ”

အနောက်ဘက်မှလူက...

“အစ်ကိုကြီးက ချီးကျူးရုံပဲလား၊ ဂုဏ်မပြုချင်ဘူးလား”

ဟု မေးလေသည်။

ထိုအခါ ရှေ့မှလူက...

“အင်...ဒီလောက် အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်
ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတော့ ဂုဏ်ပြုသင့်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်”

သူက စကားမဆက်ဘဲ ရှမ်းကျင်းအား အတန်ကြာ စိုက်
ကြည့်လိုက်သည်။

၉၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ပြီးမှ...

“ညီလေး...သူ့ရဲ့သိုင်းပညာက ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်မယ့်လူဆိုတော့ တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ မရဏညီနောင်က..”

သူက စကားကိုရပ်ကာ ရှမ်းကျင်းအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ရှမ်းကျင်းသည် ထိုနာမည်များအား ကြားဖူးခြင်းမရှိပါ။

ထို့ကြောင့် နာမည်ကြားလိုက်သော်လည်း မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သည့်ဟန်မူရာ ပြောင်းလဲခြင်းမျှ မဖြစ်ပါ။

စကားပြောနေသူ ဝမ်ကျိက အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

သူတို့ညီနောင် နှစ်ယောက်၏အမည်မှာ ဝမ်ကျိနှင့်ဝမ်အင်းဖြစ်သည်။

သူတို့၏ သိုင်းပညာမှာ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏။

သူတို့၏ဆရာမှာ လူထူးဆန်းတစ်ဦးဖြစ်သည့်အလျောက် သူတို့၏ သိုင်းပညာရပ်မှာလည်း ထူးဆန်းသည်။

ဝမ်ကျိ၏သိုင်းပညာမှာ အပူလှိုင်းကို အခြေခံထား၏။

ဝမ်အင်း၏ သိုင်းပညာမှာမူ အအေးလှိုင်းကို အခြေခံထားသည်။

ထို့ကြောင့်...

သိုင်းလောကမှ လူများသည် မရဏညီနောင်အားထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရန် ကြောက်ရွံ့ကြ၏။

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၃

ယခုမူ မိမိတို့၏နာမည်အား ကြားလိုက်သော်လည်း ရှမ်းကျင်းက လုံးဝဟန်မူရာပြောင်းလဲခြင်း မရှိသဖြင့် အံ့အားသင့်နေမိသည်။

ရှမ်းကျင်းသည် မိမိတို့အား မကြားဖူး၊ မသိဖူး၍လော။

သို့မဟုတ်...

မိမိတို့ညီနောင်၏ သိုင်းပညာကို အံ့တုနိုင်သော ထက်မြက်သောသိုင်းပညာ ရှိနေ၍လော။

ဝမ်ကျိနှင့်ဝမ်အင်းတို့က စဉ်းစားမရနိုင်ပါ။

ဝမ်ကျိက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ မရဏညီနောင်ကတော့ သဘောမကျဘူး”

ရှမ်းကျင်း ဒေါသဖြစ်လာ၏။

“ခင်ဗျားတို့ သဘောကျတာ သဘောမကျတာတွေကို ဂိုဏ်းချုပ်တင်မြှောက်ပွဲကျမှ ဆန္ဒပေးပါ၊ အခု ညဉ့်နက်လာပြီ၊ ကျုပ်ပြန်တော့မယ်”

ဝမ်အင်းက...

“နေပါဦး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရယ်၊ ဒေါသကြီးလှချည်လားဗျ”

သူက ပြောရင်း...

“အစ်ကိုကြီး...သူ့ကို ဂိုဏ်းချုပ်တင်မြှောက်ဖို့ သဘောတူသလား”

“မတူနိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

၉၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“သူ့ကို သတ်လိုက်ပေါ့”

ဝမ်းအင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မကောင်းဘူး၊ သူ့အသက်က ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်၊

လူလောကမှာ နေပါစေဦး”

ဝမ်းကျိက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဝမ်းအင်းက...

“ကဲ...ရှမ်းကျင်း၊ ကျုပ်အစ်ကိုက မင်းကိုသတ်ချင်နေပြီ၊ အကောင်းဆုံးက မင်းကရိုက်ချုပ်မလုပ်ဘဲ အဲဒီနေရာက ထွက်သွားပါ၊ မဟုတ်ရင်တော့...”

ရှမ်းကျင်းသည် ထိုလူနှစ်ယောက်၏ စကားများအား နားထောင်ရင်း ဒေါသဖြစ်လာသည်။

“ဒီမှာ ကျုပ်ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ ကျုပ်က သိုင်းပညာလည်း မတတ်ဘူး၊ ဒီရိုက်ချုပ်နေရာလည်း မလိုချင်ဘူး၊ အများက တင်မြှောက်လိုလုပ်ရမှာ၊ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်ကို အတင်းအကျပ်လုပ်ခိုင်းတဲ့လူ ရှိနေတယ်”

ဝမ်းကျိက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းမလုပ်ရဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှမ်းကျင်းသည် ထိုရိုက်ချုပ်နေရာအား မလုပ်လိုပါ။

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၅

သို့သော်...

သူ့အား မလုပ်ရဟု အတင်းအကျပ် တားမြစ်လာသည်ကိုမူ မခံချင်စိတ်ဖြစ်လာသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်လုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်၊ ကဲ ကျုပ်ပြန်မယ်”

ရှမ်းကျင်းက ပြောပြောဆိုဆို ထိုလူနှစ်ယောက်အား တွန်းပစ်လိုက်သည်။

ဤတွင်...

သူ၏လက်သည် လူသားအားထိတွေ့ရသည်နှင့်မတူဘဲ သံမဏိပြားအား ထိတွေ့ရသကဲ့သို့ အေးတိအေးစက်မာကျောနေ၏။ သူက ထိတ်လန့်ကာ လက်ကိုရုပ်၍နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ဝမ်းကျိနှင့်ဝမ်းအင်းတို့သည် သိုင်းပညာ အတွေ့အကြုံ အလွန်ရင့်ကျက်သဖြင့် ရှမ်းကျင်း၏သိုင်းပညာမှာ အလွန်နုနယ်သည်ကို သတိပြုမိ၏

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဝမ်းကျိက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

ဝမ်းအင်းက...

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ဒီနေရာကရွှေ့အောင် လုပ်နိုင်ရင် မင်းကို အိမ်အရောက်လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ရိုက်ချုပ်တင်

၉၆ ❖ မိုးကျော်သူ

မြောက်ပွဲချာရင်လည်း မင်းကို ကိုယ်တိုင်လာပြီး ဂုဏ်ပြုမယ်၊ မင်းက
မဖယ်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ဂိုဏ်းချုပ်မလုပ်နဲ့”
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

* * *

ရှမ်းကျင်းသည် ဝမ်ကျီနှင့်ဝမ်အင်းအား အမျိုးမျိုးတွန်းဖယ်
သည်။

သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် သံချောင်းကဲ့သို့ မာနေ၏။
သူက လက်သီးဖြင့် အဆက်မပြတ်ထိုးလိုက်သည်။
ထိုအခါ သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝါဂွမ်းပုံကဲ့သို့ ပျော့ပျောင်း
နေသည်။

ရှမ်းကျင်း၏လက်သာ နာကျင်လာသည်။
သူတို့ညီနောင်မှာမူ သူတို့နှင့်မသက်ဆိုင်သကဲ့သို့ အေးအေး
ဆေးဆေးရှိလှသည်။

ရှမ်းကျင်းက လက်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။
ရှုတ်တရက်...
ဝမ်ကျီ၏လက်မှ အပူလှိုင်းတစ်ခု ထွက်ကာ ရှမ်းကျင်း၏
လက်အားဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

ရှမ်းကျင်းက ထိတ်လန့်ကာ ဝမ်ကျီ၏လက်ထဲမှ မိမိလက်
ကို ပြန်လည်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း)❖ ၉၇

သို့သော်...

သူ့လက်ပေါ်သို့ ရောက်လာသော အပူဓာတ်မှာ ဂိုမိုပြင်း
ထန်ကာ လက်တစ်ခုလုံး မီးဖုတ်ခံထားရသကဲ့သို့ ခံစားနေရ၏။
အပူဓာတ်ပြင်းလာသည်နှင့်အမျှ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ
ခွန်အားများ ဆုတ်ယုတ်လာသည်။

ဝမ်အင်းသည် ဝေဒနာခံစားနေရသော ရှမ်းကျင်းအားကြည့်
ကာ...

“ကဲ..ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်နေရာကို စွန့်လွှတ်မလား၊
မင်းက ကတိပေးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က လွှတ်ပေးမယ်”

ရှမ်းကျင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများစိုစွဲနေ၏။
သူက အံတင်းတင်းကြိတ်ထားသည်။

ဝမ်အင်းက...
“အစ်ကိုကြီးလုပ်တာ အရမ်းပူနေပြီထင်တယ်၊ ကျုပ်ကူညီ
ပေးမယ်”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျန်လက်တစ်ဘက်ကို ဆွဲယူ
လိုက်သည်။

သူဆွဲယူလိုက်သောလက်မှာ တဖြည်းဖြည်း အေး၍လာ
သည်။

သို့သော်...

ရှမ်းကျင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် အပူဓာတ်က သပ်သပ်
အအေးဓာတ်က သပ်သပ်ဖြစ်နေသည်။

၉၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ညီတူညီမျှ ဖြစ်မသွားပါ။

ရှမ်းကျင်းသည် စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးများ တဖြည်းဖြည်း ဝေဝါးလာသည်။

သူ၏အာရုံထဲတွင် စုစု၏မျက်နှာလေး ပေါ်လာလေသည်။

“စုစုရေမင်းကို ဒီတစ်သက် မတွေ့နိုင်တော့ဘူးထင်တယ်”

သူ၏စိတ်ထဲတွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းလာ၏။

ဝမ်းကျိနှင့်ဝမ်းအင်းတို့မှာ ခေါင်းမာလှသော ရှမ်းကျင်းအား

ချီးကျူးမိသည်။

သူတို့သည် ရှမ်းကျင်းအား မသတ်လိုတော့ပါ။

သို့သော် ထိုလူငယ်သည် တစ်ချိန်တွင် မိမိတို့ရန်သူဖြစ်လာ

နိုင်သောကြောင့် သတ်ရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်းမရှိတော့ပေ။

သူတို့သည် အင်အားကို တစ်ဆင့်သုံးလိုက်သည်။

ရှမ်းကျင်းမှာ လုံးဝခံနိုင်ရည် မရှိတော့ပါချေ။

* * *

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၉

BURMESE
CLASSIC

သေရွာပြန်

ဝမ်းကျိနှင့်ဝမ်းအင်းတို့သည် ရှမ်းကျင်းအား အသေသတ်ရန်
အင်အားပိုသုံးလိုက်သည်။

ရှမ်းကျင်း၏အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

သူသည် မြေပေါ်တွင် ရပ်နေရန်ပင် အင်အားမရှိတော့ချေ။

မကြာမီ အချိန်အတွင်းမှာပင် သူသေဆုံးသွားရတော့မည်
ကိုသိလိုက်သည်။

သူ၏ မကောင်းလှသည့်ဘဝကို တွေးရင်း ရင်ထဲဝမ်းနည်း
သွားရသည်။

ထိုစဉ်...

“ဦးလေးတို့...ဦးလေးတို့ ဘယ်မှာလဲ”

သူသည် သတိလစ်အံ့ဆဲဆဲတွင် သာယာသောအသံကို
ကြားလိုက်ရသည်။

၁၀၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုအသံအား သူ၏စိတ်ထဲတွင် ရင်းနှီးနေသဖြင့် အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူတို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာနေသည်။

ထိုမိန်းကလေး အနားသို့ ရောက်လာသောအခါ ဝမ်းကိုနှင့် ဝမ်းအင်းတို့လက်ထဲမှလူအား တွေ့မြင်လိုက်လျှင် အလွန်အံ့ဩသွားလေသည်။

ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့်..

“အစ်ကို ရှမ်းကျင်း”

ဟု ခေါ်လိုက်မိသည်။

ရှမ်းကျင်းသည် ထိုမိန်းကလေးအား တွေ့လိုက်သည်နှင့် ခံစားနေရသော အပူအအေးဝေဒနာကိုပင် သတိမရတော့ချေ။

အကြောင်းမှာ...

ရောက်ရှိလာသော မိန်းကလေးသည် သူ့အရမ်းတွေ့ချင်သော စုစုပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ရှမ်းကျင်းသည် စုစုအားခေါ်ချင်သော်လည်း အသံမှာ လည်ချောင်းထဲမှ ထွက်မလာပါ။

သူသည် စုစုအားငေးကြည့်ရင်း သတိလစ်သွားလေသည်။

သတိမလစ်မီ နောက်ဆုံးအချိန်တွင် မိန်းကလေး၏ပါးပြ

ပေါ်မှ မျက်ရည်များနှင့်အတူ...

“အစ်ကို..အစ်ကို”

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၁

ဟူသောအသံလေးကိုသာ နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

ရှမ်းကျင်းသည် မြေပေါ်တွင် လဲကျနေသည်။

သူသည် သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဖြစ်နေပေသည်။

သူသည် မျက်လုံးအစုံကို ကြိုးစားဖွင့်နေသည်။

အာရုံထဲတွင် စုစု၏မျက်နှာအား တွေ့မြင်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။

သို့သော်...

သူ၏အာရုံများ ဝေဝါးကာ နောက်ဆုံးမည်သည့်အရာကိုမျှ သတိမရတော့ပါ။

* * *

BURMESE
CLASSIC

၁၀၂ ❖ မိုးကျော်သူ

စမ်းရေသည် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေ၏။

ရှမ်းကျင်းမှာ မြေပေါ်တွင် လဲကျနေသည်။

ရပ်နေသော ဝမ်အင်းနှင့်ဝမ်ကျိတို့၏ ကြီးမားသော အဝတ်

များမှာ တလူလူလွင့်နေသည်။

ငင်းတို့သည် အလောင်းကောင်ပမာ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။

စူးရှသော မျက်လုံးလေးလုံးမှာမူ ရှမ်းကျင်းနှင့်စုစုအားအကဲခတ်နေသည်။

သူတို့၏ မျက်နှာတွင် လုံးဝဟန်မူရာမရှိသော်လည်း မျက်လုံးများမှာမူ မေတ္တာ၏ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ဂရုဏာသက်ဟန်ပေါ်လွင်နေသည်။

စုစုသည် ရှမ်းကျင်း၏နံဘေးတွင် ခူးထောက်ကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ရုတ်တရက်...

“ကောင်မလေး...မထိနဲ့”

ဝမ်ကျိနှင့်ဝမ်အင်းတို့က ဟန့်တားလိုက်သည်။

အသံနှင့်အတူ နှစ်ယောက်စလုံး အနီးသို့ရောက်လာ၏။

စုစုအား ဆွဲထူလိုက်သည်။

စုစု အံအားသင့်စွာဖြင့်...

“ဦးလေးတို့ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၃

ဝမ်ကျိနှင့်ဝမ်အင်းတို့သည် ရှမ်းကျင်း၏ရှေ့နောက်တွင်ထိုင်ကာ ရှမ်းကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်အား ထူမပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ပျော့ရွေနေသော ရှမ်းကျင်း၏ရင်ဘတ်နှင့်ကျောပေါ်တွင် လက်ဝါးဖြင့် ဖိထားလိုက်သည်။

စုစု ထိတ်လန့်သွားသည်။

ဝမ်ကျိတို့အား ကြည့်ကာ...

“မလုပ်နဲ့၊ ဦးလေးတို့...သူက...သူက”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ ဝမ်အင်းက..

“ကောင်မလေး...ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ တို့ သူ့ကိုကယ်မလို့”

ဝမ်အင်းက စုစုအား ဟန့်တားကာ ဝမ်ကျိအား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် မျက်လုံးမှိတ်လိုက်သည်။

စုစုသည် သူတို့၏လုပ်ဆောင်မှုအား တွေ့ရသဖြင့် အတွင်းဒဏ်ရာပြင်းစွာရနေသော ရှမ်းကျင်းအား ကုသပေးနေကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

ရှမ်းကျင်းမှာ မူလက စိတ်ထဲ၌ ဝမ်အင်းတို့ညီနောင်သည် မိမိအား အသေသတ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်မိသည်။

သို့ရာတွင်...

ဝမ်ကျိနှင့်ဝမ်အင်းတို့၏လက်မှ ထွက်လာသော အပူငွေ့သည် မိမိ၏ရင်ဝနှင့်ကျောမှတဆင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့စီး

၁၀၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝင်သွားလေသည်။

ထိုအခါ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပေါ့ပါးလာကာ သက်တောင့်သက်သာဖြစ်သော ခံစားမှုဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ကုန်ခမ်းနေသော အားအင်များ တစ်စထက်တစ်စ ပြည့်ဝလာသည်ကိုလည်း ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

စုစု၏မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

သူမသည် ဝမ်းအင်းနှင့်ဝမ်းကျိတို့က ရှမ်းကျင်း၏အသက်ကို အတွင်းအားဖြင့် ကယ်တင်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း စိုးရိမ်ပူပန်မှု လျော့ကျမသွားပါချေ။

သူမသည် ရွေးများစို့၍နေသော ရှမ်းကျင်းအားကြည့်ကာ သက်ပြင်းသာ တွင်တွင်ချနေ၏။

လရောင်အောက်တွင် ဝမ်းအင်းနှင့်ဝမ်းကျိတို့၏ ဟန်မူရာ ကင်းမဲ့သော မျက်နှာများမှာ တည်ငြိမ်ကာ ပို၍လေးနက်နေ၏။

သူတို့သုံးယောက်သည် အသက်ရှူနေခြင်းသာ မရှိလျှင် ကျောက်ရုပ်များဟုပင် ထင်မှတ်မှားပေမည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝမ်းအင်းနှင့်ဝမ်းကျိတို့၏ ငယ်ထိပ်ပေါ်မှ အငွေ့များ စတင်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရှမ်းကျင်းသည် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားသော်လည်း ထို

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၅

မရဏညီနောင်၏လက်များမှ အပူငွေ့များသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း စိမ့်ဝင်လာသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ထိုအပူငွေ့သည် တစ်ခါတစ်ရံ ပြင်းထန်လာပြီး တစ်ခါတစ်ရံ အားပျော့ကာ သူ၏အသက်ရှူရှိုက်ခြင်းနှင့်အတူ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ လှည့်ပတ်နေသည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာသည်။

စုစုသည် ရှမ်းကျင်း၏ အခြေအနေအား စောင့်ကြည့်ရင်း လွန်ခဲ့သော အတိတ်ကိုပြန်လည် သတိရလာမိသည်။

* * *

၁၀၆ ❖ မိုးကျော်သူ

အဖော်

ရှမ်းကျင်းသည် ငွေကြယ်အာမခံဌာနမှ ထွက်ခွာသွားခြင်း
မှာ ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့်ဖြစ်သည်။

စုစုမှာ ရှမ်းကျင်း ထွက်ပြေးသွားသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်
မိသည်။

သူသည် သူမထံ တစ်နေ့ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်
စောင့်စားခဲ့သည်။

သို့သော်...

ရက်တွေ နှစ်တွေသာ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ရှမ်းကျင်း ပြန်ရောက်မလာပါ။

စုစုသည် ရှမ်းကျင်းအား အလွန်အမင်း သတိရကာ တွေ့
ချင်စိတ်ကြီးမားနေသဖြင့် နောက်ဆုံး အိမ်မှထွက်လာခဲ့သည်။

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၇

လွန်စွာကျယ်ပြောလှသော ကမ္ဘာမြေတွင် ထွက်ပြေးပုန်း
ရှောင်သွားသော လူတစ်ယောက်အား တွေ့အောင်ရှာဖွေရန်မှာ
လွန်စွာမလွယ်ကူလှပေ။

သို့သော်...

စုစုက စိတ်မလျှော့ပါ။

ခြေဦးတည့်ရာ သွားရောက်ရှာဖွေနေသည်။

ဆောင်းရာသီတစ်ခုတွင် သူမသည် မြင့်မားသော တောင်
တစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။

သူမသည် တောင်ပေါ်တွင် လမ်းပျောက်ရင်း အအေးမိကာ
မေ့လဲကျသွားသည်။

ဤတွင်...

သိုင်းလောကတွင် ကျော်ကြားနေသော မရဏညီနောင်နှစ်
တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။

မရဏညီနောင်သည် သိုင်းလောကကို စိတ်ကုန်ကာ
တောင်ပေါ်၌နေထိုင်နေသော အချိန်ဖြစ်သည်။

စုစုအား တွေ့မိပြီးနောက် သမီးအရင်းသဖွယ် သံယော
ဇဉ်ဖြစ်မိသွားကြသည်။

ထို့ကြောင့်...

ယခု သူမသွားရာသို့ လိုက်ပါစောင့်ရှောက်ပေးနေခြင်းဖြစ်
သည်။

“အင်း...ဘဝဆိုတာ တော်တော်ဆန်းကြယ်တာပဲ”

၁၀၈ ❖ မိုးကျော်သူ

စုစုက ရေရွတ်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

စုစုက ဝမ်းအင်းတို့အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

သူမက ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွား၏။

အကြောင်းမှာ...

ဝမ်းအင်းနှင့်ဝမ်းကျီသည် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေရာမှ ရှမ်းကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ကပ်ထားသောလက်များကို ရုပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ထိုလက်ဝါးများဖြင့် ရှမ်းကျင်း၏ရှေ့နောက် ဝဲယာ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အား ရိုက်ပုတ်လက်လေသည်။

စုစုသည် ကျူးစုရီနှင့်အတူ နေခဲ့ရသဖြင့် သိုင်းလောကအကြောင်းအား ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့သည်။

သူမ နေထိုင်ခဲ့ရသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း ထိပ်တန်း သိုင်းသမားများရှိကာ သိုင်းပညာနှင့်ပတ်သက်သော ဗဟုသုတများ အတော်အတန် သိရှိနေ၏။

ယခုလည်း မရဏညီနောင်သည် ရှမ်းကျင်းအား ရိုက်ပုတ် နေခြင်းမှာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲရှိ သွေးကြောပေါင်းတစ်ရာကို ဖွင့်ပေးနေခြင်းဖြစ်မှန်း နားလည်လိုက်သည်။

စုစု လွန်စွာ ဝမ်းသာသွားသည်။

ရှမ်းကျင်း၏ အတွင်းဒဏ်ရာမှာ လုံးဝပျောက်ကင်းခြင်း မရှိသေးသော်လည်း အသက်အန္တရာယ်မရှိတော့ပါ။

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၉

ထို့ပြင်...

မရဏညီနောင်၏သွေးကြောဖွင့်ပေးမှုကြောင့် ရှမ်းကျင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် အရိုးအချဉ်များလဲလိုက်သည့်ပမာ အင်အားဖွံ့ဖြိုးကာ အတွင်းအား အခြေခံပင်ရရှိလိုက်၏။

ရုတ်တရက်...

ဝမ်းအင်းနှင့်ဝမ်းကျီတို့၏လက်များ ရပ်တန့်သွားကြသည်။

စုစုသည် ရှမ်းကျင်းအား ကမန်းကတန်း ဖေးမကာ မြေပေါ်တွင် လဲလျောင်းစေလိုက်သည်။

မကြာခင် အချိန်မှာပင် ရှမ်းကျင်းသည် လူကောင်းပကတိ ဖြစ်လာရုံသာမက ယခင်ကထက် အဆများစွာ ခွန်အားတိုးတက်လာမည်ဖြစ်သည်။

စုစု၏မျက်နှာမှာ ပြုံးနေ၏။

သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ဝမ်းအင်းနှင့်ဝမ်းကျီအား ကြည့်လိုက်သည်။

ဝမ်းအင်းတို့သည် ထုံးစံအတိုင်း လက်နှစ်ဖက်ဘေးချကာ လူသေကောင်များပမာ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။

စုစုသည် ဝမ်းအင်းတို့အား ပြုံးပြကာ...

“ဦးလေးတို့ကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်”

သူမ၏အသံသည် ရင်ထဲမှဖြစ်ပေါ်လာသော ခံစားချက် များ အပြည့်ပါ၍ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖြစ်နေသည်။

ပြုံးရယ်ခြင်း နည်းပါးလှသော ဝမ်းအင်းနှင့်ဝမ်းကျီက ကျေ

၁၁၀ ❖ မိုးကျော်သူ

နပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ဝမ်းကျက်...

“ကောင်မလေး...သူဟာ ကောက်ကျင်းနယ်ရဲ့ မဟာမိတ်
ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာကို သိရဲ့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ရှင်..သူက”

စုစုက အံ့အားသင့်သွားသည်။

ဝမ်းအင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောက်ကျင်းနယ် မဟာမိတ်ဂိုဏ်းဖွဲ့စည်း
တာ မင်းရဲ့ဖခင် ငွေကြယ်အာမခံဌာနကို ဖြိုခွဲဖို့ပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်
တို့ကသူ့ကို လာဟန့်တားတာ အခုမှပဲ ဒီသူငယ်ဟာ သိုင်းပညာ
လုံးဝမတတ်တာ သိလိုက်ရတယ်၊ ကျုပ်အထင်ကတော့ သူ့ကို တစ်
ယောက်ယောက်က အသုံးချမလို့ ကြံစည်နေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဝမ်းကျက်လည်း...

“အမှန်တော့ ကျုပ်တို့က ဒီသူငယ်ဟာ မင်းတို့ရဲ့ရန်သူဖြစ်
လာနိုင်တာမို့ အပြတ်ရှင်းမလို့ပါ၊ အခုမှပဲ သူဟာ မင်းလိုက်ရှာနေတဲ့
လူ ဖြစ်မှန်း နားလည်လိုက်တာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

စုစု သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက ကျွန်မလိုက်ရှာနေတဲ့လူပါပဲ၊ ဒါပေ

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၁

မယ့် သူဟာ ကောက်ကျင်းနယ် မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်မယ်ဆိုတာ
ကျွန်မ မသိဘူး၊ အံ့ဩစရာပဲ”

စုစုက လဲလျောင်းနေသော ရှမ်းကျင်းအား တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်သည်။

သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံမှာ ရှမ်းကျင်းအပေါ် သနားဂရုဏာ
သက်နေမိသည်။

ဝမ်းအင်းနှင့်ဝမ်းကျိသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်ကာ...

“ကဲ..ကောင်မလေး၊ သူနဲ့ပြောစရာရှိရင် အေးအေးဆေး
ဆေးပြောပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စုစု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေးတို့”

ပြောပြီး ခေါင်းမော့လိုက်၏။

သို့သော် ဝမ်းကျိနှင့်ဝမ်းအင်းတို့သည် သူမအနားတွင် မရှိ
တော့ချေ။

စုစုသည် ရှမ်းကျင်း၏နဖူးပေါ်မှ ချွေးများကို ခပ်ဖွဖွလေး
သုတ်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

* * *

၁၁၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝမ်းအင်းတို့ ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။
 ရှမ်းကျင်းသည် သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဖြစ်နေ၏။
 မရကညီနောင်၏ရိုက်ပုတ်မှုကြောင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု
 လုံး လွင့်မျောနေသည့်အလား ပေါ့ပါးနေသည်။
 သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေကြီးနှင့်လွတ်နေသည်ဟု ခံစား
 မိသည်။
 သူသည် ကောင်းစွာ သတိရလာပြီဖြစ်သည်။
 သူသည် ထထိုင်ရန် ခွန်အားမရှိ၍မဟုတ်ပါချေ။
 ခွန်အားမသုံးချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။
 အကြောင်းမှာ...
 စုစုသည် သူ၏အနီးတွင်ထိုင်ကာ ချွေးသုတ်ပေးနေသည်။
 ထို့ပြင် သူ၏အသက်ရှူထုတ်ခြင်း၊ ရှူသွင်းခြင်းတို့တွင် ပေါ့
 ပါးလွတ်လပ်သော ခံစားမှုရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။
 ယခု...
 သူသည် သာမန်လူငယ်လေးအဖြစ်မှ အတွင်းအား အခြေခံ
 ကောင်းသောလူငယ်အဖြစ် ပြောင်းလဲလာပြီဖြစ်သည်။
 ဤသည်ကို သူကိုယ်တိုင်ပင် မသိပါ။
 အတွင်းအား အခြေခံကောင်းခြင်းသည် သိုင်းသမားတိုင်း
 တွင်လိုအပ်သော သိုင်းပညာ၏ အခြေခံပင်ဖြစ်သည်။
 သူက မျက်လုံးဖွင့်လိုက်၏။
 စုစု၏ဖြူဖွေးသော လက်ချောင်းကလေးများသည် သူ၏

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၃

နဖူးမှ ဆံပင်များအား အပေါ်သို့သပ်တင်ပေးနေသည်။
 စုစုသည် အဝေးသို့ငေးနေရာမှ ခေါင်းငုံ့လိုက်၏။
 သူမအား ငေးကြည့်နေသော ရှမ်းကျင်းအား တွေ့လိုက်ရ
 သည်။
 “ဟင်..အစ်ကို သတိရလာပြီ”
 သူမ၏အသံသည် ဝမ်းသာမှုကြောင့် လှိုက်လှဲနေပေသည်။
 ရှမ်းကျင်းက ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 သူသည် နဖူးပေါ်မှ စုစု၏လက်ကလေးအား ဆွဲယူကာ
 ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။
 ရှမ်းကျင်းက သူမအားပြုံး၍ စိုက်ကြည့်ကာ...
 “ညီမက ဘာတွေ တွေးနေ ငေးနေတာလဲဟင်”
 ဟု မေးလိုက်သည်။
 စုစုပြုံးကာ...
 “ကျွန်မ လူတွေအကြောင်း တွေးနေတာ”
 “ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မရဲ့မွေးစားအဖေကို လူတိုင်းက စိတ်
 ကောင်း စေတနာကောင်းရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်”
 “ညီမက ဒီလိုမထင်ဘူးလား”
 စုစုက ခေါင်းကို အသာခါယမ်းလိုက်သည်။
 “ကျွန်မကတော့ အဲဒီလိုမထင်ဘူး၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ လှိုက်
 ငှက်နေတဲ့လူလိုပဲ၊ ကျွန်မစိတ်ထဲ ခံစားရတယ်”

၁၁၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ရှမ်းကျင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

စုစုက စကားဆက်လိုက်သည်။

“အစ်ကို..လူတိုင်းက ရက်စက်တယ်၊ ကြမ်းတမ်းတယ်လို့ ပြောကြတဲ့ မရဏညီနောင်ကိုကြည့်၊ သူတို့ရဲ့အတွင်းစိတ်က အလွန် သန့်စင်တယ်၊ ရှင့်ကို ကုပေးနေတဲ့ ဦးလေးနှစ်ယောက်ဟာ လူတိုင်း က သူတို့ကို ကြောက်ရွံ့ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က ကျွန်မကို ဘာမဆို လိုက်လျောချစ်ခင်ကြတယ်”

ရှမ်းကျင်းက ပြုံးကာ...

“အစ်ကိုကကော”

စုစုက သူ့အား တွေ့တွေ့လေးကြည့်ကာ...

“ရှင်ကတော့ ကျွန်မအပေါ်မှာ စိမ်းကားတယ်၊ ရက်စက် တယ်၊ ရှင့်အတွက် ကျွန်မမှာ ဘယ်လောက်ဒုက္ခခံခဲ့ရသလဲဆိုတာ ရှင်မသိဘူးနော်”

သူမ၏အသံမှာ အနည်းငယ် တုန်ယင်လာသည်။

ရှမ်းကျင်းမှာ ကမန်းကတန်း ထထိုင်ကာ စုစု၏ပခုံးအား ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ညီမယ်..မငိုပါနဲ့၊ အစ်ကို မင်းကိုမေ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုအတွက်နဲ့ မင်း အရှက်ရမှာစိုးလို့ သိုင်းပညာသင်ကြားရအောင် အိမ်ကထွက်လာတာပါ၊ အစ်ကိုရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေပြည့်တာနဲ့ ညီမ ကို လာခေါ်မလို့ပါကွာ”

သူကပြောရင်း စုစုအား ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်၏။

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၅

စုစုထံမှ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လရောင်သည် ငွေရောင်များကြား ကြိပ်ကပ်နေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဝါးရုံပင်များကြားတွင် လူနှစ်ယောက် မ လှုပ်မယှက်ရပ်ကာ ရှမ်းကျင်းနှင့်စုစုအား ကြည့်နေသည်။

သူတို့၏ ခံစားမှုကင်းမဲ့သော မျက်နှာပေါ်တွင် ပမ်းသာပီ တိဖြစ်သော ဟန်မူရာများ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

* * *

၁၁၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ကံကြမ္မာ

အချိန်များ တစ်စတစ်စ ကုန်လွန်လာသည်။
 ရှမ်းကျင်းသည် စမ်းချောင်းနံဘေးမှ လမ်းကလေးအတိုင်း
 သူနေထိုင်ရာ အဆောက်အအုံဆီသို့ လျှောက်လာလေသည်။
 သူ၏ခြေလှမ်းများ သွက်လက်ပေါ့ပါးနေ၏။
 သူ၏မျက်နှာမှာလည်း အလိုလိုပြုံးနေသည်။
 သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်အေး သတိမပြုမိပါ။
 သူ၏အာရုံထဲတွင် စုစု၏မျက်နှာလေးကိုသာ မြင်ယောင်
 နေသည်။
 ရှမ်းကျင်းသည် ခေါင်းငုံ့ကာ ပြုံးလိုက်၏။
 “ဟင်”
 သူ၏အပြုံးသည် တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်တန့်သွားရလေ
 သည်။

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၇

လွန်စွာ အံ့အားသင့်သွားသည်။
 သူ့ရှေ့ရှိ မြေပြင်တွင် ထင်နေသော အရိပ်မှာ နှစ်ခုဖြစ်နေ
 သည်။
 အရိပ်တစ်ခုမှာ မိမိအရိပ်ပင်ဖြစ်သည်။
 ကျန်တစ်ခုမှာ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။
 ရှမ်းကျင်း ထိတ်လန့်သွားသည်။
 သူသည် ခြေလှမ်းရပ်တန့်ကာ နောက်သို့ ချာမနဲလှည့်
 ကြည့်လိုက်သည်။
 မည်သူမျှ မရှိပါ။
 သူ၏ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည်။
 ရှမ်းကျင်းသည် မြေပေါ်သို့ ပြန်ကြည့်လိုက်လေသည်။
 အရိပ်တစ်ခုတည်းသာ တွေ့ရ၏။
 ရှမ်းကျင်းသည် မိမိအမြင်များ မှားခြင်းလားဟု တွေးမိကာ
 တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။
 သူက ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်လိုက်၏။
 ခြေသုံးလှမ်းသာ လှမ်းပြီး ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းရပ်တန့်
 လိုက်သည်။
 မြေပြင်အား ငုံ့ကြည့်ရင်း သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်
 လာသည်။
 ယခုတစ်ကြိမ်...
 မြေပေါ်ထင်နေသော အရိပ်မှာ သုံးခုဖြစ်နေပေတော့ သည်။

၁၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

အလယ်မှ အရိပ်သည် သူ၏အရိပ်ဖြစ်သည်။

ဘေးတစ်ဘက်စီမှအရိပ်သည် မည်သူများဖြစ်ပါသနည်း။

ဤတစ်ကြိမ် သူက ထိတ်လန့်လာသည်။

ခြေလှမ်းကိုမရပ်ဘဲ နောက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်သည်။

သူ၏ခြင်ကွင်းမှာ ရှင်းလင်းနေ၏။

သူက ရှေ့သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။

ဤတွင်...

“ဟင်”

ရှမ်းကျင်း လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိသည်။

အကြောင်းမှာ...

သူ၏ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လူနှစ်ယောက် ပန်းချင်းယဉ်

၍ရပ်နေသည်။

အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်သာ ရှိသေးသည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။

“မင်းက ရှမ်းကျင်း ဟုတ်လား”

ယောက်ျားဖြစ်သူက ရှမ်းကျင်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်ကာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှမ်းကျင်းက အံ့အားသင့်စွာဖြင့်...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မိတ်ဆွေက ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဗျ”

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

ရှမ်းကျင်း၏အမေးကို ထိုလူက ပြန်မဖြေပါ။

သူ့ကိုသာ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ထပ်မံအကဲခတ်နေလေသည်။

တခဏကြာမှ အမျိုးသမီးဘက်လှည့်ကာ...

“ဟေ့..ချင်းလျှံ..မင်းသူငယ်ချင်းက လူကဲခတ်တော်လှ ချည်လား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အမျိုးသမီး(ဝါ)ချင်းလျှံက...

“ကျွန်မကတော့ သူ့ကိုပေးတဲ့ ကတိအတိုင်း ဆောင်ရွက် နိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ရှမ်းကျင်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ အပြန်အလှန်ပြောနေသော စကားများကို နားမလည်ပါချေ။

သူတို့နှစ်ယောက်အား ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ထိုလူက ပြုံး၍...

“ရှမ်းကျင်း..ကျုပ်တို့ ဘာတွေပြောနေလည်းဆိုတာ မင်းတွေ့နေတာ မဟုတ်လား”

ရှမ်းကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထိုလူက...

“ဒီလိုပါ၊ ကျုပ်ဇနီးချင်းလျှံနဲ့ လေညှင်းဒေဝီက သူငယ်ချင်း

၁၂၀ ❖ မိုးကျော်သူ

တွေပါ။ လေညှင်းဒေဝီက မင်းကို သိုင်းပညာသင်ပေးမယ်လို့ ကတိ ပေးထားတယ်တဲ့”

ချင်းလျှံက စကားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်လည်း ပြောစရာရှိတာကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုလူက ပြုံးလိုက်သည်။

“ပြောမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းကလည်း”

ထိုလူက ရှမ်းကျင်းအားကြည့်ကာ...

“ဒီလိုပါ။ လေညှင်းဒေဝီက အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မင်းကို သိုင်းပညာ သင်မပေးနိုင်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ကိုယ်စား မင်းကို သိုင်းပညာသင်ပေးဖို့ ကျုပ်တို့ကို အကူအညီတောင်းလာ တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့လာခဲ့ရတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှမ်းကျင်းသည် ယခုမှပင် ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ မိမိဘက် ကလူ ဖြစ်မှန်းသိလိုက်ရ၏။

သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း မိမိအပေါ် စေတနာကောင်းလှသော လေညှင်းဒေဝီအား ပို၍လေးစားသွားရသည်။

ချင်းလျှံသည် ယောက်ျားဖြစ်သူအားကြည့်ကာ မေးလေ သည်။

“ကဲ...အစ်ကို၊ ကျွန်မတို့လူကိုတွေ့ပြီ၊ အစီအစဉ် ဘယ်တော့ စမလဲ”

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၁

ထိုလူက ကောင်းကင်ပေါ်သို့ တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက် သည်။

ပြီးမှ...

“ဒီနေ့တော့ အချိန်မရတော့ဘူး၊ မနက်ဖြန်မှ စ၊ကြမယ် လေ”

ချင်းလျှံက...

“ကောင်းသားပဲ”

သူမက ရှမ်းကျင်းအား တစ်ဆက်တည်းပင်..

“ရှမ်းကျင်း...မင်း မနက်ဖြန်ည ဒီနေရာမှာ ငါတို့ကိုလာ စောင့်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှမ်းကျင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

သူ အလွန်တတ်မြောက်ချင်သော သိုင်းပညာအား သင် ကြားရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ရှမ်းကျင်းသည် သိုင်းပညာ သင်ပေးမည့် ဆရာများဖြစ်နေ ချိရှိသေလေးစားစွာဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုင်းညွှတ်ကာ အရိုအသေပေး လိုက်သည်။

ချင်းလျှံတို့က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

ရှမ်းကျင်းက...

“ကျွန်တော် ဆရာတို့ကို ဆက်ဆက်လာစောင့်နေပါမယ်ဦး”

၁၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချင်းလျှံက...

“ကဲ..ဒါဆို မင်းပြန်တော့”

ရှမ်းကျင်းက နှုတ်ဆက်ကာ ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်သွား
လိုက်လေသည်။

ခြေလှမ်းငါးလှမ်းမျှ လှမ်းလိုက်ပြီး နောက်သို့လှည့်ကြည့်
လိုက်သောအခါ ချင်းလျှံတို့ ဇနီးမောင်နှံအား မတွေ့ရတော့ပါချေ။

* * *

အဆက်အသွယ်

မိုးစင်စင်လင်းပြီး ဖြစ်သည်။

စုစုသည် တစ်နေ့လုံး အခန်းတွင်း၌ အေးအေးဆေးဆေး
အနားယူရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

သို့သော်...

သူမ ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာပါချေ။

မိုးကြိုးလက်ဝါးကျူးစုရီ၏ သမီးရောက်ရှိလာသောသတင်း
သည် မြို့ကလေးတစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့နေပြီဖြစ်သည်။

ငွေကြယ်အာမခံဌာနနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသည့်လူများ
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာရောက်နှုတ်ဆက်နေသဖြင့် သူမ
ကလည်း ယဉ်ကျေးမှုအရ ထွက်ပြီးစဉ်ခံနေရခြင်းဖြစ်သည်။

ယနေ့သည် လဆန်းဆယ့်နှစ်ရက်ဖြစ်သည်။

၁၂၄ ❖ မိုးကျော်သူ

လပြည့်နေ့ရောက်ရန် သုံးရက်သာလိုတော့သည်။

ထို့ကြောင့်...

ဂိုဏ်းအသီးသီးမှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ် တင်မြှောက်ပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် ဤမြို့ကလေးသို့ လာရောက်စုဝေးနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့အနက် အချို့မှာ ဖိတ်ကြားခံရသဖြင့် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အချို့မှာ ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်သူအား တွေ့မြင်လို၍လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အားလုံးသောလူများသည် အစဉ်အလာမရှိသော ဂိုဏ်းချုပ်တင်မြှောက်ပွဲကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုလို၍ ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်...

ကောက်ကျင်းနယ်ရှိ ဂိုဏ်းလေးဂိုဏ်းအား အုပ်ချုပ်မည့် မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ပင် မပြည့်သေးသည့် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု သတင်းပျံ့နေ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုလူငယ်၏ သိုင်းပညာ မည်မျှအစွမ်းထက်သည်ကိုသိလိုကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဖိတ်စာရသော သိုင်းပညာရှင်များနှင့် ဖိတ်စာမရသော သိုင်းပညာရှင်များပါ ယခုကဲ့သို့ ရောက်ရှိလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

အခြားအကြောင်းတစ်ခုမှာ...

ငွေကြယ်အာမခံဌာနသည် မိမိတို့အဖွဲ့နှင့် ယှဉ်ပြိုင်မည့် မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်၏ အခြေအနေကို လာရောက်လေ့လာကြသဖြင့် လူများပို၍စည်ကားခြင်း ဖြစ်သည်။

ငွေကြယ်အာမခံဌာနမှ လူများ ထိုမြို့လေးသို့ ရောက်ရှိပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် နာမည်နှင့်တကွ ဖော်ပြသော ဖိတ်စာများ ရောက်ရှိလာသည်။

ငွေကြယ်အာမခံဌာနမှာ သိုင်းလောကတွင် ထိတ်ထိတ်ကြံ ဖြစ်သည့်အပြင် ရောက်ရှိလာသော ပုဂ္ဂိုလ်များမှာလည်း ထိပ်တန်း သိုင်းသမားများဖြစ်သည်။

သူတို့သည် လျှို့ဝှက်စွာ ရောက်ရှိလာသော်လည်း သံမဏိကုန်းမုက သတင်းရရှိသဖြင့် သူတို့သည် မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

ငွေကြယ်အာမခံဌာနမှ ပုဂ္ဂိုလ်များအပါအဝင် ရောက်ရှိလာသော အညံ့သည်များအားလုံးသည် ကျင်းချုံ့မြို့တွင် လာရောက်စုဝေးနေကြ၏။

မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်တင်မြှောက်ပွဲ ကျင်းပမည့် မိုးထိတောင်ရှိ မိုးထိရွာကလေးမှာ ကျင်းချုံ့မြို့မှ ခုနစ်မိုင်မျှသာ ကွာဝေး၏။

ထို့ကြောင့်...

ခါတိုင်း လူအရောက်အပေါက်နည်းလှသော ထိုလမ်းမပေါ်

တွင် ယခုအခါ ဈေးသည်များ၊ ခရီးသည်များ၊ ရပ်တန့်နေသည်။

ထိုခရီးသည်များထဲမှ အညိုရောင်ဝတ်စုံနှင့် ဝတ်ဆင်ထားသည့် အသက်လေးဆယ်ခန့် လူတစ်ယောက်သည် မြင်းကို ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် မိုးထိရွာသို့ ဦးတည်သွားနေလေသည်။

* * *

အညိုရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူတစ်ယောက်သည် မိုးထိရွာသို့ ဦးတည်သွားနေ၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် မြင်တွေ့သမျှအရာများအား အလွတ်မပေးဘဲ ကြည့်နေသည်။

မိုးထိရွာထဲသို့ ရောက်လာသည်နှင့် သူက ဝဲယာသို့ကြည့်ကာ လမ်းကလေးတစ်ခုထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“ရပ်လိုက်”

ဟန့်တားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အသံနှင့်အတူ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူနှစ်ယောက် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသည်။

အညိုရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက မြင်းကိုရပ်တန့်ကာပြီးလိုက်သည်။

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၇

“မိတ်ဆွေ..ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းချုပ်ဆီ သတင်းလာပို့တာပါဗျ”

ထိုစကားကြောင့် အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက မြင်းပေါ်မှ လူအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်က မှတ်မိသွားကာ...

“ဪ...ခင်ဗျားက ပေဝါးကိုး၊ ကျုပ်က ရုတ်တရက်ဆိုတော့ မမှတ်မိဘူး ဖြစ်နေတယ်”

အညိုရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူမှာ ကုန်းမှအား သတင်းအရောင်းအဝယ် လုပ်နေသော ပေဝါးဆိုသူပင်ဖြစ်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက မြင်းရှေ့မှ ဖယ်လိုက်ပြီး...

“ကဲ..ကဲ..အရေးကြီးတဲ့သတင်း နောက်ကျနေဦးမယ်၊ သွားတော့၊ ဂိုဏ်းချုပ်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဧည့်သည်တွေနဲ့အတူ ရှိနေတယ်”

ပေဝါးက ခေါင်းညိတ်ကာ မြင်းကို မှန်မှန်ပင် ရှေ့သို့ဆက်မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

ဖြတ်လမ်းကလေး ငါးခုကို ကျော်လွန်ပြီးနောက် လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ပေဝါးသည် ကြီးမားသော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်တန့်ကာ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

အစောင့်များသည် ပေဝါးအားသိကျွမ်းနေပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အစစ်အဆေးမရှိ ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းမကျယ်ထဲတွင် ဧည့်သည်များ ပြည့်နေကာ စကား

၁၂၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သံများ၊ ဆူညံသံများ အခန်းပြင်သို့ လျှံထွက်နေ၏။

ကုန်းမု၏ကိုယ်ရံတော် တစ်ယောက်သည် ဧည့်ခန်းမထဲသို့ ဝင်လာသည့် ပေဝါးအား တွေ့လိုက်သည်နှင့် ကုန်းမုအား ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာ..ပေဝါးရောက်နေတယ်၊ အထဲခေါ်သွားရမလား”

ကုန်းမုသည် ပေဝါးရောက်လာခြင်းမှာ ထူးခြားသောသတင်းရမည်ဟု ယုံကြည်၏။

“ကောင်းတယ်၊ သူ့ကို အထဲခေါ်သွား၊ ငါလာခဲ့မယ်”

သူက တီးတိုးပြောကာ ဧည့်သည်များအား ဟန်မပျက် ဧည့်ခံလိုက်လေသည်။

* * *

မကြာပါချေ။

ကုန်းမုသည် သီးသန့်ခန်းထဲသို့ ရောက်လာ၏။

သူ့အား ထိုင်စောင့်နေသော ပေဝါးအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

ပေဝါး၏မျက်နှာမှာလည်း ပြုံးရွှင်နေသည်။

ကုန်းမုက...

“ဟေ့..ပေဝါး၊ မင်း ဘာသတင်းထူးတွေ ရထားလဲ”

ပေဝါးက လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြကာ...

“ငွေနှစ်ရာတန် သတင်းဗျ”

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၉

ကုန်းမုက လက်ခုပ်တီးလိုက်သည်။

အခန်းဝတွင် စောင့်နေသော ကိုယ်ရံတော် ရောက်ရှိလာ၏။

ကုန်းမုက..

“သူ့ကို ငွေနှစ်ရာပေးလိုက်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကိုယ်ရံတော်သည် အခန်းထောင့်ရှိ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ ငွေတစ်ရာတန် အထုပ်နှစ်ထုပ်အား ပေးလိုက်၏။

ပေဝါးသည် ငွေထုပ်နှစ်ထုပ်အား အင်္ကျီထဲတွင် သေချာလုံခြုံစွာ သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“မိုးကြိုးလက်ဝါးကျူးစုရီ ဒီနေ့နံနက် ဝေလီဝေလင်းအချိန်က ကျင်းချုံမြို့ထဲ တိတ်တဆိတ် ဝင်လာပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့..ဟုတ်လား”

ထိုသတင်းအား ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကုန်းမုက အံ့အားသင့်သွားသည်။

မိုးကြိုးလက်ဝါးကျူးစုရီ ရောက်ရှိလာလိမ့်မည်ဟု သူက ထင်မှတ်မထားပါ။

ကုန်းမုသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဟား...ဟား...ကောင်းတယ်၊ ရောက်လာတာ ကောင်းတယ်”

ဟု ရယ်မော ပြောဆိုလိုက်သည်။

၁၃၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ပေဝါးက ထိုင်ရာမှထကာ...

“ကဲ..ရိုက်ချုပ်ကြီး သွားခွင့်ပြုပါဦး၊ ကျုပ် သတင်းတစ်ခု လိုက်နေတယ်၊ မနက်မဖြန် မနက်စောစောဆိုရပြီ၊ အဲဒီအခါ ထပ် တွေ့ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ”

ပေဝါးသည် နှုတ်ဆက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေ တော့သည်။

* * *

ပေဝါးသည် အိပ်ပျော်နေရာမှ ရုတ်တရက် နိုးကာထထိုင် လိုက်သည်။

ညမှောင်စပင် ရှိသေးသည်။

သူ၏လက်သည် အင်္ကျီအိတ်ထဲ အလိုအလျောက်နှိုက်လိုက် သည်။

ငွေနှစ်ရာထုပ် ရှိနေသေး၏။

သူက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

သူ့အတွက် ငွေသာ အဓိကဖြစ်သည်။

ငွေရှိလျှင် သူပျော်သည်။

ယနေ့ညတွင်လည်း သတင်းတစ်ခု စုံစမ်းရန် သွားရပေဦး မည်။

ထိုသတင်းမှန်ကန်ပါလျှင် သူ့အတွက် ငွေအများကြီးရဦး မည် ဖြစ်သည်။

ငွေအကြောင်းတွေးမိသည်နှင့် သူ၏မျက်နှာသည် ပြုံးစွင် လာသည်။

သူသည် အဝတ်အစား လဲလိုက်သည်။

ယခု အဝတ်အစားသည် ပိုးဖဲအင်္ကျီမဟုတ်တော့ဘဲ သိုင်း သမားများဝတ်သည့် ညလူ ဝတ်စုံဖြစ်သည်။

ယခု ခရီးစဉ်သည် ညခရီးစဉ်ဖြစ်သည်။

သူသည် အခန်းထဲမှ လှမ်းထွက်ကာ မြင်းစောင်းသို့ လျှောက်လာ၏။

မြင်းစောင်းတွင် အစောင့်ချထားသော အလုပ်သမားလေး ကပြုံးကာ...

“အစ်ကိုကြီးပေဝါး..အပြင်ထွက်မလို့လား”

ပေဝါးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

အလုပ်သမားလေးက ပေဝါး၏မြင်းအား ထုတ်ပေးလိုက် သည်။

ပေဝါးသည် မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲခုန်တက်ကာ မိုးထိရွာ ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူဦးတည်ရာမှာ ကျင်းချုံမြို့၏ တောင်ဘက်သို့ဖြစ်သည်။

* * *

၁၃၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျင်းခုံမြို့တောင်ဘက်သည် လူသူအသွားအလာကျပ်ပါးသည်။

ပေဝါးသည် တောင်ဘက်ရှိ 'ငန်းနက်'တည်းခိုခန်းသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

တည်းခိုခန်းရှေ့ ရောက်သည်နှင့် မြင်းကို အရှိန်လျှော့ကာ အထဲသို့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

တည်းခိုခန်းတစ်ခုလုံး မီးထိန်ထိန်လင်းကာ အသံများဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။

ပေဝါးက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

သူတော့ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် မိုးကြိုးလက်ဝါးကျူးစုရီသည် လူသူနည်းပါးသော ငန်းနက်တည်းခိုခန်းတွင် လာရောက်တည်းခိုနေသည်။

သူရောက်လာသည့်အချိန်မှာ မစောလွန်း နောက်မကျလွန်းသဖြင့် သူ့အတွက် တန်ဖိုးရှိသောသတင်းကို ရလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှာ ကျူးစုရီသည် လျှို့ဝှက်စွာ တည်းခိုနေသော်လည်း မြို့ထဲသို့ ကြိုရောက်နေသော သူ၏ငွေကြယ်အာမခံဌာနအဖွဲ့သားများက လာရောက်တွေ့ဆုံ နှုတ်ဆက်သဖြင့် ထွက်တွေ့နေရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပေဝါးသည် မြင်းအား တစ်ချက်တို့လိုက်သည်။

သူ၏မြင်းသည် တိတ်တဆိတ် နောက်ကြောင်းလှည့်လိုက်သည်။

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၃

ထို့နောက် မိုးထိကျေးရွာသို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ပြန်လည်ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

* * *

မြင်းညိုကြီးသည် လမ်းမမှ တောလမ်းကလေးတစ်ခုဆီသို့ ကွေ့ဝင်ကာ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

မကြာပါချေ။

လယ်သမားအိမ်ကလေး တစ်လုံးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ပေဝါးက မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ မြင်းအား လယ်သမားအိမ်၌ ခေတ္တအပ်နှံလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူသည် တောလမ်းအတိုင်း မိုးထိရွာအနောက်ဘက်သို့ ခြေလျင်လျှောက်လာခဲ့၏။

သူသည် ကြီးမားသော အုတ်နံရံဖြင့် ကာရံထားသော အဆောက်အဦးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ပေဝါးသည် ခေတ္တရပ်နားကာ ပတ်ဝန်းကျင်အား မျက်လုံးစေ့ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် သတိကြီးစွာထားကာ ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်လာသည်။

ခြံဝင်းတံခါးနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်

၁၃၄ ❖ မိုးကျော်သူ

အောက်သို့ အရောက်တွင် ပင်စည်အား အကာအကွယ်ယူကာ ခြံဝင်း
ထဲသို့ စိုက်ကြည့်နေလေတော့သည်။

ဤအဆောက်အဦးသည် ကုန်းမု၏ အိမ်ဂေဟာအနောက်
ဘက်ပင် ဖြစ်သည်။

* * *

ည...။

ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်သည်။

လရောင်သည် ညဉ့်နက်လေ ပို၍လင်းထိန်လာလေဖြစ်
သည်။

လရောင်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ အရာများအား ဝီရိပြင်ပြင်
တွေ့မြင်နိုင်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ပေ့ဝါးသည် အုတ်နံရံအတွင်းသို့ မျက်တောင်မခတ် စိုက်
ကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ် အတွင်းဘက်မှ တိုးတိတ်သော အသက်ရှူသံကို
ကြားလိုက်ရသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အုတ်နံရံပေါ်မှ လူရိပ်တစ်ရိပ် ပေါ်
လာသည်။

ထိုလူရိပ်သည် အုတ်နံရံပေါ်တွင် ခြေချထိုင်ကာ ပတ်ဝန်း

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၅

ကျင်အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အုတ်နံရံပေါ်မှ ခြံဝင်းအပြင်ဘက်သို့ ခုန်ချလိုက်
သည်။

သို့သော်...

သူ၏ခုန်ချပုံမှာ ပေါ့ပါးညင်သာမှုမရှိသဖြင့် မြေပေါ်သို့ ခွေး
ကျ ကျသွားလေသည်။

ပေ့ဝါး အံ့အားသင့်သွား၏။

ဤလူသည် သိုင်းပညာမတတ်ဘဲ အဘယ်ကြောင့် သိုင်းသ
မားများ စုဝေးနေထိုင်သည့်နေရာမှ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ထွက်လာရ
ပါသနည်း။

ထိုလူသည် ပတ်ဝန်းကျင်အား အကဲခတ်ကာ ရှေ့ဆက်
လျှောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

“ရပ်လိုက်၊ ဘယ်သူလဲ”

မေးသံနှင့်အတူ အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူနှစ်ယောက်
မှောင်ရိပ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် လက်နက်များ ဆွဲထုတ်လိုက်လေ
သည်။

ထိုလူက ရင်ကော့ကာ...

“ကျုပ်ပါဗျ”

ပြန်ဖြေသံအဆုံးတွင် အစောင့်နှစ်ယောက်သည် ထိုလူအား

၁၃၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ကောင်းစွာမြင်တွေ့ကာ ဦးညွှတ်၍...

“ဟာ..မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရှမ်းကျင်းပါလား၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အချိန်မတော် ဘယ်များသွားမလို့လဲခင်ဗျာ”

မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆိုသည့် အသံကြောင့် ပေဝါး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ရှမ်းကျင်းအား သေသေချာချာ အကဲခတ်လိုက်၏။

ယခုတလော နာမည်ကြီးနေသည့် မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆိုသူမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ရှိသေးသည့် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့် သူက အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

ဝို၍အံ့အားသင့်ရခြင်းမှာ ကောက်ကျင်းနယ်ရှိ ဂိုဏ်းအားလုံးအား အုပ်ချုပ်မည့်သူ၊ မိုးကြိုးလက်ဝါးကျူးစုရီအား အန်တုယှဉ်ပြိုင်မည့်သူသည် သိုင်းပညာ လုံးဝမတတ်သော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ပေဝါးသည် သတင်းကောင်းပြီဖြစ်၍ ကျေနပ်သွားသည်။

မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖြစ်မည့်သူသည် သိုင်းပညာလုံးဝ မတတ်သော အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် လူငယ်ဖြစ်သည်ကို ကျူးစုရီအား သတင်းရောင်းလျှင် ငွေများစွာ ရရှိဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

ပေဝါးသည် အသက်ပင် ရဲရဲမရှူနိုင်ဘဲ နားစွင့်နေ၏။

ရှမ်းကျင်းက လေသံမာမာဖြင့်...

“ကျုပ် အိပ်မပျော်လို့ လမ်းလျှောက်ထွက်မလို့၊ ဘာလဲ မင်းတို့က တားချင်လို့လား”

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(၃-သိမ်း) ❖ ၁၃၇

အစောင့်နှစ်ယောက်က ကမန်းကတန်းပင်...

“မတားဝံ့ပါဘူးဗျာ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ယူထားရလို့ မေးကြည့်မိတာပါ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လမ်းလျှောက်မယ်ဆိုရင် လျှောက်ပါခင်ဗျာ”

အစောင့်နှစ်ယောက်က ဦးညွှတ်ကာ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် ရှမ်းကျင်းသည် အစောင့်နှစ်ယောက်အလယ်မှ ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

အတန်ကြာ လျှောက်လာမိသောအခါ...

“ဟင်း..ဟင်းတယ်လည်း ခန့်ညားပါလား”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ရယ်သံ ခပ်တိုးတိုးကြားလိုက်ရသည်။

အစောင့်နှစ်ယောက်သည် ဓားကိုယ်စီဆွဲထုတ်ကာ...

“ဟေ့..ဘယ်သူလဲ”

ဟု ပြိုင်တူအော်လိုက်သည်။

သို့သော်...

သူတို့သည် ဓားကို တစ်ဝက်သာထုတ်ရသေး၏။

“ငုန်း”

မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

ရှမ်းကျင်းသည် အစောင့်နှစ်ယောက်အား အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

၁၃၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုစဉ် ကြည်လင်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကဲ...ရှမ်းကျင်း လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ထိုအသံကြောင့် ရှမ်းကျင်းက ခေါင်းမောကြည့်လိုက်လေသည်။

သူ့ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ချင်းလျှံ ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရှမ်းကျင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ပြန်ဖြေကာ ချင်းလျှံနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

* * *

ပေဝါးသည် ရှမ်းကျင်းနောက်သို့ ဆက်မလိုက်သွားတော့ပါ။ သူသည် ထိုနေရာတွင် ရပ်တန့်ကာ သတင်းရောင်းရန် အချက်များကို စဉ်းစားတွေးတောနေ၏။

ထိုစဉ် သတိမေ့နေသော အစောင့်နှစ်ယောက်မှာ ပြန်လည်သတိရလာသည်။

သူတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်အား ထိတ်လန့်စွာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုထလာကြသည်။

တစ်ယောက်က...

“ဒုက္ခပဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မရှိတော့ဘူး၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို သတင်းပို့မှပဲ”

သူက ညည်းတွားရင်း ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားသည်။

ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း ကမန်းကတန်း ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

ပေဝါးသည် ရှမ်းကျင်းအား ထိုနေရာမှာပင် စောင့်ဆိုင်းနေ၏။

သို့သော်...

သန်းခေါင်ကျော်၍ ရောင်နီပင်သမ်းလာသည်။

ရှမ်းကျင်း၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရပါ။

ပေဝါး၏မျက်နှာမှာ ပြုံးလာသည်။

“အင်းဒီလူတော့ ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူးထင်တယ်၊ မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့သတင်းဟာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးမလဲ”

ပေဝါးသည် တွေးရင်းတွေးရင်း ကျေနပ်လာ၏။

သူက ဆက်မစောင့်တော့ဘဲ သတင်းရောင်းရန် စီစဉ်တွေးတောကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရှမ်းကျင်းထွက်သွားရာဘက်သို့ အမှတ်မထင်ကြည့်လိုက်မိသည်။

၁၄၀ ❖ မိုးကျော်သူ

လူတစ်ယောက် လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူသည် သစ်ပင်အား အကာအကွယ်ယူကာ လာနေသူအား သေချာစွာ ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

သူက အံ့အားသင့်သွားသည်။

လာနေသူမှာ ရှမ်းကျင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

သူသည် လူကောင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရိုးရိုးသာမန် လျှောက်လာခြင်း မဟုတ်ပါ။

အရူးတစ်ယောက်လို လက်များ၊ ခြေများမြှောက်ကာ လျှောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။

သူ၏ခြေလက်များမှာ ဝေ့ယမ်းလှုပ်ရှားနေ၏။

ပေ့ဝါးသည် သေချာကြည့်နေသော်လည်း ရှမ်းကျင်း၏ လှုပ်ရှားနေမှုအား နားမလည်ပါ။

သူက ထပ်မံကြည့်လိုက်သည်။

နီးကပ်လာ၍ ရှမ်းကျင်း၏လှုပ်ရှားမှုအား ကောင်းစွာတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ရှမ်းကျင်း၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ သိုင်းကစားနေပုံနှင့်တူ၏။

သူ၏ဝဲဘက်လက်ဝါးသည် ဝဲမှယာသို့ စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန် ဝှေ့ယမ်းကာ ရုတ်တရက် နောက်သို့ ရုပ်လိုက်သည်။

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၁

ယာဘက်လက်သည် အတွင်းမှအပြင်သို့ စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန် လှည့်ကာ ထိုစက်ဝိုင်းအလယ်ဗဟိုမှ ရုတ်တရက် လက်သီးတစ်လုံး ထိုးထုတ်လိုက်၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ခါးသည် ယာဘက်သို့ယိမ်းကာ ဝဲဘက်လက် တံတောင်ဆစ်သည် တစ်ဆက်တည်း နောက်သို့ တစ်ချက်ဆောင့်သွားကာ ယာခြေထောက်က ရုတ်တရက် တစ်ချက်ကန်လိုက်၏။

ပေ့ဝါးက သေချာစူးစိုက်ကြည့်နေသော်လည်း ရှမ်းကျင်း၏လှုပ်ရှားမှုသည် အပြောင်းအလဲမရှိဘဲ တစ်ပုံတည်းသာဖြစ်နေသည်။

သူသည် ကြာကြာကြည့်လေ ရယ်ချင်လာလေဖြစ်သည်။

“ဟာ...ဟာ...တော်တော် အသုံးမကျတဲ့လူပါလား၊ ဒါနဲ့များ မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်လုပ်ဦးမတဲ့၊ သူ့သိုင်းကွက်က ဒါပဲလား၊ ဒီတစ်ကွက်တည်း တတ်ရုံနဲ့ မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်လုပ်လို့ရရင် ငါတောင် လုပ်ချင်လိုက်သေး”

သူက ကြိတ်၍ လှောင်ပြောင်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်း အကြိတ်တစ်ခုရလာ၏။

အကယ်၍ ရှမ်းကျင်းအား ဖမ်းချုပ်ကာ တစ်နေရာ၌ဝှက်ထားလျှင်။

ဂိုဏ်းချုပ်တင်မြှောက်ပွဲနေ့၌ ရှမ်းကျင်းမရှိလျှင် ကုန်းမှ အလွန်ပင် အရှက်ရသွားနိုင်၏။

၁၄၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုအခါ...

သူသည် ကုန်းမုတံမှ ငွေအများအပြားရနိုင်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရှမ်းကျင်းသည် သူပုန်းအောင်းနေရာ သစ်ပင်အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်ရှိလာသည်။

ပေဝါးသည် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံနိုင်တော့ဘဲ ပုန်းကွယ်နေရာမှ ထွက်လိုက်၏။

“ရပ်လိုက်”

ရှမ်းကျင်းသည် ခြေလက်များ ဝှေ့ယမ်း၍ကောင်းတုန်းမှာပင် ဟန့်တားသံကြား၍ ရပ်လိုက်သည်။

သူသည် ကုန်းမုတံတပည့် တစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟု ထင်မှတ်ကာ ဟိန်းဟောက်ရန် ဟန့်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

တစ်ခါမျှ မတွေ့မြင်ဖူးသော လူစိမ်းဖြစ်နေ၍ လေသံကို လျှော့ကာ...

“ဘာကိစ္စလဲဗျ”

ပေဝါးကဖြိုး၍ ရှမ်းကျင်းအနီးသို့ တိုးကပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်အား တစ်ချက်အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဦးစီးချုပ်ကြီးက ညအချိန် တစ်ယောက်တည်း ဘယ်သွားနေတာလဲဗျ။ တစ်ညလုံး လျှောက်သွားနေတော့ အားရှိအောင် တရေးလောက် အိပ်လိုက်ပါလား”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရှမ်းကျင်း၏မျက်နှာအား လက်

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၃

သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်သည်။

ပေဝါးသည် ထိပ်တန်းသိုင်းသမား မဟုတ်သော်လည်း သူ၏လက်သီး ထိမှန်ပါက အချိန်အတန်ကြာ သတိလစ်နိုင်သည်။

ရှမ်းကျင်းသည် မိမိနှင့်မသိကျွမ်းသူက လာရောက်စကားပြော၍ အံ့အားသင့်နေစဉ် ထိုလူက မမျှော်လင့်ဘဲ မိမိအား တိုက်ခိုက်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

သူက ရင်ထိတ်သွားသည်။

သို့သော်...

သူ၏ဝဲဘက်လက်ဝါးစောင်းသည် အပေါ်သို့လှန်၍ အလိုအလျှောက်ခံပေးကာ ဝဲဘက်သို့ စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်ဝိုင်းလိုက်သည်။

ပေဝါးသည် မိမိ၏လက်သီးတစ်ချက်ဖြင့်လူငယ်အား အနိုင်ရလိမ့်မည်ဟု တွက်ဆထားသည်။

ထိုစဉ်...

သူထိုးလိုက်သော လက်သီးသည် ရှမ်းကျင်းက စက်ဝိုင်းလေးဝိုင်းလိုက်ရုံဖြင့် အလိုအလျှောက် ဘေးသို့ချော်ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူက ထိတ်လန့်သွားသည်။

ကပ္ပာကယာ ညာဘက်လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်ပြန်သည်။

ရှမ်းကျင်း၏ ညာဘက်လက်သည် အတွင်းမှအပြင်သို့စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန် တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ပေဝါး၏လက်သီးအား အချိန်ကိုက်ဟန့်တားနိုင်ခဲ့သည်။

၁၄၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ပေဝါး ပို၍ထိတ်လန့်သွား၏။
သူတွေ့မြင်ထားသည့် သိုင်းကွက်အရ ရှမ်းကျင်း၏လက်
သီးသည် အလယ်မှဖောက်ထွက်ကာထိုးလိုက်မည်ကို သတိရလာ၏။
သူက ကြိုတင်ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။
သို့သော်...
ရှမ်းကျင်း၏လက်သီး အမှန်တကယ် ထိုးထွက်လာချိန်တွင်
သူက မည်သို့မျှ မရှောင်နိုင်တော့ပါ။
“ဘုတ်”
“အား”
ရှမ်းကျင်း၏လက်သီးသည် သူ၏ရင်အား တည့်မတ်စွာ
ထိုးမိကာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

* * *

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၅

ဗေဒါသိုင်းကွက်

ရှမ်းကျင်းသည် မိမိ၏သိုင်းကွက် တစ်ကွက်မျှဖြင့် လူတစ်
ယောက်အား အလဲထိုးနိုင်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အံ့
အားသင့်နေ၏။

သူသည် မြေပေါ်၌လဲကျနေသော ပေဝါးအား ခါးကိုင်း၍
ကြည့်လိုက်သည်။

အရုဏ်ဦး၏ အလင်းရောင်သဲ့သဲ့အောက်တွင် ပေဝါး၏နှုတ်
ခမ်းထောင့်မှ သွေးစီးကြောင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ရှမ်းကျင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟင်..ဒုက္ခပဲ၊ သူသေသွားပြီ၊ ငါ့သူ့ကို သတ်လိုက်မိပြီ”

သူသည် မမျှော်လင့်ဘဲ လူတစ်ယောက်အား သတ်လိုက်မိ
၍ အလွန်ပင်စိတ်ထိခိုက်လာသည်။

၁၄၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် လက်ဝါးနှစ်ဘက်အား မျက်လုံးရှေ့တွင် ထောင်ကာ လေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ကြည့်စမ်း၊ ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ သိုင်းပညာပါလား၊ သိုင်းပညာဆိုတာ လူသတ်ပညာပါလား၊ ဒါတောင် ဗေဒါသိုင်းတစ်ကွက်ပဲရှိသေးတယ်၊ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာဆို ပိုကောင်းကြောက်ဖို့ကောင်းဦးမယ်ထင်တယ်”

ရှမ်းကျင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိ၏။

သူသည် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင် ဖြစ်လို၏။

ထို့ကြောင့် ဆင်းရဲဒုက္ခခံကာ သိုင်းပညာကို ကြိုးစား၏။

ဆရာကောင်းနှင့်တွေ့ကာ သိုင်းပညာကို စတင်သင်ကြားရသည်။ ယခုမူ သိုင်းတစ်ကွက်မျှသာ တတ်သေးသည်။

လူတစ်ယောက်အား သတ်လိုက်မိပြီဖြစ်သည်။

သူသည် တစ်ဘက်လူအား သတ်မည်ဟူသော ကြိုတင်စိတ်ကူးမရှိပါ။

ပေဝါးကိုလည်း သူက မသိကျွမ်းပါ။

တစ်ဘက်လူ၏ တိုက်ခိုက်မှုအား ကာကွယ်ရင်း လက်လွန်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ပေဝါးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်အပြစ်တင်နေမိ၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တစ်စထက်တစ်စ လင်းထိန်လာပြီဖြစ်သည်။

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၇

သူသည် ထိုနေရာတွင် ဆက်မနေသင့်တော့မှန်း နားလည်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် သူနားခိုရာအခန်းကလေးသို့ လေးလံသောခြေလှမ်းများဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

လင်းကြက်တွန်သံများ ဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အိပ်မောကျနေသောလူများ၊ သတ္တဝါများ နိုးကြားစပြုလာသည်။

နေ့စဉ်ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်ဝတ္တရားများကို ဆက်လက်ထမ်းဆောင်ကြရမည် ဖြစ်သည်။

လောကကြီးမှာ တစ်စထက်တစ်စ ဆူညံလာသည်။

သို့သော်...

ပေဝါးတစ်ယောက်မှာမူ...

* * *

၁၄၈ ❖ မိုးကျော်သူ

နံနက်ခင်း...။

နေရောင်ခြည်နုနု ကမ္ဘာမြေပေါ်သို့ စတင်ခြေလှမ်းချိန်တွင်
လှပ၍ကျော်ကြားသော ကျင်းချုံမြို့၏ မြို့တံခါးဖွင့်လာသည်။

မြို့တံခါးဖွင့်ပြီး မကြာမီမှာပင်...

မြင်းသည်တော်များ သုံးယောက်တစ်စု ငါးယောက်တစ်စု
ဝင်လာမစဲ တသံသေဖြစ်နေသည်။

မြင်းသည်တော်များ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ ကွဲပြားခြား
တားသည်။

အသက်အရွယ် ပုံသဏ္ဌာန်မှာလည်း တမူထူးခြား၏။

လူငယ်၊ လူလတ်၊ လူကြီးစသည်ဖြင့် အရွယ်စုံပါဝင်သည်။

၎င်းတို့သည် မျက်နှာခက်ထန်ကာ လက်နက်များ ကိုင်
ဆောင်ထားကြသည်။

သူတို့သည် ကျင်းချုံမြို့ကိုဖြတ်ကာ မိုးထိရွာသို့ ဦးတည်
သွားနေသည်။

မိုးထိရွာမှာ ထိုအနီးတဝိုက်တွင် နာမည်ကြီးသည်။

ကျင်းချုံမြို့နှင့် ခုနစ်မိုင်မျှ ကွာဝေးသည်။

မိုးထိရွာ၏ အဝင်ဝတွင် မုဒိဦးများ ခန့်ခန့်ညားညား တည်
ဆောက်ထားသည်။

မုဒိဦး၏ နဖူးစီးပေါ်တွင် ရွှေရောင်စာလုံးကြီးများဖြင့်...

“မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်တင်မြှောက်ပွဲ”

ဟု ရေးသားထား၏။

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၉

ထိုစာတန်းအား အဝေးမှပင် ကောင်းစွာမြင်တွေ့နိုင်၏။

မုဒိဦးအဝင်ဝမှ ကုန်းမု၏ အိမ်ဂေဟာတလျှောက်တွင် အ
နက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် အစောင့်များက ရောက်ရှိလာသည့် ဧည့်သည်
များအား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ကြသည်။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ဧည့်သည်များမှာ များပြား
လာ၏။

နောက်ဆုံး အခမ်းအနားပြုလုပ်မည့် ခန်းမကျယ်ထဲတွင်
ဧည့်သည်များ စုံလင်စွာ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

* * *

ကုန်းမုသည် မိမိ၏စီမံချက် မကြာမီ အောင်မြင်တော့မည်
ဖြစ်၍ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းထိန်ကာ ပြုံးရွှင်လျက် ဧည့်သည်များ
အား ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်နေသည်။

ရုတ်တရက်...

ဧည့်ခန်းမအဝင်ဝမှ ကြိုဆိုရေးတာဝန်ခံတစ်ယောက်က
အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်...

“မိုးကြိုးလက်ဝါး ကျူးစုရုံ ကြွရောက်လာပါပြီ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

ထိုအသံကြောင့် ခန်းမထဲရှိ ပရိသတ်များအားလုံး လှုပ်လှုပ်
ရှားရှားဖြစ်လာကြသည်။

၁၅၀ ❖ မိုးကျော်သူ

အကြောင်းမှာ ယခု ကုန်းမုဦးဆောင်သည့် မဟာမိတ်ဂိုဏ်းသည် အဓိကအားဖြင့် ငွေကြယ်အာမခံဌာနကို ယှဉ်ပြိုင်အံ့တုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုဂိုဏ်း၏ မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်သစ် တင်မြှောက်ပွဲအခမ်းအနားကို ကျူးစုရိုက်ယှက်တိုင် တက်ရောက်ခြင်းမှာ ဟန့်တားလို၍ဖြစ်သည်ကို အားလုံးက နားလည်လိုက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုစဉ်...

“ဝံပုလွေကြီး ကြွရောက်လာပါပြီခင်ဗျာ”

ယခုတစ်ကြိမ် ရောက်လာသော ဝံပုလွေကြီး၏မျက်နှာတွင် ဒေါသကြီးနေသော ဟန့်မှုရာများ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဝံပုလွေကြီးသည် ကုန်းမုက သိုင်းပညာ လုံးဝမတတ်သော ရှမ်းကျင်းအား ဂိုဏ်းချုပ်အဖြစ် တင်မြှောက်ခြင်းမှာ မရိုးသားဟု နားလည်လိုက်၏။

ကုန်းမုသည် ရှမ်းကျင်းအား ကြိုးကိုင်ကာ နောက်ပိုင်းမှနေ၍ ကောက်ကျင်းနယ်ဂိုဏ်းအားလုံးအပေါ် ဩဇာလွှမ်းမိုးရန်ကြံစည်နေခြင်းဖြစ်သည်ကို ခြေမြေခြင်း ခြေမြင်သည်။

ထို့ကြောင့် ကုန်းမု၏ အစီအစဉ်ကို ဖျက်ပစ်ရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှ ကြိုဆိုသူက ကျူးစုရိုနှင့်အဖွဲ့၊ ဝံပုလွေကြီးနှင့်အဖွဲ့ တို့အား နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ပေးသည်။

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၁

ယခုအချိန်ထိတော့...

၎င်းတို့အဖွဲ့များမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နှင့် ဣန္ဒြေရနေ၏။

တင်မြှောက်ပွဲကျင်းပရန်အချိန် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာပြီဖြစ်လေသည်။

* * *

“တူ..တူ..တူ”

ခန်းမကျယ်၏တံခါးဝတွင် တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ကာရွှေရောင်စလွယ်သိုင်းထားသော လူနှစ်ယောက်သည် ဝဲယာရပ်ကာ လက်ထဲမှခရာကိုပြိုင်တူ မှုတ်လိုက်၏။

ခရာသံဆုံးသည်နှင့် အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက...

“အခုအချိန်ကစပြီး မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ် တင်မြှောက်ပွဲအခမ်းအနား စတင်လိုက်ပါပြီ၊ အားလုံးနေရာယူကြပါ”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်၏။

ပရိသတ်များမှာလည်း စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

ထိုစဉ် ကုန်းမုသည် ထိုင်ရာမှထကာ အခန်း၏ရှေ့ဆုံးရှိ စင်မြင့်ရှိရာသို့ တည်ငြိမ်စွာလှမ်းသွားသည်။

သူ၏ပုံစံမှာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်ပင်ဖြစ်သည်။

၁၅၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ကုန်းမုသည် ပရိသတ်အားလုံးအား တစ်ချက်စေ့ကြည့်ကာ ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကြွရောက်လာတဲ့ ဂိုဏ်းအသီးသီးမှ ပုဂ္ဂိုလ်များနဲ့ သိုင်းသမားညီအစ်ကိုရောင်းရင်းတို့ခင်ဗျာ၊ အခုဆိုရင် ကောက်ကျင်းနယ် တခွင်မှာ သိုင်းပညာထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ်လာသလို အင်အားကြီးတဲ့ဂိုဏ်းတွေလည်း ပေါ်လာပါတယ်၊ ဒါဟာ တစ်နေ့တခြား များပြားတိုးတက်လာတယ်လို့ ယူဆရမှာပါပဲခင်ဗျာ”

ကုန်းမုက ကျူးစုရိတ် မျက်လုံးတစ်ချက် စေ့ကြည့်ကာ...

“အဲဒီဂိုဏ်းတွေဟာ အချင်းချင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စုစည်းမှုမရှိကြဘူး၊ ဒါကြောင့် ကောက်ကျင်းနယ်က ဂိုဏ်းတော်တော်များများဟာ စော်ကားမှု အမျိုးမျိုးကို ခံနေရတယ်”

ကုန်းမုက စကားရပ်ကာ ပရိသတ်အား အကဲခတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သံမဏိကုန်းမုပြောတာ မှန်တယ်”

“ကုန်းမုပြောတာ ကျုပ်လက်ခံတယ်”

“သူပြောတာ မှန်တယ်”

စသည်ဖြင့် အချင်းချင်း တီးတိုးဝေဖန်သံများဖြင့် ဆူညံလာသည်။

ကုန်းမုက ကျေနပ်စွာပြုံး၍ လက်ကာပြလိုက်သည်။

အသံများ ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွား၏။

“ဒါကြောင့် ကျုပ်နဲ့ဓားပျံဂိုဏ်း၊ သုံးပွင့်ဆိုင်ဂိုဏ်းကခေါင်းဆောင်တွေ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီး ဒီဂိုဏ်းတွေအားလုံးကို အုပ်ချုပ်

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၃

မယ့်လူတစ်ယောက် ရှာကြပါတယ်၊ ကံကောင်းထောက်မပြီး လက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည်နဲ့ပြည့်ဝတဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်နေရာနဲ့ သင့်လျော်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုရှာတွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် ဒီနေရာကနေ ကောက်ကျင်းနယ်ဂိုဏ်းအသီးသီးက ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်တင် မြှောက်တဲ့ပွဲအတွက် ဖိတ်ကြားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံများ ဆူညံသွားသည်။

လက်ခုပ်သံများဆုံးသည်နှင့် ကုန်းမုက တံခါးဝဘက်သို့ လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပြလိုက်သည်။

ဗျောက်အိုးဖောက်သံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာ၏။

ကုန်းမုသည် ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် စင်မြင့်နံဘေးမှ အခန်းတံခါးတစ်ခုထဲလျှောက်သွားကာ...

“အခုအချိန်ကစပြီး မိတ်ဆွေများကို ကျုပ်တို့တင်မြှောက်မယ့် ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် တံခါးပွင့်လာသည်။

ပရိသတ်များ၏ ထောင်ပေါင်းများစွာသော မျက်လုံးများသည် တံခါးဝသို့ အာရုံပြုကြည့်နေ၏။

“ဘယ်သူပါလိမ့်”

ကျူးစုရိမှာလည်း တံခါးဝသို့ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှ ရှောင်ရိ လှမ်းထွက်လာသည်။

၁၅၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဟင်..လူငယ်သိုင်းသမား ရှောင်ရိပါလား”

အချို့၏နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ အသံထွက်သွား၏။

ရှောင်ရိက အခန်းထဲမှထွက်ကာ အခန်း၏နံရံဘေးတစ်
ဘက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ရှောင်ရိနောက်မှ ကွယ်နေသော လူငယ်တစ်
ယောက်အား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ကျယ်လောင်စွာဖြင့်...

“မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကြွလာပါပြီ”

ဟုအော်၍ ကြေညာလိုက်သည်။

ပရိသတ်အားလုံး၏အကြည့်သည် လူငယ်ထံသို့ စူးစိုက်ကျ
ရောက်သွားသည်။

ဝံပုလွေကြီးနှင့် ဂိုဏ်းသားများကလည်း ထရပ်လိုက်၏။

မိုးကြိုးလက်ဝါးကျူးစုရီနှင့် အဖွဲ့သားများကလည်း မတ်
တတ်ရပ်လိုက်သည်။

ကျူးစုရီက မိမိအား ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်မည့် မဟာမိတ်ဂိုဏ်း
ချုပ်အား စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်...ဖိုမမားမောင်နဲ့ရဲ့သား ရှမ်းကျင်းပါလား၊ သူက
သိုင်းပညာလည်းမတတ်ဘဲ ဘယ်ကဘယ်လို ဂိုဏ်းချုပ်လာဖြစ်နေ
တာပါလိမ့်”

ကျူးစုရီ၏ ကိုယ်ရံတော်မှာလည်း ဇဝေဇဝါဖြင့်...

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၅

“ဒီသူငယ်ကို ငါကောင်းကောင်းမြင်ဖူးတယ်၊ ဘယ်သူပါ
လိမ့်”

ထိုအချိန်မှာပင် ရှမ်းကျင်းသည် ရှောင်ရိနှင့်ကုန်းမုတို့ခြံရံ
ကာ စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။

ထို့နောက် ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်မှ ပရိ
သတ်အားလုံးကလည်း ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ကုန်းမုသည် လက်တစ်ဖက်မြှောက်ကာ...

“အခုအချိန်ကစပြီး မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်တင်မြှောက်ပွဲ
စတင်ပါတော့မယ်၊ ဧည့်သည်တော်များကလွဲပြီး ကြွရောက်လာတဲ့
ကောက်ကျင်းနယ်က ဂိုဏ်းညီအစ်ကိုများက မိမိတို့ဂိုဏ်းရဲ့ကိုယ်စား
မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို လာရောက်ဂါရဝပြုကြပါ၊ အကယ်၍..”

သူက စကားအား ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ဝံပုလွေကြီးအား ကြည့်ကာ...

“အကယ်၍ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုလာပြီး ဂါရဝမပြုတဲ့ ကောက်
ကျင်းနယ်ကဂိုဏ်းများကို ရန်သူလိုသဘောထားမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

ကုန်းမုကပြောပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက...

“ကြွရောက်လာတဲ့ ကောက်ကျင်းနယ်ဂိုဏ်းများခင်ဗျာ၊
အခုအချိန်ကစပြီး မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဂါရဝပြုကြကြပါ”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ကုန်းမုက ထိုင်ရာမှထလိုက်လေ
သည်။

၁၅၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ရှမ်းကျင်းရှေ့တွင် ဒူးထောက်ကာ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍
ဂါရဝပြုလိုက်၏။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို သံမဏိဂိုဏ်းရဲ့ကိုယ်စား ကျွန်တော်
ကုန်းမုက ဂါရဝပြုပါတယ်”

ဓားပျံစန်းယုက ထိုင်ရာမှထကာ စင်မြင့်ပေါ်တက်လိုက်
လေသည်။

ရှမ်းကျင်းရှေ့တွင် ဒူးထောက်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

သူက ဂါရဝပြုပြီး စင်မြင့်ပေါ်မှဆင်းလိုက်စဉ်မှာပင် မမျှော်
လင့်သောအသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

* * *

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၇

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျယ်လောင်သောရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အသံနှင့်အတူ ဝံပုလွေကြီး၏ နံဘေးစားပွဲမှ လူတစ်
ယောက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

တစ်ခန်းလုံးရှိ လူအားလုံးသည် ရယ်မောသံကြောင့် ထိုရပ်
နေသောလူအား လှည့်ကြည့်ကြသည်။

သို့သော် ထိုလူအား တွေ့ဖူးခြင်းမရှိကြပါ။

ထိုလူမှာ ကောက်ကျင်းနယ်တွင် လူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်
မည်ထင်၏။

ထိုလူမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိသည်။

ခန္ဓာကိုယ် ထွားကျိုင်းကာ နားထင်နှစ်ဖက် အတွင်းသို့ချိုင့်
ဝင်နေသည်။

ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း မြင်ရုံနှင့်ပင်
သိနိုင်၏။

ထိုလူသည် စားပွဲမှ အပြင်သို့ထွက်လာကာ ကုန်းမုအား
စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာကုန်းမု...ခင်ဗျားပြောတာ မလွန်လွန်းဘူးလား၊ ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးကို ဂါရဝမပြုရင် ခင်ဗျားက ရန်သူလိုသဘောထားမယ်ပေါ့
ဟုတ်လား”

ကုန်းမုသည် အဖြေမပေးဘဲ ထိုလူအား တစ်ချက်အကဲခတ်
လိုက်၏။

၁၅၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ဤကောက်ကျင်းနယ်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးခြင်းမရှိသည်မှာ သေချာသည်။

သူက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြွတ်ကာ...

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူက အေးအေးဆေးဆေးပင်...

“ကျုပ်နာမည်က ယန့်စင်းပါ။ နာမည်က အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျုပ်မေးတာသာ ဖြေပါ”

ကုန်းမုက...

“ဟုတ်တယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဂါရဝမပြုရင် ကျုပ်က ရန်သူလိုသဘောထားမယ်၊ ဘာလဲ ခင်ဗျားက မဟာမိတ်ဂိုဏ်းထဲ မဝင်ဘူးဟုတ်လား”

ယန့်စင်းက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ...

“ကုန်းမု...ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ကျုပ်တို့ သိုင်းလောကသားတွေဟာ အချိန်မရွေး တိုက်ကြ၊ ခိုက်ကြ၊ အသက်စွန့်ကြတယ်မဟုတ်လား”

ကုန်းမုက...

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ယန့်စင်းက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ညီအစ်ကိုတို့ စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ ကျုပ်တို့ ကောက်ကျင်းနယ်ကိုအုပ်ချုပ်ရမယ့် ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ နှလုံးရည်သာမက သိုင်းပညာ လည်း

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၉

ထက်မြက်ရမယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ယုံကြည်လေးစားဖို့အတွက် သိုင်းပညာ ဘယ်လောက်တတ်သလဲဆိုတာ နည်းနည်းပါးပါး ပြသင့်တယ် မဟုတ်လား၊ တကယ်လို့များ ကုန်းမုတင်မြှောက်တဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ ကျုပ်လို သာမန်သိုင်းသမားကို တောင်မနိုင်ရင် ဂေ.၁က်ကျင်းနယ်သိုင်းဂိုဏ်းတွေကို ဘယ်လိုအုပ်ချုပ်မှာလဲဗျာ”

သူက ရှမ်းကျင်းအား ခါးထောက်၍ကြည့်လိုက်၏။

ရှမ်းကျင်းသည် ထိုင်နံတွင် ခါးကိုမတ်ကာ ထိုင်နေသော်လည်း မျက်လုံးအား အောက်စိုက်ထားကာ မည်သူ့ကိုမျှ ကြည့်မနေပါ။

ယန့်စင်း၏စကားကြောင့် ခန်းမထဲရှိ ပရိသတ်များအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြ၏။

ကုန်းမုသည် ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲလာသည်။ သူက...

“ဟေ့..မင်းကို ဘယ်သူကခိုင်းစေလို့ မင်းက အခုလို နှောင့်ယှက်ရတာလဲကွ၊ ဟေ့ လာကြစမ်း၊ သူ့ကိုဖမ်းချုပ်လိုက်”

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူငါးယောက်သည် လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ရောက်လာကြ၏။

“နေဦး”

ဟန့်တားသံနှင့်အတူ ဝံပုလွေကြီးက ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

၁၆၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ကုန်းမက ဝံပုလွေကြီးအားကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားက ဘာသဘောလဲ”

ဝံပုလွေကြီးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီက ညီအစ်ကိုပြောတာ မှန်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ကောက်ကျင်းနယ်မှာ ဂိုဏ်းပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ကို အုပ်ချုပ်မယ့် ဂိုဏ်းချုပ်က အနည်းဆုံးတော့ တို့ထက် သိုင်းပညာသာရမှာပေါ့၊ ဂိုဏ်းချုပ်လုပ်မယ့်လူက သူ့ကိုတောင် မယှဉ်နိုင်ရင် ဟဲ ဟဲ ခင်ဗျားပဲ ဂိုဏ်းချုပ်နေရာဝင်လုပ်လိုက်ပါလား”

ကုန်းမ ဒေါသသွားသည်။

ဝံပုလွေကြီးသည် တမင်သက်သက် ဝင်ရောက်နှောက်ယှက်သည်ကို နားလည်လိုက်၏။

သူက ဝံပုလွေကြီးအား စူးစူးကြည့်၍ ခက်ထန်မာကြောစွာဖြင့်...

“ဝံပုလွေကြီး...ဒီကိစ္စကို အရင်ကုန်းက မင်းလည်း သဘောတူခဲ့ပါတယ်၊ အခုကျမှ မင်းက ဘာဖြစ်လို့စကားတစ်မျိုးပြောရတာလဲ၊ ဒါ သက်သက်မဲ့ နှောင့်ယှက်တာပဲ”

ယန့်စင်းက ကုန်းမအား မထီမဲ့မြင်ကြည့်ကာ...

“ကုန်းမ...ခင်ဗျားက တွေ့ကရာလူခေါ်ပြီး ဒါမင်းတို့ရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ပဲ၊ လာဂါရဝပြုရမယ်လို့ အမိန့်ပေးတိုင်း ကျုပ်တို့က လက်ခံရမှာလားဗျ”

အခြေအနေမှာ တစ်စထက်တစ်စ တင်းမာလာ၏

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၁

ကုန်းမမှာလည်း မည်သို့လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲတင်းမာနေသည်။

ကုန်းမက ရှမ်းကျင်းမှာ သိုင်းပညာ လုံးဝမတတ်မှန်း သိရှိထား၏။

ယခုတွင်မူ ရှမ်းကျင်းက သိုင်းပညာအနည်းငယ်ပြုမှသာ လျှင် ဂိုဏ်းချုပ်တင်မြှောက်ပွဲ ဖြစ်မြောက်မည်ကို ကောင်းစွာ နားလည်လိုက်ရသည်။

သူသည် အတန်ကြာအောင် စကားမပြောနိုင်ပါ။

ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် အကုန်ထုတ်ကာ မည်သို့ဖြေရှင်းရမည်ကို တွေးတောစဉ်းစားနေသည်။

သူ့အနေနှင့် တစ်ခုခု လုပ်ဆောင်ရတော့မည်ကို နားလည်လိုက်လေသည်။

* * *

၁၆၂ ❖ မိုးကျော်သူ

လျှို့ဝှက်သူ

ကျူးစုရီသည် ဤတင်မြှောက်ပွဲအား လာရောက်ခြင်းမှာ
ဟန့်တားဖျက်ဆီးလို၍ဖြစ်သည်။

ယခုမူ ပြဿနာတစ်ခုတည်း မဟုတ်တော့ပါ။

သူ့မျှော်လင့်မထားသော ကိစ္စရပ်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်
ပေါ်လာသည်။

ပထမတစ်ခုမှာ ကုန်းမတင်မြှောက်ထားသည့် ဂိုဏ်းချုပ်
သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက သူ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာသော ရှမ်း
ကျင်းပင် ဖြစ်နေ၏။

ဒုတိယအချက်မှာ သူ မဖျက်ဆီးခင်ကတည်းကပင် အချင်း
ချင်း သဘောထားကွဲလွဲနေသည်။

ကျူးစုရီ အံ့အားသင့်နေခြင်းမှာ ရှမ်းကျင်းသည် မည်
သည့်အကြောင်းကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်အဖြစ် ရောက်လာရပါသနည်း။

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၃

ထိုစဉ် ယန့်စင်း၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“က...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းပေါင်းစုံက ညီအစ်ကို
တွေအားလုံး စိတ်ကျေနပ်အောင် သိုင်းပညာကို တစ်ကွက်နှစ်ကွက်
လောက်ပြပေးပါလို့ အားလုံးရဲ့ကိုယ်စား တောင်းဆိုပါတယ်”

ယန့်စင်း၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် ပရိသတ်အားလုံး လှုပ်
လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

ယန့်စင်း၏ တောင်းဆိုမှုမှာ သဘာဝကျသည်ဟု ထင်မှတ်
ကြသည်။

ဂိုဏ်းပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ကို အုပ်ချုပ်မည့်သူသည် သိုင်း
ပညာတော့ တတ်သင့်သည် မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းပညာမတတ်ဘဲ ဂိုဏ်းများအား သူသည် မည်ကဲ့သို့
အုပ်ချုပ်နိုင်ပါမည်နည်း။

ထိုအချိန်မှာပင်...

ကျူးစုရီက မတ်တတ်ထရပ်လိုက်၏။

“ဒီက မိတ်ဆွေကြီးရဲ့အဆိုကို ကျုပ် ထောက်ခံပါတယ်”

အားလုံးသော ပရိသတ်များသည် ကျူးစုရီထံ အာရုံစိုက်
လာပြန်သည်။

သူ၏မျက်နှာတွင် လှောင်ပြောင်ရိပ်များ အနည်းငယ် စွန်း
ထင်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။

* * *

၁၆၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ရှမ်းကျင်းသည် စုစု အကြောင်းကို ခေါင်းငုံ့၍ ငြိမ်သက်စွာ တွေးတောနေ၏။

ညွှန်းခန်းတစ်ခုလုံး ဆူညံလာသည်ကို သတိပြုမိ၍ ပျံ့လွင့်နေသော အာရုံကို ပြန်လည်စုသည်းလိုက်သည်။

သူ့နားထဲ နောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရသော ကျူးစုရီ၏စကား သံကြောင့် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်စွာ အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကျူးစုရီနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံသွား၏။

ကျူးစုရီ၏ လှောင်ပြောင်သော အပြုံးကြောင့် သူ၏ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။

သူသည် ကျူးစုရီ၏ ခြံဝင်းအတွင်းမှ ပြေးလာစဉ်က တစ်နေ့ သိုင်းအကျော်အမော်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

သူက သိုင်းအကျော်အမော် ဖြစ်မှသာ ကျူးစုရီက သူ၏ သမီးစုစုနှင့် မိမိအား သဘောတူမည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအချိန်မှာပင် ကုန်းမှသည် ကျူးစုရီတို့အား ပြန်လည်ချေပရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ရှမ်းကျင်းက ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

သူသည် တည်ငြိမ်စွာဖြင့် စင်မြင့်ပေါ်မှ ဆင်းကာ ယန်စင်းရှေ့သို့ လျှောက်သွား၏။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့သိုင်းပညာကို စမ်းသပ်ချင်တယ် ဟုတ်လား”

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၅

ယန်စင်းမှာ ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

သူသည် ရှမ်းကျင်းအား ယခုမှ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးခြင်း ဖြစ်၏။

ယန်စင်းသည် ဝံပုလွေကြီးအား ကြည့်လိုက်သည်။

ဝံပုလွေကြီးသည် ရှမ်းကျင်းက သိုင်းပညာ လုံးဝမတတ်သည်ကို ကိုယ်တွေ့သိထား၏။ ထို့ကြောင့် ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ခင်ဗျားရဲ့သိုင်းပညာ..”

သူသည် ပြောရင်းမှ ရှမ်းကျင်းသည် ဆွဲအနားမကြား ဖြစ်သည်ကို သတိရလာသည်။

ယခု ရှမ်းကျင်းက စကားပြောလိုက်သဖြင့် သူက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်ကာ စကားမဆက်နိုင်တော့ပါ။

ရှမ်းကျင်းသည် အေးတိအေးစက်ဖြင့် ယန်စင်းအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့သိုင်းပညာကို စမ်းချင်တယ် ဆိုရင် စိတ်တိုင်းကျစမ်းသပ်ပါ”

အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ယန်စင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူက ရှမ်းကျင်းအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ...

“ကဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သတိထားပါ”

သူက ပြောရင်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ရှမ်းကျင်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

၁၆၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ယန့်စင်းသည် ရှမ်းကျင်း၏ရင်ဝအား လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် တရစပ် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုသိုင်းကွက်သည် အလွန်ရက်စက် ကြမ်းတမ်းသော နောက်ဆုံး အနေအထားရောက်မှသာ ထုတ်သုံးကြသော ဂူတန် ဝိုင်း၏ လျှို့ဝှက်သိုင်းကွက် ဖြစ်၏။

ပရိသတ်များမှာ ယန့်စင်း၏သိုင်းကွက်အား တွေ့မြင်လိုက် လျှင်...

“ဟာ တော်တော်ရက်စက်တဲ့ သိုင်းကွက်ပဲ”

“ရှမ်းကျင်း ရှောင်နိုင်ပါ့မလား”

ထိုသို့ တီးတိုးဝေဖန်နေစဉ်မှာပင်...

“အား”

အော်သံနှင့်အတူ ယန့်စင်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် စင်မြင့် အောက်သို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

“ဟာ”

“ဟင်”

ပရိသတ်များသည် ထင်ထားသည်နှင့် တလွဲစီ ဖြစ်နေ၍ အံ့အားသင့်နေ၏။

ရှမ်းကျင်းသည် စင်မြင့်အောက်သို့ လဲကျသွားသော ယန့် စင်းအား စိတ်မကောင်းစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝံပုလွေကြီးမှာ အလိုအလျောက် နောက်သို့ ဆုတ်မိကာ ရှမ်းကျင်းအား မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၇

အမှတ်တစ်နှင့် အမှတ်နှစ်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ် ယောက် ကြည့်လိုက်၏။

ကုန်းမုမှာလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေသည်။

ကျူးစုရီနှင့် ကိုယ်ရံတော်မှာ ရှမ်းကျင်းအား မျက်တောင် မခတ် ကြည့်နေသည်။

စန်းယုနှင့် ရှောင်ရိမှာလည်း အံ့အားသင့်နေသည်။

တစ်ခန်းလုံးရှိ ပရိသတ်များမှာ ရှမ်းကျင်း၏ သိုင်းကွက်ကို ကောင်းစွာ မမြင်တွေ့လိုက်ပါ။

သို့သော်...

ရှမ်းကျင်းအား စူးစိုက်အကဲခတ်နေကြသော ထိပ်တန်းသိုင်း သမားများ ဖြစ်သော ကျူးစုရီ၊ ရှောင်ရီ၊ ကုန်းမု၊ စန်းယု၊ ဝံပုလွေကြီး နှင့် အမှတ်တစ်တို့က ကောင်းစွာ မြင်တွေ့လိုက်၏။

ရှမ်းကျင်း၏သိုင်းကွက်မှာ လွန်စွာ ရိုးစင်း၏။

သို့သော်...

တန်ပြန်တိုက်ခိုက်သောအခါ အချိန်ကိုက် လှုပ်ရှားမှု အင် အား စသည့် သိုင်းပညာလိုအပ်ချက်များကို အပြောင်းအလဲ အသုံး ပြုရာတွင် ဆန်းပြား၍ အားမာန်ပါလှသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူတို့သည် မြင်ရုံသာ မြင်လိုက်ရသော်လည်း ထိုသိုင်းကွက် အား အတိအကျသိသူမှာ သုံးဦးသာ ရှိ၏။

ကျူးစုရီ၊ ကုန်းမုနှင့် ဝံပုလွေကြီးတို့ပင် ဖြစ်သည်။

ရှမ်းကျင်း တိုက်ခိုက်လိုက်သော သိုင်းကွက်မှာ ‘ဗေဒါသိန်’

၁၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ကွက်' ဖြစ်သည်။

ထိုသိုင်းကွက်မှာ အရှေ့ကျွန်းမှ အညတရသိုင်းသမားက တီထွင်လိုက်သော သိုင်းကွက်များထဲမှ တစ်ကွက် ဖြစ်သည်။

ထိုသိုင်းကွက်များ ပျောက်ဆုံးနေသည်မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ကြာပြီ ဖြစ်၍ သိုင်းကွက်တတ်မြောက်သူ မဆိုနှင့် သိုင်းကွက်အမည် သိသူကိုပင် အလွန်ရှား၏။

ထိုသိုင်းကွက်အား တီထွင်သူသည် သိုင်းကွက်၏ရက်စက်မှုကြောင့် အခြားလူများအား မဖွင့်ဟဘဲ သမီးနှင့် သမက်ကိုသာ ပေးခဲ့၏။

ထိုသမီးနှင့် သမက်မှာ ချင်းလွှဲတို့ ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်သည်ကို မည်သူကမျှ မသိပါချေ။

* * *

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

ကုန်းမုသည် ဝံပုလွေကြီးအား ကြည့်ကာ...

“ကဲ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို စမ်းသပ်ချင်တဲ့လူ ရှိရင် ထွက်လာပါ”

ဟု စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ဝံပုလွေကြီးသည် အခြေအနေအား ကျင့်သုံးတတ်သူပီပီရှမ်းကျင်း ရွှေတွင် ခူးထောက်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ဝံပုလွေဂိုဏ်းရဲ့ကိုယ်စား ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဂါရဝပြုပါတယ်”

ထို့နောက် ကျန်ဂိုဏ်းများကလည်း အသီးသီး ဂါရဝပြုလိုက်ကြသည်။

ကုန်းမုသည် သူ၏အကြံအစည် အထမြောက်သဖြင့် လွန်စွာ ကျေနပ်ဝမ်းသာနေပေတော့သည်။

* * *

၁၇၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ကုန်းမုသည် ရောက်ရှိလာသော ပရိသတ်များအား ညစာစားပွဲဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေး၏။

တစ်ခန်းလုံး ဆုဆူညံညံ ပြန်ဖြစ်လာသည်။

ရှမ်းကျင်း၏သိုင်းတစ်ကွက်အား ချီးကျူးဝေဖန်နေကြ၏။

ရုတ်တရက်...

ကျူးစုရီက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကြွရောက်လာကြတဲ့ မိတ်ဆွေများခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့အလွန်ပဲ ဝမ်းသာလှပါတယ်။ မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရှမ်း ကျင်းကို အရက်တစ်ခွက်နဲ့ ဂုဏ်ပြုပါတယ်”

ပြောရင်း အရက်အား သောက်ချလိုက်၏။

ရှမ်းကျင်းကလည်း...

“အဘကျူးစုရီ ကျန်းမာပါစေ”

ဟု ဆုတောင်းကာ အရက်အား မေ့သောက်လိုက်သည်။

ကုန်းမုသည် ကျူးစုရီနှင့် ရှမ်းကျင်းမှာ လွန်စွာ သိက္ခာရင်းနှီးနေသည်ကို ရိပ်မိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက ကျူးစုရီ အနီးသို့ လျှောက်လာကာ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်...

“ကျူးစုရီ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ သိက္ခာရင်းဖူးတယ် ဟုတ်လား”

ကျူးစုရီက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသော မျက်နှာဖြင့် ပြုံးကာ...

“သိက္ခာရင်းရုံတင် ဘယ်ကမလဲ၊ သူ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျုပ်

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

က ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တာဗျ”

ကုန်းမုသည် ထိုစကားကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွား၏။

မိမိရွေးချယ် တင်မြှောက်သည့် လူသည် ရန်သူနှင့် ကျေးဇူးမကင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၍ မိမိ၏အကြံအစည်များ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်လာ၏။

သို့သော်...

သူက ဟန်မပျက်ပင် ပြုံးကာ...

“ဟင် ဒါဆို ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျ”

သူက ပြောရင်း အပေါက်ဝဘက်သို့ မသိမသာ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အခန်းအပြင်သို့ လှမ်းထွက်ကာ ပုန်းအောင်းခိုင်းထားသော ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်အား ပြောလိုက်သည်။

“မင်း သုံးရက်အတွင်း ကျူးစုရီနဲ့ ရှမ်းကျင်း အကြောင်းကို သေချာစုံစမ်းခွဲ”

သူက မှာကြားပြီး ခန်းမထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကာ နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ချလိုက်၏။

မကြာမီ...

ဗျောက်အိုးဖောက်သံများ၊ ခရာသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်...

“အခုအချိန်ကစပြီး တောင်ပိုင်းမဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ် တင်

၁၇၂ ❖ မိုးကျော်သူ

မြောက်ပွဲ အခမ်းအနား အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာအပ်ပါတယ်”

* * *

“ဖိုမစားမောင်နှံရဲ့သား ဟုတ်လား”

တိတ်ဆိတ်သော အခန်းထဲတွင် ကုန်းမု၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကိုယ်ရံတော်က...

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှမ်းကျင်းက ကျူးစုရီ ဆီမှာ သိုင်းပညာ ရှစ်နှစ်တိတိ သင်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှ မတတ်ခဲ့ပါဘူး”

ကုန်းမု မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဟုတ်ပါ့မလား၊ ရှမ်းကျင်းဟာ သိုင်းပညာကို လျှို့ဝှက်ထားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

သူက ရှမ်းကျင်းအား အထင်မသေးရဲသဖြင့် ထိုသို့ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ကိုယ်ရံတော်က တစ်စုံတစ်ခုအား သတိရလှာဟန်ဖြင့်...

“ဆရာ၊ မနေ့က လုံခြုံရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တစ်ရွာလုံးကို လှည့်ပတ်စစ်ဆေးခဲ့ပါတယ်၊ ပေဝါးကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး နေတဲ့ အိမ်အနားမှာ တွေ့လိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အသက် မရှိတော့ဘူး”

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၃

ကုန်းမု အံ့သြသင့်သွားသည်။

“ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် သူ့လာမယ်ဆိုပြီး မလာတာကိုး၊ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ”

ကိုယ်ရံတော်က...

“ဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ထူးခြားတာက သူ မသေခင်မှာ မြေပေါ် စာရေးခဲ့တယ်”

ကုန်းမုက လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားလာ၏။

“ဘာစာလဲ”

“သိုင်းကွက် တစ်ကွက်တည်းသာတဲ့”

သူသည် ထိုစာ၏အဓိပ္ပါယ်အား နားလည်လိုက်သည်။

“အင်း ပေဝါးဟာ သေတဲ့အထိ သတင်းရောင်းဖို့ မမေ့ဘူးကိုး”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

* * *

သက်သေ

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ရှမ်းကျင်းသည် မဟာမိတ်ဂိုဏ်းချုပ် နေရာကို တာဝန်ယူကာ ရှောင်ရန်နှင့် တိုင်ပင်၍ အုပ်ချုပ်လေသည်။

ဂိုဏ်းသားအားလုံး၊ ဂိုဏ်းအသီးသီး လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းများ၊ လမ်းညွှန်ချက်များ ရေးဆွဲကာ အုပ်ချုပ်၏။

ညအချိန်တွင် စမ်းချောင်းနံဘေးသို့ သွားရောက်ကာ ချင်းလျှံတို့ ဇနီးမောင်နှံထံတွင် သိုင်းပညာသင်ကြားရသည်။

သို့နှင့် တစ်နှစ်ပြည့်မြောက်သောအခါ ရှမ်းကျင်း၏ သိုင်းပညာမှာ တစ်နေ့တခြား ပိုမိုတိုးတက်လာ၏။

သို့သော် သူ၏သိုင်းပညာအဆင့် မည်သည့်အဆင့်တွင် ရှိနေသည်ကို ရှမ်းကျင်းကိုယ်တိုင်ပင် မသိပါ။

ကောက်ကျင်းနယ်ရှိ ဂိုဏ်းပေါင်းစုံမှာလည်း ယခင်ကဲ့သို့ သတ်ဖြတ်ကြ၊ လုယက်ကြနှင့် ဒုစရိုက်မှုများ မလုပ်ကြတော့ပါ။

ရှမ်းကျင်း၏ဦးဆောင်မှုဖြင့် တိုင်းရေးပြည်ရေး၊ ပြည်သူလူထုရေးဘက်သို့ ဦးတည်လုပ်ဆောင်လာကြ၏။

ယခင်က နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားသော ကောက်ကျင်းနယ်ရှိ ဂိုဏ်းများမှာ ယခုအခါ နေပြည်တော်ကပင် အရေးတယူ ပြုလာရ၏။

ယခင် ရှမ်းကျင်းအား အထင်မကြီးကြသော လူများသည် ယခုအခါ ရှမ်းကျင်း၏ဦးဆောင်မှုဖြင့် လူဝင်ဆန္ဒလာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာကျေနပ်ကြသည်။

ထို့ပြင် နေပြည်တော်မှ လုံးဝအထင်မကြီးသော ကောက်ကျင်းနယ် ဂိုဏ်းများမှာ ယခုအခါ ချီးကျူးခံရပြီ ဖြစ်၍ လွန်စွာ ဝမ်းသာနေ၏။

ရှမ်းကျင်းအား ပို၍ ရှိသေလေးစားချစ်ခင်ကာ ရှမ်းကျင်း၏ အမိန့်အား လိုက်နာကြသည်။

ကုန်းမှကိုယ်တိုင်ပင် ရှမ်းကျင်းအား လေးစားချစ်ခင်လာ၏။ ထိုကဲ့သို့ ဂိုဏ်းချုပ်မျိုး ရှာနိုင်သဖြင့် သူ့ကိုယ်သူလည်း ဂုဏ်ယူသည်။

ယခုလည်း ဧည့်ခန်းမထဲရှိ စားသောက်ပွဲတွင် ကုန်းမှသည် ရှမ်းကျင်းနှင့် စားပွဲတစ်ခုတည်းတွင် ထိုင်ကာ...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျူးစုရီဆီမှာ သိုင်းပညာ ရှစ်နှစ်တိတိ

www.burmeseclassic.com

၁၇၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သင်ကြားဖူးတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား”

ရှမ်းကျင်းက...

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ သိုင်းပညာက မိုးကြိုးလက်ဝါး ကျူးစုရီက သင်ပေးလိုက်တာလား”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို ရှစ်နှစ်လုံးလုံး စိတ်ရှည် ရှည်နဲ့ သင်ပေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ဉာဏ်ထိုင်းလွန်းလို့ မတတ်ခဲ့ပါဘူး”

ကုန်းမုက ပြုံးလိုက်၏။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဉာဏ်မထိုင်းပါဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အခု သင်နေရတဲ့ သိုင်းပညာကို အချိန် ဘယ်လောက်ကြာအောင် သင်ခဲ့ရ သလဲ”

ရှမ်းကျင်း ဝိုင်သွားလေသည်။

သူသည် ကျူးစုရီထံတွင် ရှစ်နှစ် သင်ကြားခဲ့ရသော်လည်း ဘာမှ တတ်မြောက်ခြင်း မရှိပါ။

ယခုမူ ချင်းလျှံတို့ဇနီးမောင်နှံက အချိန်တိုတိုနှင့် သင်ကြား ပေးသော သိုင်းကွက်များကို သူလျင်လျင်မြန်မြန်ပင် တတ်မြောက်ခဲ့ ၏။

သူတတ်မြောက်ခဲ့သည့် သိုင်းကွက်များမှာ အမှန်တကယ် အစွမ်းထက်သည်ကိုလည်း သူကိုယ်တိုင် သိခဲ့ရ၏။

သူသည် ယခင်ကနှင့် ယခု ဘာများ ကွာခြားနေပါသနည်း။

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

ကုန်းမုသည် ရှမ်းကျင်းက ငေးဝိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အမှန်တော့ ဉာဏ်ထိုင်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊

ကျူးစုရီက မသင်ပေးချင်လို့ပါ”

“သူသင်ပေးပါတယ်”

“သူက သင်ပေးတယ်လို့ အမည်ခံတာပါ၊ အမှန်တော့ သူ က တတ်မြောက်အောင် သင်ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ရှမ်းကျင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

ကုန်းမုက...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့က သိုင်းပညာတတ်မြောက်ရင် သူ့ကို ကလွဲစားချေမှာ စိုးရိမ်လို့ပေါ့ဗျ”

“ဗျာ”

ရှမ်းကျင်းက အမှန်တကယ်ပင် အံ့အားသင့်သွား၏။

“ခင်ဗျား ဘာကို ပြောချင်တာလဲ”

ကုန်းမုက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတိကာ...

“အမှန်တော့ ဒီကိစ္စတွေကို ကျုပ်သိထားတာ မကြာသေး ပါဘူး၊ တစ်ချိန်က အာမခံဌာနတွေကို လုယက်သတ်ဖြတ်တဲ့ မျက်နှာ ဖုံးစွပ် လူသတ်သမားဆိုတာ အမှန်တော့ မိုးကြိုးလက်ဝါး ကျူးစုရီ ပါပဲ၊ သူဟာ သူ့ရဲ့ ငွေကြယ်အာမခံဌာန နယ်မြေတွေကို ချဲ့ထွင်ချင် လို့ သူ့ပြိုင်ဘက် အာမခံဌာနတွေကို လိုက်ရှင်းနေတာပါ၊ တစ်ဖက် ကလဲ ဒီကိစ္စ သူ့ကို သံသယ မဝင်အောင် သေဆုံးသွားတဲ့ အရာခံ

၁၇၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ဌာနရဲ့ သားသမီးတွေကို ခေါ်ယူမွေးစားထားပြီး သိုင်းပညာသင်ပေး
တယ်လို့ အမည်ခံခဲ့ပါတယ်။ မသိတဲ့ လူတွေကတော့ သူ့ကို သူတော်
ကောင်းလို့ ထင်ကြတယ်။ အမှန်တော့ သူက အချို့ကလေးတွေက
လွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ သိုင်းပညာ မသင်ပေးပါဘူး။”

ရှမ်းကျင်းသည် ကုန်းမှ ရှင်းပြချက်များအား နားထောင်ပြီး
နောက် စိတ်ထဲရှုပ်ထွေးလာသည်။

သူက သက်ပြင်း အကြိမ်ကြိမ်ချလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ညည်းညူလိုက်၏။

အမှန်တော့ သူသည် ကုန်းမှ၏စကားကို တစ်ဝက်ယုံကာ
တစ်ဝက်ကို သံသယ ဝင်နေ၏။

ဤသည်ကို ရိပ်မိလိုက်သော ကုန်းမှက အနီးရှိ အနက်
ရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူအား...

“သူတို့ကို သီးသန့်အခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့”

သူက ပြောရင်း ရှမ်းကျင်းအား...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သီးသန့်ခန်းထဲမှာ စကားပြောရအောင်”

* * *

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၉

ရှမ်းကျင်းနှင့် ကုန်းမှသည် အခန်းတံခါးအား စိုက်ကြည့်နေ
သည်။

“ဒေါက်..ဒေါက်”

ကုန်းမှ၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်သွားကာ...

“ဝင်ခဲ့”

သူ၏အသံဆုံးသည်နှင့် အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ လူနှစ်ယောက်
ဝင်လာသည်။

ရှမ်းကျင်းသည် ဝင်လာသူနှစ်ယောက်အား ကြည့်ကာ အံ့
အားသင့်သွားသည်။

ရှမ်းကျင်းသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့်...

“ဦးလေးလုံထင်း၊ ညီမလေးလုံမေ”

ဝင်လာသူနှစ်ယောက်မှာ ရှမ်းကျင်းက ထိုသို့ အော်ပြော
လိုက်သဖြင့် သူတို့ နားကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။

ရှမ်းကျင်းက လုံထင်းအား ကြည့်ကာ...

“ဦးလေး ကျွန်တော်ရှမ်းကျင်းလေ”

လုံထင်းက ထိုအခါမှပင်...

“မှတ်မိပါတယ်ကွာ၊ မင်းကို တွေ့တုန်းက ဆွံ့အနားမကြား
ဆိုတော့ အခုလို တွေ့တော့ အံ့သြသွားတာပါ”

လုံမေက...

“အစ်ကို အခုလို ပုံစံနဲ့ဆိုတော့ အရင်တုန်းက ကျွန်မတို့
တွေ့ခဲ့တဲ့ ရှမ်းကျင်းနဲ့ တခြားစီပါပဲ။ အစ်ကိုအတွက် ကျွန်မသိပ်ဝမ်း

၁၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

သာပါတယ်ရှင်”

ရှမ်းကျင်းသည် လုံထင်းတို့သားအဖအား နေရာထိုင်ခင်း ပေးလိုက်၏။

ကုန်းမုက...

“ကဲ မိတ်ဆွေကြီး အဖြစ်မှန်ကို ရဲရဲသာ ပြောလိုက်ပါ”

ရှမ်းကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဖေဖေတို့ ကိစ္စမှာ ဦးလေးက မျက်မြင် သက်သေဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်” လုံမေက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အင်း မင်းက ဖိုမောင်းမောင်နဲ့ရဲ့သားဆိုတာ မကြာခင်ကမှ ငါသိခဲ့ရတာ၊ သူတို့ရဲ့အမှုကို အမှန်အတိုင်း ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးဖို့ သူတို့ အလောင်းတွေ ရှေ့မှာ ငါသစ္စာဆိုခဲ့တယ်”

လုံထင်းသည် ရှမ်းကျင်း၏မျက်နှာအား တစ်ချက်စိုက်ကြည့် ကာ...

“လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်လောက်ကပေါ့”

ဟု အစချီကာ အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်များကို ပြောပြလိုက်လေ တော့သည်။

* * *

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(၃-သိမ်း) ❖ ၁၈၁

လုံထင်း၏စကားဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ရှမ်းကျင်း၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များ စီးကျလာ သည်။

သူသည် ယခုမှပင် ကျူးစုရီသည် မိမိအား အဘယ်ကြောင့် သိုင်းပညာ မသင်ပေးသည်ကို နားလည်သဘောပေါက်လာ၏။

သူက သက်ပြင်းရှိလိုက်သည်။

မျက်လုံးထဲတွင် စုစု၏မျက်နှာ ပေါ်လာသည်။

ထိုစဉ် ကုန်းမုက ခံပြင်းစွာဖြင့်...

“ကျူးစုရီရဲ့ အကြောင်းကို ကျုပ်သိထားတာ ကြာပါပြီ၊ ဒါ ပေမယ့် အားလုံးအမြင်မှာ ကျုပ်တို့က လူဆိုး၊ သူက လူကောင်းဆို တော့ ဘယ်လိုမှ အပြစ်တင်လို့ မရဘူးပေါ့၊ အခုတော့ သူ့ရဲ့ ယုတ် မာမှုကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိအောင် ကြေညာရမယ်၊ ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီးရဲ့ကိစ္စက ကျုပ်တို့ ကိစ္စပဲ၊ ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ မိဘ တွေအတွက် လက်စားချေရမယ်”

ထိုစဉ် အခန်းတွင်းသို့ ရှောင်ရီ လှမ်းဝင်လာ၏။

ရှမ်းကျင်းက ရှောင်ရီအား တွေ့လိုက်သည်နှင့်...

“ရှောင်ရီ၊ သူတို့က မင်းလိုပဲ ငါ့ကိုဘဝတုန်းက ကျေးဇူး ရှင်တွေပါ၊ သူတို့ကို အခန်းစီစဉ်ပေးပြီး လိုလေသေးမရှိ စောင့်ရှောက် ပေးပါ”

ရှောင်ရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ရှမ်းကျင်းသည် လုံထင်းအား အရှိအသေပေးကာ...

၁၈၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျွန်တော့်ကိစ္စကို ပြီးဆုံးတဲ့အထိ ကူညီပေးပါ ဦးလေးရယ်”

လုံထင်းက...

“စိတ်ချပါကွာ၊ တစ်ချိန်က ဖိုမေးမောင်နှံရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ငါ့အပေါ်မှာ ရှိနေပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကို ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလား ပါဝင်ချင်ပါတယ်”

သူတို့သည် နှုတ်ဆက်ကာ ရှောင်ရိ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

* * *

ရှမ်းကျင်းနှင့် ကုန်းမုသည် ကိုယ်စီ ငြိမ်သက်နေ၏။

တစ်ခဏကြာမှ ကုန်းမုက...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသာ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပါစရာ မလိုပါဘူး၊ ဂိုဏ်းပေါင်းစုံက ခေါင်းဆောင်တွေကို ခေါ်ယူ ဆွေးနွေးပြီး ကျူးစုရီကို စာရင်းရှင်းလိုက်ပါ့မယ်”

ရှမ်းကျင်းက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော်နဲ့ အဘကျူးစုရီရဲ့ ကိစ္စပါ၊ ဦးလေးကုန်းမုတို့ကို ဒုက္ခပေးချင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပါ့မယ်”

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ကြည့်ရတာ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ခု

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၃

ခု ဖြစ်နေသလိုပဲ၊ ကျုပ်တို့ကို အားမနာပါနဲ့”

ရှမ်းကျင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဦးလေးကို မပြောနိုင်တာ အားနာပါတယ်”

ကုန်းမုက...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဒီကိစ္စမှာ စုစုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်နေလားဗျ”

ရှမ်းကျင်း အံ့သြသင့်သွားကာ...

“ဦးလေးကျင်းမုက ဒီကိစ္စတွေပါ သိထားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် အမှန်ပဲပြောပါတော့မယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ အဘကျူးစုရီရဲ့သမီး စုစုနဲ့ မေတ္တာမျှနေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အဘကျူးစုရီဟာ ကျွန်တော့်မိဘကို သတ်တဲ့ ရန်သူ ဖြစ်နေတော့...”

သူက စကားကို ရပ်လိုက်သည်။

ကုန်းမုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မသိသေးတာ ရှိတယ်၊ အဲဒါ စုစုက မွေးစားခံရသူပါ၊ သူ့ရဲ့ဖခင်အရင်းက တစ်ချိန်က အာမခံဌာနမှာ ကျော်ကြားတဲ့ နဂါးကြိုးဝှေးပါပဲ”

“တကယ်..တကယ် ပြောတာလား”

ရှမ်းကျင်းက အားရဝမ်းသာစွာ မေးလိုက်၏။

ကုန်းမု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တကယ်ပါ”

၁၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ရှမ်းကျင်းက ပြုံးကာ...

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွားပြီ၊ ကျွန်တော် အဘကျူး

စုရီကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် ရင်ဆိုင်နိုင်ပြီ”

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ယောက်တည်း သွားမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျုပ်လိုက်ခဲ့ပါရစေ”

ထိုစဉ် အခန်းအပြင်မှ ဝင်လာကာ စကားတစ်စွန်းတစ်စ

ကြားလိုက်ရသော ရှောင်ရိက...

“ငါလဲ လိုက်မှာပေါ့၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းတော့ မလွှတ်နိုင်ဘူး”

ရှမ်းကျင်းက ပြုံးကာ...

“အဘကုန်းမုန့် ရှောင်ရိရဲ့ စေတနာကို ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စအတွက်နဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့ ကာကွယ်ရေး လစ်ဟင်းမှုကို ကျွန်တော်လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောတာကို နားလည်နိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

“နားလည်ပါတယ်”

ရှမ်းကျင်းက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ ဒီလိုဆိုရင် ဦးလေးကုန်းမုက အဘကျူးစုရီဆီကို စာတစ်စောင်ပို့ပေးပါ၊ လာမယ့် လပြည့်နေ့ညမှ မင်းကြိုးမြို့ရဲ့ တောင်ပိုင်းသွားတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ တစ်ချိန်က ဖိုမဓားမောင်နဲ့ရဲ့ကိစ္စ ရှင်းချင်လို့ ကျွန်တော်က နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ချင်တယ်၊ ကြုံခဲ့ပါလို့

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၅

အကြောင်းကြားပေးပါဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

* * *

လပြည့်ည...။

ဆောင်းကုန်ခါနီး ဖြစ်၍ အအေးဓာတ်က လွန်ကဲနေသည်။

လပြည့်ည ဖြစ်သော်လည်း တိမ်မြူများ ဖုံးကွယ်နေသဖြင့်

လမင်းကြီး ပျောက်ကွယ်နေ၏။

နှင်းမှုန်များသည် ဇာပဝါပါးအုပ်ထားသည့်အလား မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး ဝေဝါးနေသည်။

မင်းကြိုးမြို့...။

မင်းကြိုးမြို့သည် နေ့အခါတွင် ကုန်သွယ်သူများနှင့် စည်ကားသလောက် ယခုလို အအေးလွန်ကဲသည့် ညအချိန်တွင်မူ အကြောင်းမရှိဘဲ လမ်းပေါ်မထွက်ကြပါ။

သို့သော် မြို့တောင်ပိုင်းသို့သွားရာ လမ်းပေါ်တွင် မြင်းတစ်ကောင် အရှိန်ဖြင့် ပြေးလွှားနေ၏။

မြင်းပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူငယ်တစ်ယောက် လိုက်ပါလာသည်။

ရှမ်းကျင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် တောင်ပိုင်းသွားသည့် လမ်းမတစ်နေရာတွင် မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်၏။

၁၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ခေါင်းပေါ်မှ နှင်းကာခမောက်ကို နောက်သို့ လှန်ချလိုက်သည်။ ရှမ်းကျင်းသည် တစ်ချိန်က ဤနေရာတွင် ကျဆုံးသွားသော မိဘနှစ်ပါးအား ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

သူက ပတ်ဝန်းကျင်အား သတိထားနေသည်။
မကြာပါချေ။ မြင်းခွာသံများ ကြားလိုက်ရသည်။
ကျူးစုရီ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် မြင်းကို အရှိန်လျှော့ကာ ရှမ်းကျင်းရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်၏။

ရှမ်းကျင်းသည် မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။
ကျူးစုရီကလည်း မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။
ရှမ်းကျင်းက ပြုံး၍...

“အဘကျူးစုရီ နေကောင်းရဲ့နော်”

ကျူးစုရီက သူ့အား စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်းက ငါ့ကို ဖိုမစားနှစ်လက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးချင်လို့ ဟုတ်လား”

ရှမ်းကျင်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားလျှင် မိမိဘက်က ရှုံးနိမ့်မည်ကို နားလည်ထားသည်။

သူက စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျှော့ချထားကာ...

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ ပထမ ပြောချင်တာက ကျွန်တော့်ကို ရှစ်နှစ်ကြာ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မိဘ အသတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော့်မှာ

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၇

တာဝန် ရှိပါတယ်”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းက ငါ့ကို မင်းမိဘအတွက် လက်စားချေမယ်ပေါ့”

ရှမ်းကျင်းက အဖြေမပေးဘဲ...

“အဘကျူးစုရီက ကျွန်တော့်မိဘတွေနဲ့ ရန်ငြိုး ရှိသလားဆိုတာ သိချင်ပါတယ်”

ကျူးစုရီက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါ မင်းကို အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောတော့မယ်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ငါဟာ အာမခံဌာန နယ်မြေတွေ အားလုံးကို လွှမ်းမိုးချင်တဲ့ လောဘတက်လာတယ်၊ အထူးသဖြင့် အာမခံဌာနလုပ်ငန်း မလုပ်ခင် သိုင်းလောကသားအဖြစ် မခံယူခင်ကတည်းက ငါ့ကို အဖက်မလုပ်ခဲ့တဲ့ မင်းအဖေကိုလဲ အညှိုးထားမိတယ်၊ ဒါတွေကို အခုအချိန်မှာ တကယ် နောင်တရနေပါပြီ၊ ငါ နောင်တရပေမယ့်လဲ အချိန်တွေ နောက်ကျနေပြီဆိုတာ သိပါတယ်၊ တစ်ခုတော့ သတိပေးမယ်၊ ဒီကိစ္စတွေကို မင်းသိသွားတဲ့နောက် အေးအေးဆေးဆေး လှည့်ပြန်သွားပါ၊ ရှေ့ မင်းမိဘရဲ့ပစ္စည်း ပြန်ယူပါ”

သူက ပြောပြီး ဓားအိမ်မပါသော ဓားနှစ်လက် ထုတ်ပေးလိုက်၏။ အမှောင်ထုထဲတွင် ဓားတစ်ချောင်းမှာ စိမ်းဖန့်ဖန့် အရောင်ရှိပြီး တစ်ချောင်းမှာ ပြာလဲ့လဲ့ အရောင်သမ်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

* * *

၁၈၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ကလဲ့စား

ရှမ်းကျင်းသည် ထိုဓားနှစ်လက်မှာ မိဘနှစ်ပါးတို့ ကိုယ်နှင့်
မကွာ ဆောင်ထားသော ဖိုမဓား ဖြစ်သည်ကို မှတ်မိလိုက်၏။

သူသည် ဓားနှစ်လက်အား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် မိဘ
နှစ်ပါးအား မြင်ယောင်လာသည်။

သူသည် ဓားနှစ်လက်အား တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“အဘကျူးစုရီ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဖိုမဓားမောင်နှံရဲ့ မျိုးဆက်
ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့...”

ကျူးစုရီက ကြားဖြတ်၍ အော်ငေါက်လိုက်သည်။

“ရှမ်းကျင်း၊ မင်းစိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့၊ မင်းရဲ့သိုင်းပညာဟာ
ငါ့ကို ဘယ်လိုမှ မနိုင်သေးဘူးဆိုတာ နားလည်ထားစမ်းပါ”

ရှမ်းကျင်းသည် စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်၏။

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၉

သူသည် ဓားနှစ်လက်အား ခါးတွင် တစ်ဖက်စီ ချိတ်ထား
လိုက်သည်။

သူသည် ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးကာ...

“အဘကျူးစုရီ၊ ဒီကိစ္စကို ဖြေရှင်းရမယ့် တာဝန် ကျွန်တော့်
မှာ ရှိပါတယ်၊ ဒီတော့ ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ပေးပါ၊ အရှုံးအနိုင်ကိုတော့ လုပ်
ဆောင်ချက်က အဖြေပေးပါလိမ့်မယ်”

သူ၏အသံမှာ တိုးညှင်းသော်လည်း ပြတ်သားလှ၏။

ကျူးစုရီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ ခံစားချက်ကို နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

“ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ လာတာပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ပြောလို့ မရရင်တော့ မင်းသဘောပဲ”

ကျူးစုရီသည် ပြောပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ
သည်။

* * *

၁၉၀ ❖ မိုးကျော်သူ

လမ်းမအလယ်တွင် ရှမ်းကျင်းနှင့် ကျူးစုရီသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေ၏။

“ယား”

ကျူးစုရီက ညာသံပေးကာ သူ၏ကျော်ကြားသော မိုးကြိုးလက်ဝါးသိုင်း၏ ပထမဆုံး အကွက်ဖြင့် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ရှမ်းကျင်းသည် ချင်းလျှံတို့ဇနီးမောင်နှံ သင်ကြားပေးသည့် အတိုင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျူးစုရီသည် ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည့် ပထမ တိုက်ကွက်ကို ချေဖျက်နိုင်သည့်အတွက် ရှမ်းကျင်းအား ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောမထားဝံ့တော့ပါ။

* * *

ကျူးစုရီ၏ အကျော်ကြားဆုံး အလျှို့ဝှက်ဆုံး သိုင်းကွက်မှာ ရှစ်ကွက်သာ ရှိ၏။

သူ၏သိုင်းကွက် လေးကွက်ကိုပင် ခုခံနိုင်သူ မရှိပေ။

သူ၏သိုင်းကွက်များမှာ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် ပို၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ပြင်းထန်နေ၏။

ရှမ်းကျင်း၏သိုင်းကွက်များမှာ ကျူးစုရီ၏သိုင်းကွက်အား တမင်ချေဖျက်ရန် တီထွင်ထားသည့် သိုင်းကွက်နှင့် တူလှသည်။

ယခု သူသည် ကျူးစုရီ၏သိုင်းကွက် လေးကွက်ကို ကောင်း

ရာဇဝင်ရန်ကြွေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၁

စွာ ခုခံနိုင်ခဲ့၏။

ကျူးစုရီသည် မိမိ သိုင်းကွက် လေးကွက်အား ခုခံနိုင်သဖြင့် ရှမ်းကျင်းအား လွန်စွာ အံ့အားသင့်လာသည်။

သူ့အနေနှင့် ဤမျှ တိုတောင်းသော အချိန်အတွင်း ရှမ်းကျင်း၏ သိုင်းပညာမှာ ဤမျှအထိ တိုးတက်လာမည်ဟု ထင်မှတ်မထားပါ။

သူသည် ဒေါသနှင့်အတူ ရှမ်းကျင်းအား အသေသတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူသည် နံပါတ်ငါးနှင့် နံပါတ်ခြောက် သိုင်းကွက်ကို တစ်ဆက်တည်း ဖော်ထုတ်လိုက်သည်။

သို့သော်...

သူ၏အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သိုင်းကွက်နှစ်ခုမှာ ရှမ်းကျင်းအား မည်သို့မျှ အန္တရာယ် မပြုနိုင်ပါ။

ကျူးစုရီသည် သိုင်းကွက်နှစ်ကွက်သာ ကျန်တော့၏။

သူ၏မိုးကြိုးလက်ဝါးသိုင်းကွက်များမှာ အတွင်းအားကို အဓိကထား အသုံးပြု၍ ရသဖြင့် ကျူးစုရီ၏နဖူးတွင် ချွေးများ ရွဲနစ်နေ၏။

သူ၏စိတ်ထဲတွင်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မပေါ်ပေါက်ဖူးသော ကြောက်ရွံ့စိတ်ကို ခံစားလိုက်မိသည်။

ရှမ်းကျင်း၏ အချိန်တိုတိုနှင့် တတ်မြောက်ခဲ့သော သိုင်းကွက်များကိုလည်း အံ့အားသင့်နေမိ၏။

၁၉၂ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် သတ္တမသိုင်းကွက်ကို ဖော်ထုတ်ပြီးသည်နှင့်
နောက်ဆုံး သိုင်းကွက် ဖြစ်သော 'ဝိညာဉ်နုတ်လက်ဝါး'ကို ဖော်ထုတ်
ရန်သာ ကျန်တော့သည်။

ယင်းသိုင်းကွက်မှာ အတွင်းအား အလွန်သုံးရသော သိုင်း
ကွက် ဖြစ်၏။

ယင်းသိုင်းကွက်အား ဖော်ထုတ်တိုက်ခိုက်လျှင် ရန်သူကိုယ်
သာမက မိမိကိုယ်တိုင်ပါ ဒုက္ခရောက်နိုင်၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ထိုသိုင်းကွက်အား မည်သည့်အခါမျှ
မသုံးပါ။

ထိုကဲ့သို့ ထုတ်သုံးရမည့် ရန်သူလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ
ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိပါ။

ယခု သူသည် ထိုသိုင်းကွက်အား ထုတ်သုံးရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

* * *

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၃

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မဲတိတ်ဆိတ်လာ၏။

ကျူးစုရီ၏မျက်နှာမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင်ပင်
တင်းမာခက်ထန်နေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် အမှောင်ထဲတွင် စူးရှတောက်ပနေ
သည်။

သူ၏ငယ်ထိပ်တွင်လည်း အငွေ့များက တထောင်းထောင်း
ထနေသည်။

အလွန်အေးချမ်းသော အချိန်တွင် ကျူးစုရီ၏တစ်ကိုယ်လုံး
ချွေးများ စိုရွဲနေ၏။

သူသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်အား လေထဲတွင် ဖြန့်ချလိုက်
သည်။

ထို့နောက် ရှမ်းကျင်း၏ရင်ဝသို့ လည်းကောင်း၊ လည်
ချောင်းသို့ လည်းကောင်း ရိုက်ချတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုအား ရှောင်ရှားမှု မပြုဘဲ ရန်သူအား အမိ
အရ အသေသတ်ရန် ရည်ရွယ်၏။

အကယ်၍ ရန်သူက လက်ဦးလျှင် သေဆုံးမည်မှာ မလွဲ
ပေ။

ရှမ်းကျင်းသည် ကျူးစုရီ၏သိုင်းကွက်ခင်းပုံအား တွေ့မြင်
လိုက်သည်နှင့် ထိတ်လန့်သွား၏။

သူသည် ကျူးစုရီ၏လက်ချောင်းများကို ရှောင်တိမ်းရန်
မလွယ်ကူပါ။

၁၉၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုနည်းတူ သူ၏လက်ဝါးနှင့် လက်သီးသည် ကျူးစုရီ၏ရင်
ဘတ်နှင့် ငယ်ထိပ်အား ဦးတည်ထားသော်လည်း ကျူးစုရီက
မရှောင်ပါ။

ကျူးစုရီသည် သူ၏တိုက်ကွက်ကိုသာ အာရုံထားနေ၏။

ကျူးစုရီ၏လက်ချောင်းများသည် ရှမ်းကျင်း၏လည်ဖြိုသို့
လည်းကောင်း၊ ရှမ်းကျင်း၏လက်ဝါးစောင်းသည် ကျူးစုရီ၏ငယ်ထိပ်
သို့လည်းကောင်း ပြိုင်တူ ကျရောက်သွားသည်။

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်သံသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
သို့ ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

အသံနှင့်အတူ ကျူးစုရီ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပေါ်သို့ လဲ
ကျသွားလေသည်။

ရှမ်းကျင်းသည် ကျူးစုရီအား ကြည့်ကာ ကြောင်အမ်းအမ်း
ဖြစ်သွားသည်။

ကျူးစုရီ၏လက်ချောင်းများ မိမိနှင့် အနီးဆုံးတွင် ရပ်တန့်
သွားသကဲ့သို့ မိမိ၏လက်ဝါးစောင်းမှာ ကျူးစုရီ၏ငယ်ထိပ်အား
မခုတ်ချမိသေးပါ။

သို့သော်...

ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပိုမခေးနှစ်လက်၏ သွေးများနှင့်
ကျူးစုရီ၏ဝမ်းဗိုက်မှ သွေးများကို ကြည့်၍ နားလည်သွားလေသည်။

ကျူးစုရီသည် ရှမ်းကျင်း၏ခါးမှ ဓားကို သတိမထားမိပါ။

ရာဇဝင်ရန်ကြေး(၃-သိမ်း) ❖ ၁၉၅

ရှမ်းကျင်း၏လှုပ်ရှားမှုနှင့် ဓားများ ယိမ်းယိုင်မှု တိုက်ဆိုင်
ကာ ဓားဖျားသည် သူ၏ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ ထိုးစိုက်မိသွားခြင်း ဖြစ်ပေ
သည်။

ယခုအချိန်တွင်မူ...

တစ်ချိန်က လျှို့ဝှက်လူသတ်သမား ကျူးစုရီသည် မြေပေါ်
တွင် လဲကျသေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC

* * *

မြောက်လေသည် ပို၍ သိပ်သည်းစွာ တိုက်ခတ်လာ၏။

ရှမ်းကျင်းသည် ကျူးစုရီ၏အလောင်းအား ဝိုင်တွေ့စွာ ရပ်
ကြည့်နေမိသည်။

သူ၏ဝတ်စုံသည် လေထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ်လွင့်နေ၏။

ကျူးစုရီ၏မြင်းနက်ကြီးသည် သခင် ပြန်မလာတော့သည်
ကို နားလည်သည့်အလား ထိုနေရာမှ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်ခွာသွား
လေတော့သည်။

ရှမ်းကျင်းသည် ယခုမှ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာ၏။

သူသည် ကျူးစုရီ၏အလောင်းအား ဒူးထောက်၍ ဂါရဝပြု
ကာ ဖြည်းဖြည်းစွာ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် သစ်ပင်တွင် ချည်နှောင်ထားသော မြင်းအား
ဖြုတ်လိုက်၏။

၁၉၆ ❖ မိုးကျော်သူ

မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်ကာ နောက်ကြောင်းပြန်
လှည့်လိုက်သည်။

ယခု...

သူ၏ဦးတည်ရာမှာ စုစုထံသို့ ဖြစ်သည်။

သူသည် စုစုနှင့် လက်တွဲကာ သိုင်းလောကအကျိုး၊ တိုင်း
ပြည်အကျိုး ဆောင်ရွက်ရဦးမည် ဖြစ်၏။

လောဘနှင့် မာနအတွက် အသက်စွန့်သွားသော လူဆိုး
တစ်ယောက်အတွက် ကြာကြာဝမ်းနည်းရန် အချိန်မရပါ။

ရှမ်းကျင်း၏အပြန်ခရီးမှာ ပေါ့ပါးသွက်လက်နေပေတော့
သည်။

ပြီးပါပြီ။

